Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/depoeticaliber00aris

A717po T.2

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

ΠΕΡΙ

ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ.

ARISTOTELIS

DE POETICA

LIBER.

TEXTUM RECENSUIT, VERSIONEM REFINXIT,

ET

ANIMADVERSIONIBUS ILLUSTRAVIT,

THOMAS TYRWHITT.

EDITIO TERTIA.

OXONII,

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.

1806.

3729
5/6/90

LECTORI MONITUM.

QUÆ tibi in manus traditur, Lector benevole, Ariſtotelis de Poetica Libri cum Animadverſionibus Cl. Tyrwhitti Editio Tertia, e Secunda illa repetita eſt, quæ Anno 1794, forma majori, et typis grandioribus, e Prelo Clarendoniano prodiit. Singula in hac Editione ad illius normam (modo formam libri ipſius exceperis) concinnata habes, Præfationem etiam atque Indices prout in ea extiterunt.

Quod reliquum eſt, unice monendus es, in Tragœdiæ Definitione, pag. 17. lin. 9. ubi legitur, μέγεθος ἐχέσης· ἡδυσμένῳ λόγῳ, κ. τ. λ. aliter in Textu, aliter in Animadverſionibus, Definitionem hanc interpunxiſſe Tyrwhittum: et pag. 23. lin. 1. in iſtis, ἐν οἷς ἐκ ἔστι δῆλον, ὅ, τι περαιρεῖται, ἢ φεύγει ὁ λέγων, dubium eſſe utrum in clauſula hac corrigenda ὅ, τι, an ὅτι, ab Editore ſcriptum fuerit.

DABAMUS EX ÆDIBUS CLARENDONIANIS
JUNII 25to. MDCCCVI.

PRÆFATIO

AD

EDITIONEM SECUNDAM.

LECTORI.

NIHIL gratius et acceptius eſſe potuit Academiæ Oxonienſi, quam ut Aristotelis Liber de Poetica (opus certe quantivis pretii, et veræ Critices fere unicus fons) denuo recenſitus, et novis Animadverſionibus auctus, ex Typographeo ſuo in publicum prodiret. Ejuſdem autem Editionem Tyrwhitti manu elaboratam fidei noſtræ commendari, illud ipſum erat quod votis omnium cumulate ſatisfaciebat. Is enim erat Noſter, qui cum in iis omnibus quæ in arte Critica primaria ſunt, exculto ingenio, doctrinæ copia, et limato judicio ante alios eminebat, nihil tamen unquam temerarie agere voluit, ambitioſe nihil, nihil ex ſuperbia erga alios, vel ex inanis gloriæ quoad ſeipſum aucupio: non ille acervatim ſupellectilem ſuam

congerebat, utcunque illi, ut in hoc ipſo opere, multiplex et undequaque conquiſita ad manus fuerit, ſed curioſe eligebat et delibabat ea quæ maxime ex re forent; neque tamen recuſabat idem iterum atque iterum ſingula patienter expendere. Ita vix quiſquam ad inſtar illius, in ſubtilibus tam eleganter, in ſalebroſis et moleſtis tam nullo molimine ſe expediebat. Viſum eſt itaque ARISTOTELEM jam demum interpretem nactum eſſe ſui dignum, et eruditis omnibus gratulandum erat, talem tantumque Virum ad materiem haudquaquam vulgarem, ſed ad ſummi Philoſophi exquiſitiſſimum opuſculum ſe contuliſſe. Deſiderabat autem iſte Liber, ſiquis alius, Viri κριτικωτάτου ſummam curam et diligentiam, per ſe quidem ille preſſus et ſubtilis; ac propter brevitatem, et exemplorum ex deperditis Græcorum ſcriptis deſumptorum frequentiam, perquam difficilis; quin et vitio temporis mancus et depravatus, ita ut cum eruditorum deliciæ ſemper fuerit, tum etiam Criticos præpeditos et laborantes circa ejus explicationem nunquam non exercuerit.

Quod officii itaque noſtri erat, tam lauto munere lubenter accepto, primo omnium Editionem Libri Ariſtotelici Tyrwhittianam ita

typis evulgari curavimus, (Burgessio, cujus humanitate, præeuntibus Hæredibus et Amicis Viri clariſſimi, res ad nos delata eſt, impreſſionem iſtam procurante), ut quam facillime omnium manibus tereretur, et modico pretio conſtaret: eo nimirum ſtudio, quod Academiæ ſemper ſanctiſſimum eſt, ut, quatenus in ſe poſitum eſt, latiſſime pateant in omni doctrinæ partitione ad veram cognitionem aditus. Nec vero nobis videbamur vel præſtantiæ Operis, vel Auctoris dignitati, vel Editoris nomini ſatis conſuluiſſe, neque reliquias haſce deſideratiſſimi Viri ſatis cohoneſtaviſſe, niſi alteram etiam impreſſionem in publicum emitteremus, priore illa elegantiorem, et apparatu typographico, quantum in nobis erat, ex omni parte ſpectabilem. Hunc in finem typos, quibus per centum fere annos in Libris Græcis edendis uſa eſt Academia Oxonienſis, recudi, et in nonnullis etiam emendari juſſimus. Curavimus etiam ut cætera omnia, quæ ad Calligraphiam pertinent, (ita ut nihil foret quod vel ætas noſtra, quæ ornatus elegantiam mire aucupatur, faſtidire poſſet), in ſuo quæque genere lectiſſima eſſent. Porro autem, nequid culpæ in iſto contraheret Editio noſtra, quod

apud doctos habetur ſemper, et haberi debet præcipuum, ut accuratiſſima fiat Operis deſcriptio, ad ipſius Editoris autographum diligenter omnia revocavimus: de nulla re magis ſoliciti, quam ut ad ipſiſſimam TYRWHITTI mentem componerentur omnia: quam quidem in pleriſque aſſequi in promptu erat, toto Editionis apparatu ordinatim digeſto et perſpicue deſcripto. Quodnam de iis judicium fecerimus, quæ vel ad finem non omnino perducta, vel nonnihil in dubio relicta erant, mox dicetur. Primo autem TYRWHITTUM ipſum de ſuis laboribus loquentem audiamus.

" Anni ſunt triginta et quinque, ut memini,
" ex quo ad decantatum hunc libellum accu-
" ratius paulo recenſendum ſtudia mea con-
" verti, eoque conſilio editiones veteres, qua-
" rum præcipuæ ad manus erant, omnes con-
" tuli: doctorum Virorum emendationes, quæ
" ſcilicet ſpeciem aliquam veritatis præ ſe fer-
" rent, ſedulo notavi: meas qualeſcunque anim-
" adverſiones ſubinde inſerui: adeo ut intra
" tempus non longum ſpes mihi effulſerit edi-
" tionem novam aliquando emittendi, tironi-
" bus ſaltem utiliorem, quam eæ quæ ad illam
" diem in publicum prodierant. Has autem

" cogitationes disjecerunt, dicam ? an diſtule-
" runt nova conſilia, et mutata prorſus vitæ
" ratio, dum per annos duodecim, non *rerum*
" *publicarum tractationi admotus*, (ut olim
" magnifice nimis de me prædicabat Vir ami-
" ciſſimus), ſed miniſteriis quibuſdam civilibus
" implicitus et irretitus, effugium mihi mu-
" nivi ad ea, quæ votorum meorum prima
" ſemper fuerant, libertatem, et otium ſine
" dignitate. Ex illo tempore quanquam ne
" manus operi huic ſerio admoverem multa
" obſtiterint, quæ referre nihil attinet, conſi-
" lium tamen ejus aliquando perficiendi ex
" animo nunquam ita dimiſi, ut non quicquid
" legendo addiſcere, quicquid meditando ex-
" tundere potuerim, id omne in chartas meas
" in uſum futuræ Editionis contulerim."

Hæc igitur Præfationis ſuæ quaſi præludia, quæ aliquando concinnabat ipſe, propria manu exſcripta in ſcriniis ejus deprehenſa ſunt. Satis ex iis conſtat, quanto ſtudio, quam aſſidua et modo non diuturna meditatione huic operi incubuit, et quam maturo conſilio apparatum ſuum inſtruebat. Interciderunt cætera, quæ, priuſquam opus ſuum prelo ſubjicien-

dum e manibus dimitteret, proculdubio ſuffecturus erat. Quæ cum ita ſint, jacturam ſane graviſſimam fecimus, quod eum de Auctore, et de libello, quem toties retractabat, in quo etiam magis quam in ullo alio Veterum libro ſe oblectaviſſe videtur, nihil ultra præmonentem habemus. Eſt autem in quo fortunas noſtras laudare poſſumus, Editionem hancce fere omnibus ſuis ſubſidiis munitam ad nos perveniſſe. Ea certe iſtiuſmodi erant, ut juſtæ Editioni inſervirent, prout ex eorum recenſione pro ſe facile intelliget Lector.

1mo. Græcum textum, exemplari uſus Editionis Oxonienſis anni 1780, per omnia caſtigaverat Tyrwhittus, iis quæ vel in lectione, vel in interpunctione, immutari aut emendari voluit, ita diligenter vel in ipſo textu vel in margine calamo notatis, ut Typographus, qui in iis hæſerit, vix culpam effugeret. Sublatis etiam antiquis Capitum diviſionibus nova Commatum ſerie totum opus diſtinxerat. Ab ipſo etiam deſcripta ſunt horum Commatum argumenta quæ in hoc Opere primum locum occupant.

2do. Latinam Verſionem, paraphraſin ſcilicet

illam Goulſtonianam, quamplurima reſecando, alia corrigendo, ita refinxerat, ut de ſuo prorſus novam faceret.

3tio. Animadverſiones ſeorſim deſcriptæ extabant; quas ipſe de novo concinnaverat, paucis tantum exceptis, quas ex Editione Goulſtoniana repetendas deſignaverat, quibus, ut in illa, ita in hac noſtra Auctorum adſcribuntur nomina.

Hæc itaque nobis in manus tradita ſunt futuræ Editionis ſubſidia ab ipſo exarata. Nec vero eorum eadem prorſus erat ratio. Etenim Græcum textum ita ad amuſſim caſtigatum dederat, ut in eo vix unicum punctum immutandum fuerit. Latinam Verſionem non item: quanquam et illam quoque ſedulo procuraverat; ſed in reſecandis tam multis, et in immutandis non tantum vocabulis quamplurimis, ſed et toto habitu et ductu orationis, erant nonnulla, ad interpunctionem et ea quæ curſivis literis imprimenda erant ſpectantia, quæ Virum longe omnium accuratiſſimum effugerunt; quæque ipſe proculdubio, ſi quando Verſionem Latinam Græco textui ſubjectam viderit, inter imprimendum emendaturus erat. In his igitur corrigendis nobis aliquid licere

arbitrabamur; nec vero aliam ob cauſam, quam ut interpunctio et imprimendi ratio magis ſibi conſtaret, et Græcis aptius reſponderet. Si quædam etiam nunc reſtet diſcrepantia, ignoſcat Lector. Sed hæc leviora.

Reſtabant adhuc pauca, in quibus dubii hærebamus, ubi ſcilicet clauſulam aliquam antiquæ Verſionis calamo in tranſverſum ducto deleverat Tyrwhittus, aliam de ſuo non ſuffecerat. Etenim illi ſolenne erat, ſicubi Græca corrupta eſſe judicaverit, nulla autem iis emendandis auctoritas daretur, ex Latina interpretatione manifeſtum facere, quo modo illa emendari, et quo ſenſu intelligi voluit. Hæc igitur de quibus loquimur partim ſunt ea, in quibus Græca corrupta eſſe judicavit, atque adeo in iis reddendis liberiore calamo uſurus erat; partim, in quibus Latinam Verſionem per ſe vel vitioſam vel ſaltem minus elegantem eſſe arbitrabatur: ſed quicquid voluit certe rem in medio reliquerat.

Singulatim autem hæc proponenda ſunt, ita ut ſimul intelligat Lector cujuſmodi fuerint, et quænam ipſi conſilia in rebus tam incertis ceperimus.

Ac primo, locum illum quem indicavimus

p. 54. Animadverſiones Tyrwhittianæ Græce ex conjectura emendatum exhibent, ſubjecta nova interpretatione Latina; exinde igitur illud quod deerat ſupplevimus.

Alterum p. 65. Græce itidem emendaverat Tyrwhittus, parum quidem fidenter, nec Latinam interpretationem dederat; ſuffecimus eam quæ ex Græcis ab illo emendatis luculenter ſe offerebat, quanquam ipſe eam non diſerte poſuerat.

In 3tio loco p. 66. obſcuriſſimo ſane, non tam emendationem Græci textus, quam meditationem quandam de ſuo propoſuerat, quam tamen cum nihil aliud ad manum erat, Græcis manifeſte vitioſis, Latine vertimus, et ſuo in loco ſuffecimus: quod et in alio fere conſimili p. 98. καὶ εἶναι Ἰκάδιον &c. iterum fecimus: quin et in his pariter duobus ſatis liquebat quibus verbis reddenda eſſent ea quæ Tyrwhittus excogitaverat.

In 5to p. 69. de emendationis quam ex conjectura poſuerat ſenſu nihil erat dubium, quo vocabulo explicanda fuerit, incertum et difficile; ut potuimus mentem Editoris aſſequi tentavimus.

In his igitur omnibus, utcunque paulum in-

ter ſe variantibus, unicam legem ſecuti, antiquam verſionem, quam ipſe repudiaverat, non reſtituimus, ſed aliam, juxta mentem Editoris, prout ipſe vel verbis vel re eam declaraverit, vel quoquo modo ſignificaverit, inducendam eſſe duximus, quæ etiam loca aſteriſmis utrinque appoſitis indicavimus.

Alia ſunt loca diverſi generis aſteriſmis interjecta, p. 78, 96, 103; in quibus fere omnibus de Græci textus ſanitate nulla eſt quæſtio: in his deleverat Latinam interpretationem Tyrwhittus, ut quæ vel minus elegans eſſet, vel Græcis parum reſponderet; ſed cum aliam non ſuffecerat, neceſſe erat deleta revocare.

Alterum locum unico aſteriſmo notavimus p. 98. Πρὸς ἃ φασι &c. in quo partim novam interpretationem juxta textum a ſe emendatum dederat Editor, priore clauſulæ parte neglecta, reliqua autem ex Græcis ſupplere in promptu erat, quod et fecimus; qui ſequuntur in iſto loco aſteriſmi hiatum deſignant.

Unico item aſteriſmo difficillimi iſtius loci interpretationem p. 76. Ἠτίχαριν εἶδον &c. quam primis curis in toto repudiaviſſe videtur Tyrwhittus, deinde correxiſſe potius reſtituendo nonnulla (cæteris bis calamo notatis,) ita ut

verſio textum ab ipſo in Animadverſionibus emendatum repræſentaret, in quo ſecuti ſumus ipſius mentem, quatenus conjectura eam aſſequi potuimus.

Sed de his hactenus. Non enim aliam ob cauſam Lectorem in hiſce minutiis recenſendis moramur, niſi ut certius intelligat quanta fide, vel religione potius, uſi ſumus, ut ad Tyrwhittiani apographi exemplar excuderentur omnia.

Animadverſiones, quanquam, quod deſcriptionem earum attinet, illis ultimam manum non admoverit Auctor, perſpicue tamen et dilucide exaratæ ſunt, ita ut Auctorem per omnia ſequi in proclivi fuerit, paucis tantum exceptis, quæ interpunctionem ſpectant, ſcribendi modum contractiorem quam oportet in re Typographica, et leviculos nonnullos errores in citandis antiquis Auctoribus, quos tamen nonnunquam inter citandum obiter, ſed de induſtria, emendaviſſe videtur. Porro cum fragmentum iſtud Procli p. 185, &c. inter ſchedas Tyrwhittianas minus accurate deſcriptum extabat, emendatius idem dedimus ex libello quodam *Gottingæ* edito, prout ſubjecta nota indicavimus.

Ex varia ſupellectili hinc inde conquiſita poſt curas iterum atque iterum repetitas, et tantum non ultimas, haſce Animadverſiones conflatas eſſe ſupra dictum eſt,

—— πλεκτὸν στέφανον ἐξ ἀκηράτου
Λειμῶνος ——

Nec vero diſerte ponimus, quicquid intactum reliquerit Vir eruditiſſimus, id univerſum extra vitium, et in tuto collocatum eſſe eum autumaſſe, neque ſi ſchedas ſuas eum in finem recognoverit, ut prelo ſubjicerentur, nihil omnino immutaturum fuiſſe.

Indices non digeſſerat. Tres exhibemus. Primum Vocabulorum Græcorum quæ notatu digniora ſunt, ex Editione Cantabrigienſi anni 1696. potiſſimum deſumptum. Alterum, qui tertio in loco ponitur, ex Animadverſionibus Viri cl. ad commodiorem earum uſum comparatum. Index *nominum propriorum*, de quo plura dicenda ſunt, ex rudimento quodam Indicis inter ſcrinia Tyrwhittiana reperto conflatus eſt; ex ſchedula nimirum quam in ſuum privatim uſum conſcriptam eſſe veriſimile eſt, dum annotationes ſuas conderet. Etenim nominibus Auctorum et aliorum juxta ordinem

Alphabeti diſpoſitis, ſubjecto nomine Operis, ſi quod ſpeciatim ab ARISTOTELE citatum fuerit, huc congerebat nonnulla inter legendum, quæ ad illuſtrandam Auctoris hiſtoriam, vel citationem ab ARISTOTELE adhibitam faciebant, hinc in Animadverſiones ſuas transferenda, ſicubi iis locus et occaſio daretur. Pari conſilio ſubjiciebat Fabularum et Poematum ſeriem, de quibus non ſtatim conſtabat, cujuſnam fuerint Auctoris, quibus apponebat ſubinde Scriptorum nomina, prout ipſi vel certo vel probabiliter innotuerint, addito nonnunquam qua auctoritate uſus ſit in iſta diſtributione. Ad hanc normam, et ex hac materia, Indicem *nominum propriorum, præcipue Auctorum ab* ARISTOTELE *citatorum* confecimus, ſublatis quidem notulis, ne ordo et ſeries Indicis intempeſtive intercidatur: quæ ſi inter Animadverſiones locum ſuum invenerint, ſatis erat indicare rem ita eſſe; quod quidem fecimus. Cæteras, nequid deſit quod in hoc opus congeſſerat TYRWHITTUS, in Indicem in Animadverſiones tranſtulimus, duabus tantum exceptis, quibus locus non dabatur: quas igitur libet hic ſubjicere.

viz. Phormidis Comici nomini hæc notula apponitur;

" Φόρμος ὁ Κωμικὸς ἐν Ἀταλάνταις. Athen. L. xiv. p. 652.

" Ὁ τὰς Ἀταλάντας γεάψας. Schol. in Aristoph. Ὄρν. 1294."

Fabulæ incerti Auctoris quæ inscribitur Φθιώτιδες;

" Conf. A. Gellium xiii. 18."

Respicit autem Tyrwhittus *non tam ipsius* Gellii *verba, prout vulgo leguntur, quam emendationem istius loci a Casaubono propositam.* (Animadv. in Athenæum, L. vii. c. 4.)

Quæ adeo ejusdem generis in tertio Indice locum habent, ex hac schedula Viri cl. desumpta sunt.

Hæc de Tyrwhittianis. Appendix continet Varias Lectiones ex Codd. Veneto, Leidensi, Guelpherbytano, et quatuor Parisiensibus, (iis scilicet qui in Catalogo Bibliothecæ Regiæ numeris 1741, 2038, 2040, 2938, designantur), quas in usum hujusce Editionis auctarii loco comparavit Burgessius. Codd. Parisienses cum Edit. Aurel. Allob. 1607, Guelpherbytanus

cum Edit. Lipſ. 1780, collati ſunt; quam igitur *vulgatam* in recenſione harum Lectionum vocamus ex iſtis Editionibus nonnunquam petenda eſt.

DABAMUS EX ÆDIBUS CLARENDONIANIS
FEB. 21mo. MDCCXCIV.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

ΠΕΡΙ

ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ.

ARISTOTELIS

LIBRI DE POETICA

SECTIONUM ARGUMENTA.

§ 1. *ARGUMENTUM Libri de Poetica.*

§ 2. *Omnes Poeticæ artes ſunt Imitatio; differunt autem inter ſe tribus.*

§ 3. *Differentia prima circa Inſtrumenta imitationis.*

§ 4. *Differentia ſecunda circa Subjecta.*

§ 5. *Differentia tertia circa Modum.—De origine nominum Dramatis, Tragœdiæ, Comœdiæ.*

§ 6. *Poeticæ artis Cauſæ duæ phyſicæ, Imitandi ſtudium, et Harmoniæ amor.*

§ 7. *Duo genera Poeſeos orta ex diverſis tractantium moribus, cum hi ſibi res graves et pulchras, illi tenues et inhoneſtas imitandas delegiſſent.*

§ 8. *Ex antiquis igitur alii Heroicorum argumentorum Poetæ; alii Iambicorum.*

§ 9. *Mox hi pro Iambis Comœdiam, illi pro Epicis Tragœdiam aggreſſi ſunt. Tragœdia et Comœdia ab initio ambæ extemporales, hæc a poetis Dithyrambicis, illa a Phallicis incrementa cepit.*

§ 10. *Progreſſus Tragœdiæ hiſtoria.*
§ 11. *Progreſſus Comœdiæ hiſtoria.*
§ 12. *Epopœia cum Tragœdia in nonnullis convenit, in aliis differt; ſed cum Tragœdia partes eaſdem, quas Epopœia, complectatur omnes, et etiam plures, de illa in primo loco tractandum eſt.*
§ 13. *Tragœdiæ Definitio.*
§ 14. *Tragœdiæ partes, ſecundum qualitatem, ſex, viz. Fabula, Mores, Senſus, Dictio, Repræſentatio, Melodia.*
§ 15. *De his ſex partibus Tragœdiæ generaliter.*
§ 16. *De Fabula ſpeciatim. Fabulam oportet eſſe imitationem actionis integræ et, quantum ſatis ſit, magnæ,*
§ 17. *Et denique unius tantum.*
§ 18. *In Fabulis Poeta non veritatem ſed veriſimilitudinem ſectari debet. Hiſtoriæ et Poeſeos differentia. De Fabulis in parte et in toto fictis. Fabulæ Epiſodicæ peſſimæ.*
§ 19. *Quales Fabulæ ad excitandum terrorem et miſericordiam maxime idoneæ ſunt.*
§ 20. *Ex Fabulis aliæ Simplices ſunt, aliæ Implexæ; Simplices, quæ ſine Peripetia vel Agnitione peraguntur; Implexæ autem, quæ cum harum altera aut utraque.*
§ 21. *De Peripetia.*
§ 22. *De Agnitione. Pulcherrimam eſſe Agnitionem, cum qua Peripetia conjungitur.*
§ 23. *Quibus rebus excitantur affectus; miſericordia ſcilicet et terror.*
§ 24. *Tragœdiæ Partes ſecundum Quantitatem.*

§ 25. *De conſtitutione Fabulæ. Qualium virorum quales caſus Scenæ maxime conveniunt.*

§ 26. *Eæ Fabulæ pulcherrimæ ſunt quæ infeliciter exeunt.*

§ 27. *Miſericordia et terror ex ipſa Fabulæ conſtitutione, ſine ope repræſentationis, oriri debent.*

§ 28. *De Moribus.*

§ 29. *De variis Agnitionis ſpeciebus.*

§ 30. *De Fabulis conſtruendis monita generalia.*

§ 31. *Tragœdiæ partes duæ, Nexus et Solutio.*

§ 32. *Tragœdiæ ſpecies quatuor; Implexa, Pathetica, Ethica, Simplex.—Fabulæ Epicæ magnitudo Tragœdiæ non convenit.—Chorus Actoris partes ſuſtinere debet.*

§ 33. *De Sententia.*

§ 34. *De Dictione. Dictionis partes; Litera, Syllaba, Conjunctio, Nomen, Verbum, Articulus, Caſus, Oratio.*

§ 35. *Vocabulorum ſpecies duæ, Simplex et Compoſitum.—Species aliæ; Proprium, Gloſſema, Metaphora, Ornatus, Extenſum, Imminutum, Mutatum.*

§ 36. *Nominum Genera; Maſculinum, Fœmininum, Neutrum.*

§ 37. *Dictionis Virtus. Quæ vocabulorum ſpecies quibus Poematis maxime conveniunt.*

§ 38. *De Epopœia. In conſtitutione Fabulæ iiſdem legibus, quibus Tragœdia, ſubjicitur poema Epicum.*

§ 39. *Eaſdem etiam Species habere debet; et Partes ſecundum qualitatem, præter Melodiam et Repræſentationem.*

§ 40. *A Tragœdia differt Epopœia in Mole operis*;
§ 41. *Et in Metro*; *quod non aliud quam Heroicum esse debet.*
§ 42. *In Epopœia Poetam ipsum quam minime loqui oportet.*
§ 43. *In Epopœia mirabilia facilius quam in Tragœdiis exhibentur.*
§ 44. *Quo mendaciorum genere utendum est in Epopœia.—Impossibilia et Improbabilia quomodo in Epopœiam admitti possunt.*
§ 45. *In quibus locis Dictio elaboranda est.*
§ 46. *De criminationibus quæ Poetis objici solent, et quibus modis depelli debent.*
§ 47. *Epopœiæ collatio cum Tragœdia.*

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

ΠΕΡΙ

ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ.

ARISTOTELIS

DE

POETICA.

α'. ΠΕΡΙ ποιητικῆς αὐτῆς τε καὶ τῶν εἰδῶν αὐτῆς, ἥν τινα δύναμιν ἕκαστον ἔχει· καὶ πῶς δεῖ συνίστασθαι τοὺς μύθους, εἰ μέλλει καλῶς ἕξειν ἡ ποίησις· ἔτι δὲ ἐκ πόσων καὶ ποίων ἐστὶ μορίων· ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τ ἄλ-

I. DE *arte* poetica, et ipſa et ipſius ſpeciebus, quam vim habeat unaquæque; et quomodo oporteat componere fabulas, ſi habitura ſit ſe recte poeſis; præterea vero, ex quot et qualibus partibus conſtet *unaquæque ſpecies*; ſimiliter autem et de aliis, quæcunque

λων, ὅσα τῆς αὐτῆς ἐστι μεθόδου, λέγωμεν, ἀρξάμενοι κατὰ φύσιν πρῶτον ἀπὸ τῶν πρώτων.

β'. Ἐποποιία δὴ καὶ ἡ τῆς τραγῳδίας ποίησις, ἔτι δὲ κωμῳδία, καὶ ἡ διθυραμβοποιητικὴ, καὶ τῆς αὐλητικῆς ἡ πλείστη καὶ κιθαριστικῆς, πᾶσαι τυγχάνουσιν ἓσαι μίμησις τὸ σύνολον. Διαφέρουσι δὲ ἀλλήλων τρισίν· ἢ γὰρ τῷ ἕτερα μιμεῖσθαι, ἢ τῷ ἕτερα, ἢ τῷ ἑτέρως καὶ μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον.

γ'. Ὥσπερ γὰρ καὶ χρώμασι καὶ σχήμασι πολλὰ μιμοῦνταί τινες ἀπεικάζοντες (οἱ μὲν διὰ τέχνης, οἱ δὲ διὰ συνηθείας), ἕτεροι δὲ διὰ τῆς φωνῆς· οὕτω καὶ ἐν ταῖς εἰρημέναις τέχναις, ἅπασαι μὲν ποιοῦνται τὴν μιμησιν ἐν ῥυθμῷ καὶ λόγῳ καὶ ἁρμονίᾳ· τούτοις δὲ ἢ χωρὶς, ἢ με-

ejuſdem ſunt methodi, dicamus, initio ſecundum naturam facto primum a primis.

II. Epopœia igitur et tragœdiæ poeſis, itemque comœdia, et dithyrambopœia, et auleticæ *artis* citharisticæque major pars, omnes ſunt imitatio in univerſum. Differunt autem inter ſe tribus; aut enim quod *inſtrumentis* genere diverſis imitantur; aut quod diverſa; aut quod diverſe et non eodem modo.

III. Sicut enim et coloribus et figuris multa imitantur aliqui, effigiem *eorum* exprimentes (hi quidem ex arte, illi autem ex uſu), alii vero per vocem; ſic etiam, in artibus jam dictis, omnes quidem faciunt imitationem cum rythmo, et oratione, et harmonia; his autem vel ſeorſim, vel

μιγμθμόις· οἷον, ἁρμονίᾳ μθὺ καὶ ῥυθμῷ χρώμθμαι μόνον, ἥ τε αὐλητικὴ καὶ ἡ κιθαριστικὴ, κἂν εἴ τινες ἕτεραι τυγχάνωσιν ὅσαι τοιαῦται πὼ δυνάμιν, οἷον, ἡ τ̃ συρίγγων. Αὐτῷ δὲ τῷ ῥυθμῷ μιμοῦνται χωρὶς ἁρμονίας οἱ τ̃ ὀρχηστῶν· καὶ γὸ ἔτοι διὰ τ̃ σχηματιζομθμένων ῥυθμῶν μιμοῦνται ἠ ἤθη καὶ πάθη καὶ πράξεις· ἡ δὲ ἐποποιΐα μόνον τοις λόγοις ψιλοῖς ἢ τοῖς μέτροις· καὶ τούτοις, εἴτε μιγνῦσα μετ' αλλήλων, εἰὸ ἑνί τινι γήει χρωμθμη τ̃ μέτρων τυγχάνουσα μέχρι τ̃ νυ̃ν. Οὐδὲν γὸ ἂν ἔχοιμθ ὀνομάσαι κοινὸν τὸς Σώφρονος καὶ Ξενάρχου μίμους, ἠ τὸς Σωκρατικὸς λόγους· ὐδὲ εἴ τις διὰ τριμέτρων ἢ ἐλεγείων, ἢ τ̃ ἄλλων τινῶν τ̃ τοιούτων ποιοῖτο πὼ μίμησιν. Πλὴν οι ἄνθρωποί

inter ſe mixtis; veluti harmonia quidem et rythmo utentes ſolum, et auletica *ars* et citharistica, et ſi quæ aliæ forte ſimilis ſint poteſtatis; velut illa fiſtularum. Ipſo autem rythmo ſine harmonia imitantur ſaltatorum *artes*; etenim iſti per rythmos geſtibus comitatos imitantur et mores, et affectus, et actiones; epopœia vero ſolum oratione nuda, ſive metris; et iis, vel permiſcens ea inter ſe, vel uno aliquo metrorum genere uſa ad noſtrum uſque tempus. Nullum enim haberemus commune *nomen*, quo appellare poſſemus Sophronis et Xenarchi mimos, et Socraticos dialogos; neque ſi quis per trimetra, vel elegos, vel alia quædam ejuſmodi imitationem fecerit. Sed tamen homines, adjun-

γε, σωάπτοντες τῷ μέτρῳ τὸ ποιεῖν, τὸς μὲν ἐλεγειοποιὸς, τὸς δὲ ἐποποιὸς ὀνομάζουσιν, οὐχ ὡς τὸς κατὰ μίμησιν ποιητὰς, ἀλλὰ κοινῇ κατὰ τὸ μέτρον προσαγορεύοντες· καὶ γὰρ ἂν ἰατρικὸν ἢ φυσικόν τι διὰ τῶν μέτρων ἐκφέρωσιν, οὕτω καλεῖν εἰώθασιν. Οὐδὲν οὖν κοινόν ἐστιν Ὁμήρῳ καὶ Ἐμπεδοκλεῖ, πλὴν τὸ μέτρον· διὸ τὸν μὲν ποιητὴν δίκαιον καλεῖν, τὸν δὲ φυσιολόγον μᾶλλον ἢ ποιητήν. Ὁμοίως δ', κἂν εἴ τις ἅπαντα τὰ μέτρα μιγνύων ποιοῖτο τὴν μίμησιν, καθάπερ Χαιρήμων ἐποίησε Κένταυρον, μικτὴν ῥαψῳδίαν, ἐξ ἁπάντων τῶν μέτρων εἰκ ἤδη καὶ ποιητὴν προσαγορευτέον. Περὶ μὲν οὖν τούτων διωρίσθω τοῦτον τὸν τρόπον. Εἰσὶ δέ τινες, αἳ πάσαις χρῶνται τοῖς εἰρη-

gentes *cuilibet* metro ποιεῖν "*facere*," hos quidem elegeiopœos, illos vero epopœos nuncupant; tanquam non ſecundum imitationem poetas, ſed communiter ſecundum metrum appellantes: etenim ſi quod *illi* medicum aut phyſicum *opus* per metra ediderint, ſic appellare conſueverunt. Nihil autem commune eſt Homero et Empedocli, præter metrum: quamobrem illum quidem poetam appellare æquum *eſt*; hunc vero phyſiologum magis quam poetam. Similiter vero etiam, ſi quis omnia metra permiſcens imitationem fecerit, (quemadmodum Chæremo Centaurum fecit, rhapſodiam mixtam,) ex omnibus metris non ſtatim et poeta nuncupandus *eſt*. Et de his quidem hoc modo definitum ſit. Sunt autem nonnullæ artes, quæ omnibus utuntur

μένοις· λέγω δὲ, οἷον, ῥυθμῷ καὶ μέλει καὶ μέτρῳ· ὥσπερ ἥ τε τῶν διθυράμβων ποίησις, καὶ ἡ τῶν νόμων, καὶ ἥ τε τραγῳδία, καὶ ἡ κωμῳδία· διαφέρουσι δὲ, ὅτι αἱ μὲν ἅμα πᾶσιν, αἱ δὲ κατὰ μέρος. Ταύτας μὲν οὖν λεγω τας διαφορας τῶν τεχνῶν, ἐν αἷς ποιοῦνται τὴν μίμησιν.

δ'. Ἐπεὶ δὲ μιμοῦνται οἱ μιμούμενοι πράττοντας, ἀνάγκη δὲ τούτους, ἢ σπουδαίους, ἢ φαύλους εἶναι (τὰ γαρ ἤθη σχεδον αει τούτοις ακολουθεῖ μόνοις· κακίᾳ γὰρ καὶ ἀρετῇ τὰ ἤθη διαφέρουσι πάντες), ἤτοι βελτιονας ἢ καθ ημας, ἢ χείρονας, ἢ καὶ τοιούτους ἀνάγκη μιμεῖσθαι· ὥσπερ οἱ γραφεῖς, Πολύγνωτος μὲν κρείττους, Παύσων δὲ χειρους, Διονύσιος δὲ ὁμοιους εἴκαζε· δῆλον δὴ,

jam dictis; rythmo ſcilicet et melodia et metro; ſicut dithyramborum, et nomorum poeſis, tum etiam tragœdia, atque comœdia: differunt vero, quod illæ quidem omnibus ſimul, hæ vero ſigillatim. Atque has quidem dico artium differentias, *reſpectu inſtrumentorum*, cum quibus faciunt imitationem.

IV. Quandoquidem vero ii qui imitantur, imitantur agentes, quos neceſſe eſt, aut bonos eſſe, aut malos (nam mores ſemper fere his ſolis conſequentes ſunt; malitia enim et bonitate ſecundum mores differunt omnes), aut meliores quam qui noſtra ætate *vivunt*, aut pejores, aut denique tales, neceſſe *eſt* imitari; ut pictores, Polygnotus quidem meliores, Pauſon vero deteriores, at Dionyſius ſimiles effingebat; manifeſtum *eſt*

ὅτι καὶ τῶν λεχθεισῶν ἑκάστη μιμήσεων ἕξει ταύτας τὰς διαφορὰς, καὶ ἔσαι ἑτέρα τῷ ἑτέρᾳ μιμεῖσθαι τοῦτον τὸν τρόπον. Καὶ γὰρ ἐν ὀρχήσει, καὶ αὐλήσει, καὶ κιθαρίσει ἐστὶ γένεσθαι ταύτας τὰς ἀνομοιότητας· καὶ περὶ τὸς λογους ἢ καὶ τῷ ψιλομετρίαν· οἷον, Ὅμηρος μὲν βελτίους, Κλεοφῶν δ' ὁμοίους, Ἡγήμων δὲ ὁ Θάσιος ὁ τὰς παρῳδίας ποιήσας πρῶτος, καὶ Νικοχάρης ὁ τὴν Δηλιάδα, χείρους. Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τὸς διθυράμβους καὶ περὶ τὸς νόμους, ὡς πέρσας καὶ Κύκλωπας, Τιμόθεος καὶ Φιλόξενος, μιμήσαιτο ἄν τις. Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ διαφορᾷ καὶ ἡ τραγῳδία πρὸς τὴν κωμῳδίαν διέσηκεν· ἡ μὲν γὰρ χείρους, ἡ δὲ βελτίους μιμεῖσθαι βούλεται τῶν νῦν.

profecto, quod etiam ſupra dictarum imitationum unaquæque habebit has differentias, et erit diverſa, eo quod diverſa imitatur hunc in modum. Nam et in ſaltatione, et in auletica *arte*, ac citharistica, fieri poteſt, ut ejuſcemodi ſint diſſimilitudines, et quidem circa orationem et metra nuda; velut, Homerus quidem meliores *imitatus eſt*, Cleopho vero ſimiles, at Hegemo Thaſius, qui parodias primus fecit, et Nicochares qui Deliada, pejores. Similiter vero etiam, circa dithyrambos, et circa nomos, qualiter Argas Cyclopas, et Timotheus, et Philoxenus, imitetur aliquis. In iſta vero differentia etiam tragœdia a comœdia ſeparatur. Hæc enim pejores, illa vero meliores imitari ſtudet, quam ii qui nunc vivunt.

ε'. Ἔτι δὲ τουτων τρίτη διαφορὰ, τὸ, ὡς ἕκαςα τούτων μιμήσαιτο ἄν τις. Καὶ γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῖς καὶ τὰ αὐτὰ μιμεῖσθαί ἐςιν, ὅτε μὲν ἀπαγγέλλοντα (ἢ ἕτερόν τι γιγνόμενον, ὥσπερ Ὅμηρος ποιεῖ, ἢ ὡς τὸν αὐτὸν καὶ μὴ μεταβάλλοντα), ἢ πάντας ὡς πράττοντας καὶ ἐνεργοῦντας τὺς μιμουμένους. Ἐν τρισὶ δὴ ταύταις διαφοραῖς ἡ μίμησίς ἐςιν, ὡς εἴπομεν κατ' ἀρχὰς, ἐν οἷς τε, καὶ ἃ, καὶ ὥς. Ὥςε τῇ μὲν ὁ αὐτὸς ἂν εἴη μιμητὴς Ὁμήρῳ Σοφοκλῆς· μιμοῦνται γὰρ ἄμφω σπουδαίους· τῇ δὲ Ἀριςοφάνει· πράττοντας γὰρ μιμοῦνται καὶ δρῶντας ἄμφω. Ὅθεν καὶ δράματα καλεῖσθά τινες αὐτά φασιν, ὅτι μιμοῦνται δρῶντας.

V. Præterea vero *eſt* in his differentia tertia, quo modo ſingula horum imitetur aliquis. Nam cum iiſdem *inſtrumentis*, et eaſdem res imitari licet, aliquando quidem narranti (vel aliam perſonam induenti, ut Homerus facit, vel eidem manenti et propriam perſonam non mutanti), aut omnes, qui imitatione exprimuntur, quaſi agentes et operantes imitari. In his porro tribus differentiis imitatio fit, uti dicebamus a principio, cum quibus *imitantur*, et quæ, et quomodo. Quare talis erit ex hac parte imitator, qualis Homerus, Sophocles; ambo enim bonos imitantur; ex altera vero, qualis Ariſtophanes; ambo enim agentes et operantes imitantur. Unde etiam ipſas *poeſes* δράματα quidam appellari dicunt, eo quod δρῶντας "*agentes*" imitantur.

Διὸ καὶ ἀντιποιοῦνται τῆς τε τραγῳδίας καὶ τῆς κωμῳδίας οἱ Δωριεῖς· τῆς μὲν κωμῳδίας οἱ Μεγαρεῖς (οἵ τε ἐνταῦθα, ὡς ἐπὶ τῆς παρ' αὐτοῖς δημοκρατίας γεγομένης, καὶ οἱ ἐκ Σικελίας· ἐκεῖθεν γὰρ ἦν Ἐπίχαρμος ὁ ποιητὴς, πολλῷ πρότερος ὢν Χιωνίδου καὶ Μάγνητος), καὶ τῆς τραγῳδίας ἔνιοι τῶν ἐν Πελοποννήσῳ, ποιούμενοι τὰ ὀνόματα σημεῖον· ἕτοι μὲν γὰρ κώμας τὰς περιοικίδας καλεῖν φασιν, Ἀθηναῖοι δὲ δήμους· ὡς κωμῳδοὺς, οὐκ ἀπὸ τοῦ κωμάζειν λεχθέντας, ἀλλὰ τῆι κατὰ κώμας πλάνηι, ἀτιμαζομένους ἐκ τοῦ ἄστεως· καὶ τὸ ποιεῖν αὐτοὶ μὲν δρᾶν, Ἀθηναίους δὲ πράττειν προσαγορεύειν. Περὶ μὲν οὖν τῶν διαφορῶν, καὶ πόσαι, καὶ τίνες, τῆς μιμήσεως, εἰρήσθω ταῦτα.

Et propterea et tragœdiæ et comœdiæ inventionem ſibi vindicant Dorienſes: comœdiæ quidem Megarenſes (tum ii ex hac regione, tanquam eo tempore *inventa fuerit* quo ipſorum florebat reſpublica popularis; tum ii e Sicilia; inde enim erat Epicharmus poeta, multo ætate antecedens Chionidem et Magnetem), et tragœdiæ, aliqui eorum *Dorienſium*, qui ſunt in Peloponneſo; nomina *ipſa* indicium facientes: hi enim *Dorienſes* vicos *ſuburbanos ſe* vocare Κώμας aiunt; Athenienſes autem Δήμους *vocant*; quaſi comœdi, non a κωμάζειν "*comeſſando*" dicti eſſent, ſed quod κατὰ κώμας "*per vicos*" vagarentur, ex urbe cum ignominia pulſi. Et ποιεῖν "*facere*" ipſi quidem *ſe aiunt* appellare δρᾶν; Athenienſes vero, πράττειν. Ac de differentiis quidem imitationis, et quot, et quæ ſunt, hæc dicta ſint.

ς'. Ἐοίκασι δὲ γενῆσαι μὲν ὅλως τὴν ποιητικὴν αἰτίαι δύο τινὲς, καὶ αὐταὶ φυσικαί. Τό, τε γὰρ μιμεῖσθαι, σύμφυτον τοῖς ἀνθρώποις ἐκ παίδων ἐστί· καὶ τούτῳ διαφέρουσι τῶν ἄλλων ζώων, ὅτι μιμητικώτατόν ἐστι, καὶ τὰς μαθήσεις ποιεῖται διὰ μιμήσεως τὰς πρώτας· καὶ τὸ χαίρειν τοῖς μιμήμασι πάντας. Σημεῖον δὲ τούτου τὸ συμβαῖνον ἐπὶ τῶν ἔργων· ἃ γὰρ αὐτὰ λυπηρῶς ὁρῶμεν, τούτων τὰς εἰκόνας τὰς μάλιστα ἠκριβωμένας χαίρομεν θεωροῦντες, οἷον, θηρίων τε μορφὰς τῶν ἀγριωτάτων, καὶ νεκρῶν. Αἴτιον δὲ καὶ τούτου, ὅτι μανθάνειν οὐ μόνον τοῖς φιλοσόφοις ἥδιστον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ' ἐπὶ βραχὺ κοινωνοῦσιν αὐτοῦ. Διὰ γὰρ τοῦτο χαίρουσι

VI. Videntur autem genuiſſe poeticam in univerſum cauſæ duæ, et ipſæ phyſicæ. Nam et imitari, innatum hominibus a pueris eſt: (atque hac re differunt ab aliis animalibus, quod *homo* eſt *animal* maxime aptum ad imitandum, primaſque doctrinas per imitationem percipit): et gaudere omnes imitamentis. Hujus autem indicium *eſt* quod reipſa contingit: quæ enim ipſa non ſine moleſtia cernimus, horum imagines exactiſſime expreſſas ſpectantes gaudemus; veluti, et belluarum formas immaniſſimarum, et cadaverum. Cauſa vero etiam hujus rei *eſt*, quod diſcere non ſolum philoſophis jucundiſſimum eſt, ſed etiam aliis ſimiliter, tametſi paulum modo ipſum participantibus. Ob hanc enim cauſam gaudent videntes imagines; quia con-

τὰς εἰκόνας ὁρῶντες, ὅτι συμβαίνει θεωροῦντας μανθάνειν καὶ συλλογίζεσθαι, τί ἕκαστον· οἷον, ὅτι οὗτος ἐκεῖνος· ἐπεὶ ἐὰν μὴ τύχῃ προεωρακὼς, οὐχὶ μίμημα ποιήσει διὰ τὴν ἡδονὴν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπεργασίαν, ἢ τὴν χροιὰν, ἢ διὰ τοιαύτην τινὰ ἄλλην αἰτίαν. Κατὰ φύσιν δὲ ὄντος ἡμῖν τοῦ μιμεῖσθαι, καὶ τῆς ἁρμονίας καὶ τῶν ῥυθμῶν (τὰ γὰρ μέτρα, ὅτι μόρια τῶν ῥυθμῶν ἐστι, φανερὸν) ἐξ ἀρχῆς οἱ πεφυκότες πρὸς αὐτὰ μάλιστα, κατὰ μικρὸν προάγοντες, ἐγέννησαν τὴν ποίησιν ἐκ τῶν αὐτοσχεδιασμάτων.

ζ'. Διεσπάσθη δὲ κατὰ τὰ οἰκεῖα ἤθη ἡ ποίησις· οἱ μὲν γὰρ σεμνότεροι τὰς καλὰς ἐμιμοῦντο πράξεις, καὶ τὰς τῶν τοιούτων τύχας· οἱ δὲ εὐτε-

tingit ſpectantes diſcere, et ratiocinando colligere, quid unumquodque *ſit*; veluti, quod hic *eſt* ille: quandoquidem niſi *id quod imitatione exprimitur* prius contigerit vidiſſe, non imitamentum voluptatem feret, niſi propter artificium, aut colorem, aut ejuſmodi aliquam aliam cauſam. Cum igitur ſecundum naturam nobis inſit ipſum imitari, et harmonia, et rythmus; (nam metra particulas eſſe rythmorum manifeſtum eſt;) a principio, qui natura ad hæc ipſa maxime apti erant, paulatim promoventes, poeſin genuerunt ex conatibus extemporalibus.

VII. Diſtracta autem eſt poeſis ſecundum proprios *poetarum* mores: qui enim natura graviores erant honeſtas imitabantur actiones, et ejuſmodi hominum fortunas; qui autem humilio-

λέγεσθαι τὰς τῶν φαύλων, πρῶτον ψόγους ποιοῦντες, ὥσπερ ἕτεροι ὕμνους καὶ ἐγκώμια. Τῶν μὲν οὖν πρὸ Ὁμήρου οὐδενὸς ἔχομεν εἰπεῖν τοιοῦτον ποίημα· εἰκὸς δὲ εἶναι πολλούς· ἀπὸ δὲ Ὁμήρου ἀρξαμένοις ἐστίν· οἷον, ὁκείνου ὁ Μαργείτης, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐν οἷς καὶ τὸ ἁρμόττον ἰαμβεῖον ἦλθε μέτρον. Διὸ καὶ ἰαμβεῖον καλεῖται νῦν, ὅτι ἐν τῷ μέτρῳ τούτῳ ἰάμβιζον ἀλλήλους.

η'. Καὶ ἐγένοντο τῶν παλαιῶν, οἱ μὲν ἡρωϊκῶν, οἱ δὲ ἰάμβων ποιηταί. Ὥσπερ δὲ καὶ τὰ σπουδαῖα μάλιστα ποιητὴς Ὅμηρος ἦν (μόνος γὰρ οὐχ ὅτι εὖ, ἀλλ' ὅτι καὶ μιμήσεις δραματικὰς ἐποίησεν) οὕτω καὶ τὰ τῆς κωμῳδίας

res, inhoneſtorum, primum vituperia pangentes, quemadmodum alteri *illi* hymnos et encomia. Ac eorum quidem ante Homerum nullius nominare poſſumus hujuſmodi poema; veriſimile autem *eſt* extitiſſe multos; ab Homero autem exorſis licet: quale *eſt* illius Margites, et hujuſmodi alia; in quibus inſuper, quod illis congruit, iambicum acceſſit metrum. Quamobrem etiam ἰαμβεῖον "*convitiatorium*" vocatur nunc; quia in hoc metro ἰάμβιζον "*convitiabantur*" ſe invicem.

VIII. Atque *ita* ex priſcis facti ſunt, hi quidem, heroicorum, illi vero, iamborum poetæ. Quemadmodum autem in rebus ſeriis maxime poeta fuit Homerus; (ſolus enim non tantum recte, ſed etiam imitationes dramaticas fecit;) ſic et comœdiæ formas ſub-

σχήματα πρῶτος ὑπέδειξεν, οὐ ψόγον, ἀλλὰ τὸ γελοῖον δραματοποιήσας· ὁ γὰρ Μαργείτης ἀνάλογον ἔχει, ὥσπερ Ἰλιὰς καὶ Ὀδύσσεια πρὸς τὰς τραγῳδίας, οὕτω καὶ οὗτος πρὸς τὰς κωμῳδίας.

Θ'. Παραφανείσης δὲ τ τραγῳδίας καὶ κωμῳδίας, οἱ ἐφ' ἑκατέραν τ ποίησιν ὁρμῶντες κ τ οἰκεῖαν φύσιν, οἱ μὲν ἀντὶ τ ἰάμβων, κωμῳδοποιοὶ ἐγένοντο, οἱ δὲ ἀντὶ τ ἐπῶν, τραγῳδοδιδάσκαλοι, διὰ τὸ μείζω καὶ ἐντιμότερα τὰ σχήματα εἶναι ταῦτα ἐκείνων. Τὸ μὲν οὖν ἐπισκοπεῖν, εἰ ἄρα ἔχει ἤδη ἡ τραγῳδία τοῖς εἴδεσιν ἱκανῶς, ἢ οὔ, αὐτό τε καθ' αὑτὸ κρινόμενον, καὶ πρὸς τὰ θέατρα, ἄλλος λόγος. Γενομένη οὖν ἀπ' ἀρχῆς αὐτοσχεδιαστική, καὶ αὐτὴ καὶ ἡ κωμῳδία, καὶ

monſtravit primus; non vituperium ſed ridiculum dramatice exprimens. Nam Margites eadem ratione ſe habet, ut Ilias et Odyſſea ad tragœdias, ſic et ipſe ad comœdias.

IX. Cum autem apparuiſſet tragœdia et comœdia, qui ad utramvis poeſin ferebantur ſecundum propriam naturam, hi quidem pro iambis, comœdiarum poetæ facti ſunt; illi vero pro epicis, tragœdiarum; eo quod majores ac honoratiores formæ eſſent hæ, (*comœdia et tragœdia*,) quam illæ, (*iambi et epos*). Illud autem inſpicere, an profecto tragœdia jam quoad formas ſuas perfecte ſatis ſe habeat, an non, tum ipſa per ſe judicata, tum reſpectu ad theatra habito, alius diſputationis *eſt*. Cum igitur a principio extemporalis fuiſſet, et ipſa et comœdia; hæc

ἡ μὲν ἀπὸ τῶν ἐξαρχόντων τὸν διθύραμβον, ἡ δὲ ἀπὸ τῶν τὰ φαλλικά, ἃ ἔτι καὶ νῦν ἐν πολλαῖς τῶν πόλεων διαμένει νομιζόμενα, κατὰ μικρὸν ηὐξήθη, προαγόντων, ὅσον ἐγίγνετο φανερὸν αὐτῆς.

ι'. Καὶ πολλὰς μεταβολὰς μεταβαλοῦσα ἡ τραγῳδία ἐπαύσατο, ἐπεὶ ἔσχε τὴν ἑαυτῆς φύσιν. Καὶ τό, τε τὰ ὑποκριῶν πλῆθος ἐξ ἑνὸς εἰς δύο πρῶτος Αἰσχύλος ἤγαγε, καὶ τὰ τοῦ χοροῦ ἠλάττωσε, καὶ τὸ λόγον πρωταγωνιστὴν παρεσκεύασε· τρεῖς δὲ καὶ σκηνογραφίαν Σοφοκλῆς. Ἔτι δὲ τὸ μέγεθος ἐκ μικρῶν μύθων καὶ λέξεως γελοίας, διὰ τὸ ἐκ σατυρικοῦ μεταβαλεῖν, ὀψὲ ἀπεσεμνύνθη· τό, τε μέτρον ἐκ τετραμέτρου ἰαμβεῖον ἐγένετο.

quidem ab iis qui dithyrambum exorſi ſunt; illa vero ab iis qui phallica, (quæ etiam nunc in multis civitatibus reſtant legibus conſtituta,) paulatim aucta eſt; producentibus, quantum ipſius fieret manifeſtum.

X. Et tragœdia, cum multas mutationes ſubiiſſet, conquievit; poſtquam ſuam ipſius naturam conſecuta eſt. Ac numerum hiſtrionum ex uno ad duos primus produxit Æſchylus; et partes chori minuit; et perſonam primarum partium inſtituit; tres autem *hiſtriones* et ſcenæ ornamenta Sophocles. Præterea vero, quoad magnitudinem, ex parvis fabellis, et ſermone ridiculo (propter ejus ex ſatyrico *genere* proceſſum) ſero in gravitatem compoſita eſt: et metrum quoque ex tetrametro iambicum evaſit.

Τὸ μὲν γὰρ πρῶτον τετραμέτρῳ ἐχρῶντο, διὰ τὸ σατυρικὴν καὶ ὀρχηστικωτέραν εἶναι τὴν ποίησιν. Λέξεως δὲ γενομένης, αὐτὴ ἡ φύσις τὸ οἰκεῖον μέτρον εὗρε· μάλιστα γὰρ λεκτικὸν τῶν μέτρων τὸ ἰαμβεῖόν ἐστι. Σημεῖον δὲ τούτου· πλεῖστα γὰρ ἰαμβεῖα λέγομεν ἐν τῇ διαλέκτῳ τῇ πρὸς ἀλλήλους· ἑξάμετρα δὲ ὀλιγάκις, καὶ ἐκβαίνοντες τῆς λεκτικῆς ἁρμονίας. Ἔτι δὲ ἐπεισοδίων πλήθη, καὶ τὰ ἄλλα ὡς ἕκαστα κοσμηθῆναι λέγεται. Περὶ μὲν οὖν τούτων τοσαῦτα ἔστω ἡμῖν εἰρημένα· πολὺ γὰρ ἂν ἴσως ἔργον εἴη διεξιέναι καθ' ἕκαστον.

ια'. Ἡ δὲ κωμῳδία ἐστὶν, ὥσπερ εἴπομεν, μίμησις, φαυλοτέρων μὲν, οὐ μέντοι κατὰ πᾶσαν

Nam primum quidem tetrametro utebantur; propterea quod *tunc* ſatyrica, magiſque ſaltatoria erat poeſis. Sermone autem inſtituto, natura ipſa proprium adinvenit metrum: ex omnibus enim metris, ſermoni maxime accommodatum eſt iambicum. Hujus autem indicium *eſt*, quod plurimos verſus iambicos proferimus in ſermonibus mutuis: hexametros vero raro, et *tunc* *ſolum* cum excedimus eam, quæ ſermoni quadrat, vocis modulationem. Præterea vero, quoad epiſodiorum numerum, et alia ſingula, adornata eſſe perhibetur. Ac de his quidem, tot nobis jam dicta ſint: immenſum enim opus fortaſſe foret percenſere ſingula.

XI. Comœdia vero eſt, uti dicebamus, imitatio, deteriorum quidem, non tamen quoad omne vitii ge-

κακίαν· ἀλλὰ τῆ αἰσχρῆ ἐστι τὸ γελοῖον μόριον· τὸ γὰρ γελοῖόν ἐστιν ἁμάρτημά τι καὶ αἶσχος ἀνώδυνον, καὶ οὐ φθαρτικόν· οἷον, εὐθὺς τὸ γελοῖον πρόσωπον αἰσχρόν τι καὶ διεστραμμένον ἄνευ ὀδύνης. Αἱ μὲν οὖν τῆς τραγῳδίας μεταβάσεις, καὶ δι' ὧν ἐχρῶντο, οὐ λελήθασιν· ἡ δὲ κωμῳδία, διὰ τὸ μὴ σπουδάζεσθαι ἐξ ἀρχῆς, ἔλαθεν· καὶ γὰρ χορὸν κωμῳδῶν ὀψέ ποτε ὁ ἄρχων ἔδωκεν, ἀλλ' ἐθελονταὶ ἦσαν. Ἤδη δὲ σχήματά τινα αὐτῆς ἐχούσης, οἱ λεγόμενοι αὐτῆς ποιηταὶ μνημονεύονται. Τὶς δὲ πρόσωπα ἀπέδωκεν, ἢ προλόγους, ἢ πλήθη ὑποκριτῶν, καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἠγνόηται. Τὸ δὲ μύθους ποιεῖν, Ἐπίχαρμος καὶ Φόρμις

nus; ſed ejus quod turpe eſt particula quædam eſt ridiculum. Etenim ridiculum eſt error quidam et turpitudo doloris expers, et non exitialis; veluti, ſtatim, ridicula facies *eſt* turpe quiddam ac diſtortum ſine dolore. Tragœdiæ igitur proceſſus, et quorum opera facti ſunt, haud latuere: comœdia vero, quod non ſerio exculta fuit a principio, latuit. Etenim chorum comœdorum magiſtratus ſero tandem dedit; ſed voluntarii erant. Poſtea vero quam formas quaſdam jam nacta eſſet, ii qui ipſius feruntur poetæ commemorantur. Quis autem perſonas tribuerit, aut prologos, aut numerum hiſtrionum, et quæcunque id genus, ignotum eſt. Fabulas autem fingere Epicharmus et Phormis ince-

ἦρξαν. Τὸ μὲν οὖν ἐξ ἀρχῆς ἐκ Σικελίας ἦλθε. Τῶν δ' Ἀθλήσι Κράτης πρῶτος ἦρξεν, ἀφέμενος τῆς ἰαμβικῆς ἰδέας, καθόλε ποιεῖν λόγες ἢ μύθες.

ιβ'. Ἡ μὲν οὖν ἐποποιϊα τῇ τραγῳδίᾳ μέχρι μόνε μέτρου μὴ λόγε μίμησις εἶναι πεδαίων ἠκολέθησεν· τῷ δὲ τὸ μέτρον ἁπλῆν ἔχειν, καὶ ἀπαγγελίαν εἶναι, ταύτῃ διαφέρεσιν· ἔτι δὲ τῷ μήκει· ἡ μὲν γὰρ ὅτι μάλιστα πειρᾶται ὑπὸ μίαν περίοδον ἡλίε εἶναι, ἢ μικρὸν ἐξαλλάτλειν· ἡ δ' ἐποποιϊα ἀόριστος τῷ χρόνῳ, καὶ τέτῳ διαφέρει. Καί τοι τὸ πρῶτον ὁμοίως ἐν ταῖς τραγῳδίαις τῆτο ἐποίεν, κἀ ἐν τοῖς ἔπεσι. Μέρη δέ ἐςι τὰ μὲν ταὐτὰ, τὰ δ' ἴδια τ τραγῳδίας. Διόπερ ὅςις

perunt. A principio igitur e Sicilia venit. Eorum vero qui Athenis orti ſunt, Crates primus incepit, omiſſa iambica ſpecie, generatim conficere argumenta ſeu fabulas.

XII. Epopœia igitur tragœdiæ eatenus ſimilis eſt, quod metro imitatio ſit bonorum; quod vero metrum ſimplex habeat, et narratio ſit, hactenus diſcrepant; et præterea longitudine *operis:* etenim hæc quam maxime conatur intra unum ſolis ambitum conſiſtere, vel paulum excedere; epopœia vero indefinita *eſt* tempore, et in hoc differt. Quanquam primis temporibus ſimiliter in tragœdiis hoc faciebant atque in poematis epicis. Partes autem quædam eædem ſunt *utriſque*, quædam tragœdiæ propriæ. Quamobrem qui-

περὶ τραγῳδίας οἶδε σπουδαίας καὶ φαύλης, οἶδε καὶ περὶ ἐπῶν· ἃ μὲ γὰρ ἐποποιΐα ἔχει, ὑπάρχει τῇ τραγῳδίᾳ· ἃ δ' αὐτὴ, ἡ πάντα ἐν τῇ ἐποποιΐᾳ.

ιγ'. Περὶ μὲν οὖν τ' ἐν ἑξαμέτροις μιμητικῆς, καὶ περὶ κωμῳδίας ὕστερον ἐροῦμεν· περὶ δὲ τραγῳδίας λέγωμεν, ἀπολαβόντες αὐτῆς ἐκ τῶν εἰρημένων τὸν γιγνόμενον ὅρον τ' οὐσίας. Ἔστιν οὖν τραγῳδία μίμησις πράξεως σπουδαίας καὶ τελείας, μέγεθος ἐχούσης· ἡδυσμένῳ λόγῳ, χωρὶς ἑκάστῳ τῶν εἰδῶν ἐν τοῖς μορίοις, δρώντων, καὶ οὐ δι' ἀπαγγελίας, δι' ἐλέου καὶ φόβου περαίνουσα τ' τῶν τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν. Λέγω δὲ ἡδυσμένον μὲν λόγον, τ' ἔχοντα ῥυθμὸν καὶ ἁρμονίαν καὶ μέλος· τὸ δὲ χωρὶς τῶν

cunque de tragœdia bona et mala *judicare* novit, novit etiam de poemate epico: quæcunque enim epopœia habet, ea tragœdiæ insunt; quæ vero ipsa, non omnia sunt in epopœia.

XIII. De poesi igitur quæ metro imitatur, et de comœdia, posterius dicemus; de tragœdia autem *nunc* dicamus, essentiæ ipsius definitionem ex antedictis enatam assumentes. Est igitur tragœdia imitatio actionis seriæ et perfectæ, magnitudinem *idoneam* habentis; sermone condito; ita ut unaquæque *condimenti* species in partibus diversis separatim *adhibeatur*; agentium, et non per narrationem; per misericordiam et metum hujusmodi affectuum purgationem efficiens. Sermonem conditum dico, qui habet rythmum et harmoniam; illud autem, ut una-

εἰδῶν, τὸ διὰ μέτρων ἕνια μόνον περαίνεσθαι, ἢ πάλιν ἕτερα διὰ μέλους.

ιδ'. Ἐπεὶ δὲ πράττοντες ποιοῦσι τὴν μίμησιν, πρῶτον μὲν ἐξ ἀνάγκης ἂν εἴη τι μόριον τραγῳδίας ὁ τῆς ὄψεως κόσμος· εἶτα μελοποιΐα καὶ λέξις· ἐν τούτοις γὰρ ποιοῦσι τὴν μίμησιν. Λέγω δὲ λέξιν μὲν αὐτὴν τὴν τῶν μέτρων σύνθεσιν· μελοποιΐαν δέ, ὃ τὴν δύναμιν φανερὰν ἔχει πᾶσιν. Ἐπεὶ ἡ πράξεώς ἐστι μίμησις, πράττει δ' ἢ ὑπό τινων πραττόντων, οὓς ἀνάγκη ποιούς τινας εἶναι κατά τε τὸ ἦθος καὶ τὴν διάνοιαν (διὰ γὰρ τούτων καὶ τὰς πράξεις εἶναι φαμὲν ποιάς τινας) πέφυκεν αἴτια δύο τῶν πράξεων εἶναι, διάνοια καὶ ἦθος, καὶ κατ'

quæque ſpecies ſeparatim *adhibeatur*, quod quædam partes per metra ſolum perficiuntur, et rurſus aliæ per melodiam.

XIV. Quoniam autem agentes imitationem faciunt, primum quidem neceſſario tragœdiæ pars aliqua erit ſpectaculi diſpoſitio; deinde melopœia et elocutio; quia cum his imitationem faciunt. Ac elocutionem dico ipſam metrorum compoſitionem; melopœiam vero, id quod omnem ſuam vim manifeſtam habet. Et quoniam imitatio eſt actionis cujuſdam; agitur vero ab agentibus quibuſdam, quos neceſſe *eſt* certæ qualitatis eſſe, et quoad mores, et *quoad* animi ſententiam; (ex his enim etiam actiones dicimus eſſe certæ qualitatis;) a natura conſtitutæ ſunt duæ actionum cauſæ, ſententia animi, et mores; ac ſecun-

ταύτας καὶ τυγχάνουσι καὶ ἁπτυγχάνουσι πάντες. Ἔστι δὲ τῆς μὲν πράξεως ὁ μῦθος μίμησις. Λέγω γὰρ μῦθον τοῦτον, τὴν συνθεσιν τῶν πραγμάτων· τὰ δὲ ἤθη, καθ' ἃ ποιούς τινας εἶναι φαμὲν τοὺς πράττοντας· διάνοιαν δὲ, ἐν ὅσοις λέγοντες ἀποδεικνύουσί τι, ἢ καὶ ἀποφαίνονται γνώμην. Ἀνάγκη οὖν πάσης τραγῳδίας μέρη εἶναι ἓξ, καθ' ἃ ποιά τις ἐστὶν ἡ τραγῳδία. Ταῦτα δ' ἐστὶ, μῦθος, καὶ ἤθη, καὶ λέξις, καὶ διάνοια, καὶ ὄψις, καὶ μελοποιΐα. Οἷς μὲν γὰρ μιμοῦνται, δύο μέρη ἐστίν· ὡς δὲ μιμοῦνται, ἕν· ἃ δ' ἃ μιμοῦνται, τρία· καὶ παρὰ ταῦτα οὐδέν.

ιε'. Τούτοις μὲν οὖν οὐκ ὀλίγοι αὐτῶν, ὡς εἰ-

dum has et ſcopum attingunt omnes et a ſcopo aberrant. Eſt autem actionis quidem imitatio fabula. Dico enim fabulam hanc, eorum quæ aguntur compoſitionem; mores vero, ſecundum quos certæ qualitatis eſſe dicimus eos qui agunt; at ſententiam animi, ea omnia in quibus loquentes demonſtrant aliquid, vel etiam opinionem enunciant. Neceſſe igitur *eſt* omnis tragœdiæ partes eſſe ſex, ſecundum quas res certæ qualitatis eſt tragœdia; hæ autem ſunt, fabula, et mores, et elocutio, et ſententia, et ſpectaculi apparatus, et melopœia. Ea enim quibus imitantur, partes ſunt duæ; id autem, quomodo imitantur, una; ea vero quæ imitantur, tres: et præter has *alia* nulla.

XV. His igitur non pauci ex poetis (ut ita dicam)

πεῖν, κέχρηνθ' τοῖς εἴδεσι· καὶ γὰρ ὄψιν ἔχει πᾶν, καὶ ἦθος, καὶ μῦθον, καὶ λέξιν, καὶ μέλος, καὶ διάνοιαν ὡσαύτως. Μέγιστον δὲ τούτων ἐστὶν ἡ τῶν πραγμάτων σύστασις. Ἡ γὰρ τραγῳδία μίμησίς ἐστιν οὐκ ἀνθρώπων, ἀλλὰ πράξεων, καὶ βίου, καὶ εὐδαιμονίας καὶ κακοδαιμονίας· καὶ γὰρ ἡ εὐδαιμονία ἐν πράξει ἐστὶ, καὶ τὸ τέλος πρᾶξίς τίς ἐστιν, οὐ ποιότης. Εἰσὶ δ' κατὰ μὲν τὰ ἤθη ποιοί τινες· κατὰ δὲ τὰς πράξεις, εὐδαίμονες, ἢ τοὐναντίον. Οὐκ ἂν οὖν ὅπως τὰ ἤθη μιμήσωνται, πράττουσιν, ἀλλὰ τὰ ἤθη συμπεριλαμβάνουσιν διὰ τὰς πράξεις. Ὥστε τὰ πράγματα καὶ ὁ μῦθος τέλος τῆς τραγῳδίας· τὸ δὲ τέλος μέγιστον ἁπάντων ἐστίν. Ἔτι ἄνευ μὲν πράξεως, οὐκ ἂν γένοιτο τραγῳδία· ἄνευ δὲ ἠθῶν,

usi ſunt formis. Etenim ſpectaculi apparatum habet omne *drama*, et mores, et fabulam, et elocutionem, et melodiam, et ſententiam ſimiliter. Maximum vero ex his eſt, eorum quæ aguntur conſtitutio. Nam tragœdia imitatio eſt non hominum, ſed actionum, et vitæ, et felicitatis atque infelicitatis. Etenim felicitas in actione conſiſtit; et finis *hominis* eſt actio quædam, non qualitas. Sunt autem *homines*, ſecundum mores quidem, certæ qualitatis; at ſecundum actiones, felices, vel contra. Itaque *poetæ*, non ut mores imitentur, agunt, "*actionem imitantur*," ſed mores complectuntur propter actiones. Quare actiones et fabula *ſunt* finis tragœdiæ: at finis eſt omnium maximum. Præterea ſine actione quidem nullo modo fieri poſſet tragœdia; at ſine mo-

γένοιτ' ἄν· αἱ γὰρ τῶν νέων τῶν πλείστων ἀήθεις τραγῳδίαι εἰσὶ, καὶ ὅλως ποιηταὶ πολλοὶ τοιοῦτοι· οἷον καὶ τῶν γραφέων Ζεῦξις πρὸς Πολύγνωτον πέπονθεν. Ὁ μὲν γὰρ Πολύγνωτος ἀγαθὸς ἠθογράφος· ἡ δὲ Ζεύξιδος γραφὴ οὐδὲν ἔχει ἦθος. Ἔτι ἐάν τις ἐφεξῆς θῇ ῥήσεις ἠθικὰς, καὶ λέξεις καὶ διανοίας εὖ πεποιημένας, οὐ ποιήσει ὃ ἦν τῆς τραγῳδίας ἔργον, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἡ καταδεεστέροις τούτοις κεχρημένη τραγῳδία, ἔχουσα δὲ μῦθον καὶ συστασιν πραγμάτων. Πρὸς δὲ τούτοις τὰ μέγιστα, οἷς ψυχαγωγεῖ ἡ τραγῳδία, τοῦ μύθου μέρη ἐστὶν, αἵ τε περιπέτειαι καὶ ἀναγνωρίσεις. Ἔτι σημεῖον, ὅτι καὶ οἱ ἐγχειροῦντες ποιεῖν, πρότερον δύνανται τῇ λέξει καὶ τοῖς ἤθεσιν ἀκριβοῦν, ἢ τὰ πράγ-

ribus poſſet. Nam recentiorum tragœdiæ quam plurimæ ſine moribus ſunt; et omnino poetæ multi hujuſmodi *ſunt*; veluti etiam ex pictoribus Zeuxis ad Polygnotum ſe habet. Nam Polygnotus eſt bonus deſcriptor morum; ſed Zeuxidis pictura mores habet nullos. Præterea ſi quis ſeriatim ponat ſermones moratos, et dictiones ſententiaſque belle confectas, non efficiet quod tragœdiæ erat opus: ſed multo magis tragœdia illa, quæ his omnibus parcius uſa fabulam tamen habet rerumque compoſitionem. Adhæc maximæ res, quibus capit animos tragœdia, ſunt fabulæ partes, peripetiæ et agnitiones. Præterea id ſigno *eſt*, quod etiam qui aggrediuntur poema hujuſmodi conſcribere, prius circa elocutionem et mores accurati eſſe poſſunt, quam ac-

μαζα συνίσαδζ, οἷον ἡ οἱ πρῶτοι ποιηταὶ σχεδὸν ἅπαντες. Ἀρχὴ μὲν οὖν ἡ οἷον ψυχὴ ὁ μῦθος τ τραγῳδίας, δεύτερον δὲ τὰ ἤθη. (Παραπλήσιον γάρ ἐστι καὶ ἐπὶ τῆς γραφικῆς· εἰ γάρ τις ἐναλείψειε τοῖς καλλίστοις φαρμάκοις χύδην, οὐκ ἂν ὁμοίως εὐφράνειεν, καὶ λευκογραφήσας εἰκόνα. Ἔστι τε μίμησις πράξεως, καὶ διὰ ταύτην μάλιστα τῶν ποιητόντων.) Τρίτον δὲ ἡ διάνοια. Τοῦτο δέ ἐστι τὸ λέγειν δύνασθαι τὰ ἐνόντα καὶ τὰ ἁρμόττοντα· ὅπερ ἐπὶ τῶν λόγων τ πολιτικῆς καὶ ῥητορικῆς ἔργον ἐστίν. Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι πολιτικῶς ἐποίουν λέγοντας, οἱ δὲ νῦν ῥητορικῶς. Ἔστι δὴ ἦθος μὲν τὸ τοιοῦτον, ὃ δηλοῖ τ προαίρεσιν ὁποῖά τις ἐστίν. Διόπερ οὐκ ἔχουσιν

tiones conſtituere: veluti etiam primi poetæ fere omnes. Principium igitur et quaſi anima tragœdiæ *eſt* fabula; proximo autem loco *ſunt* mores. (Etenim ſimile *quiddam* eſt in re pictoria: ſiquis namque *tabulam* pigmentis pulcherrimis fuſim illeverit, non perinde *ſpectantem* oblectet, ac ſi creta imaginem delinearit. Eſt etiam imitatio actionis, et propter hanc maxime eorum qui agunt.) Tertium vero *eſt* ſententia: id autem eſt, dicere poſſe ea *omnia*, quæ *rei* propria ſunt, et convenientia: quod quidem circa orationes politicæ *ſcientiæ* opus eſt et rhetoricæ. Nam veteres *poetæ* perſonas politice loquentes fingebant, hodierni vero rhetorice. Sunt autem mores quidem hujuſcemodi quid, quod præelectionem qualis ſit manifeſtat. Quare mores non

ἦθος ἔνιοι τῶν λόγων, ἐν οἷς οὐκ ἔστι δῆλον, ὅ, τι προαιρεῖται, ἢ φεύγει ὁ λέγων. Διάνοια δὲ, ἐν οἷς ἀποδεικνύουσί τι ὡς ἔστιν, ἢ ὡς οὐκ ἔστιν, ἢ καθόλου τι ἀποφαίνονται. Τέταρτον δὲ, τῶν μὲν λόγων ἡ λέξις. Λέγω δὲ, ὥσπερ πρότερον εἴρηται, λέξιν εἶναι τὴν διὰ τῶν ὀνομασίας ἑρμηνείαν, ἣ καὶ ἐπὶ τῶν ἐμμέτρων, καὶ ἐπὶ τῶν λόγων ἔχει τὴν αὐτὴν δύναμιν. Τῶν δὲ λοιπῶν πέντε, ἡ μελοποιΐα μέγιστον τῶν ἡδυσμάτων. Ἡ δὲ ὄψις, ψυχαγωγικὸν μὲν, ἀτεχνώτατον δὲ, καὶ ἥκιστα οἰκεῖον τῆς ποιητικῆς· ἡ γὰρ τῆς τραγῳδίας δύναμις καὶ ἄνευ ἀγῶνος καὶ ὑποκριτῶν ἐστιν· ἔτι δὲ κυριωτέρα περὶ τὴν ἀπεργασίαν τῶν ὄψεων ἡ τῆς σκευοποιοῦ τέχνη τῆς τῶν ποιητῶν ἐστι.

habent orationes aliquæ, in quibus non manifeſtum eſt quod eligit, aut fugit, qui loquitur. Sententia vero *eſt*, in quibus homines demonſtrant quidpiam, aut eſſe, aut non eſſe; vel generatim aliquid enunciant. Quartum autem *eſt* orationum elocutio: elocutionem autem voco, (quemadmodum prius dictum eſt,) eam, quæ per vocabula fit, interpretationem: quod et in metricis, et in orationibus eandem habet vim. Ex reliquis vero quinque partibus, melopœia maximum *eſt* condimentum. Spectaculi autem apparatus *eſt* quidem jucundum, ſed ex arte non pendens, et minime poeticæ proprium. Tragœdiæ enim vis etiam abſque certamine et hiſtrionibus *perfecta* eſt: præterea vero in ſpectaculi apparatu, illius qui ſcenæ inſtrumenta parat ars plus poteſt, quam poetarum.

ις'. Διωρισμένων δὲ τούτων, λέγωμεν μετὰ ταῦτα ποίαν τινὰ δεῖ πλοκὴν σύγκασιν εἶναι τῶν πραγμάτων, ἐπειδὴ τοῦτο καὶ πρῶτον καὶ μέγιστον τῆς τραγῳδίας ἐστί. Κεῖται δ' ἡμῖν πλοκὴ τραγῳδίαν τελείας καὶ ὅλης πράξεως εἶναι μίμησιν, ἐχούσης τι μέγεθος· ἔστι γὰρ ὅλον καὶ μηδὲν ἔχον μέγεθος. Ὅλον δέ ἐστι τὸ ἔχον ἀρχὴν, καὶ μέσον, καὶ τελευτήν. Ἀρχὴ δέ ἐστιν, ὃ αὐτὸ μὲν μὴ ἐξ ἀνάγκης μετ' ἄλλο ἐστί· μετ' ἐκεῖνο δ' ἕτερον πέφυκεν εἶναι ἢ γίνεσθαι. Τελευτὴ δὲ τοὐναντίον, ὃ αὐτὸ μετ' ἄλλο πέφυκεν εἶναι, ἢ ἐξ ἀνάγκης, ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πολύ· μετὰ δὲ τοῦτο ἄλλο οὐδέν. Μέσον δὲ, ὃ καὶ αὐτὸ μετ' ἄλλο, καὶ μετ' ἐκεῖνο ἕτερον.

XVI. Definitis autem his, dicamus deinceps qualem esse oportet rerum constitutionem, *seu fabulam*; quandoquidem hæc et prima et maxima est tragœdiæ *pars*. Positum autem nobis est tragœdiam esse perfectæ atque integræ actionis imitationem, quæ magnitudinem habet aliquam: est enim integrum quid etiam nullam habens magnitudinem. Integrum autem est, quod habet principium, et medium, et finem. Principium vero est, quod ipsum quidem non ex necessitate post aliud quid est, post ipsum vero alterum quid natura est, aut fit. Finis autem contra, quod ipsum post aliud natura comparatum est esse, aut ex necessitate, aut plerumque; post ipsum autem, aliud nihil. Medium vero, quod et ipsum post aliud *est*, et aliud post ipsum.

Δεῖ ἄρα τὰς συνεστώσας εὖ μύθους, μήτ' ὁπόθεν ἔτυχεν ἄρχεσθαι, μήτ' ὅπου ἔτυχε τελευτᾶν, ἀλλὰ κεχρῆσθαι ταῖς εἰρημέναις ἰδέαις. Ἔτι δ' ἐπεὶ τὸ καλὸν, καὶ ζῶον καὶ ἅπαν πρᾶγμα, ὃ συνέστηκεν ἔκ τινων, οὐ μόνον ταῦτα τεταγμένα δεῖ ἔχειν, ἀλλὰ καὶ μέγεθος ὑπάρχειν μὴ τὸ τυχόν· τὸ γὰρ καλὸν, ἐν μεγέθει καὶ τάξει ἐστί· διὸ ἔτε πάμμικρον ἂν τι γένοιτο καλὸν ζῶον· συγχεῖται γὰρ ἡ θεωρία ἐγγὺς τοῦ ἀναισθήτου χρόνου γινομένη· οὔτε παμμέγεθες· οὐ γὰρ ἅμα ἡ θεωρία γίνεται, ἀλλ' οἴχεται τοῖς θεωροῦσι τὸ ἓν καὶ τὸ ὅλον ἐκ τῆς θεωρίας· οἷον, εἰ μυρίων σταδίων εἴη ζῶον. Ὥστε δεῖ, καθάπερ ἐπὶ τῶν σωμάτων, καὶ ἐπὶ τῶν ζώων,

Oportet igitur bene compoſitas fabulas, neque undecunque ſors tulerit incipere, neque ubilibet terminare; ſed formis uti *jam* dictis. Præterea vero, quoniam quod pulchrum *eſt*, (et animal et aliud quidvis, quod ex *partibus* quibuſdam conſtat,) non ſolum has *partes* ordinatas habere oportet, verum etiam magnitudinem adeſſe non trivialem: (nam pulchrum in magnitudine et ordine poſitum eſt:) quamobrem neque perexiguum animal eſſe poterit pulchrum; (ſiquidem viſio, quum prope inſenſibili tempore fiat, confunditur;) neque permagnum: non enim ſimul fit viſio, ſed unius ac integri *idea* ſpectantibus elabitur ex tali viſione; veluti, ſi decem millium ſtadiorum eſſet animal. Propterea oportet, quemadmodum in corporibus, et in animalibus, ha-

ἔχειν μὴ μέγεθος, τοῦτο δὲ εὐσύνοπτον εἶναι· οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν μύθων, ἔχειν μὲν μῆκος, τοῦτο δ' εὐμνημόνευτον εἶναι. Τοῦ δὲ μήκους ὅρος, πρὸς μὲν τοὺς ἀγῶνας καὶ τὴν αἴσθησιν, οὐ τῆς τέχνης ἐστίν. Εἰ γὰρ ἔδει ἑκατὸν τραγῳδίας ἀγωνίζεσθαι, πρὸς κλεψύδρας ἂν ἠγωνίζοντο, ὥσπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε φασίν. Ὁ δὲ κατ' αὐτὴν τὴν φύσιν τοῦ πράγματος ὅρος, ἀεὶ μὲν ὁ μείζων, μέχρι τοῦ σώδηλος εἶναι, καλλίων ἐστὶ κατὰ τὸ μέγεθος. Ὡς δὲ ἁπλῶς διορίσαντας εἰπεῖν, ὃν ὅσῳ μεγέθει κατὰ τὸ εἰκὸς, ἢ τὸ ἀναγκαῖον, ἐφεξῆς γιγνομένων, συμβαίνει εἰς εὐτυχίαν ἐκ δυσυχίας, ἢ ἐξ εὐτυχίας εἰς

bere quidem magnitudinem, hanc autem talem eſſe, quæ facile uno intuitu conſpici queat; ſic etiam in fabulis, habere quidem longitudinem, hanc autem talem eſſe, quæ facile teneri poſſit memoria. Longitudinis autem finitio, reſpectu quidem habito ad certamina, atque ad *ſpectantium* ſenſus, ad artem non pertinet. Si enim centum tragœdias in theatro certare oporteret, ad clepſydras utique certarent; quemadmodum aliquando alias etiam *factum eſſe* perhibent. Verum finitio hujus rei quoad ipſius naturam *eſt hæc*; ſemper quidem, *quo* major *eſt fabula*, dummodo ſimul perſpicua ſit, *eo* pulchrior eſt ſecundum magnitudinem. Ut autem ſimpliciter definiendo dicam, in quantacunque magnitudine ſecundum *id quod* veriſimile vel neceſſarium *eſt*, rebus ordine progredientibus, accidit in proſperam fortunam ex adverſa, vel ex proſpera in ad-

δυσυχίαν μεταβάλλειν, ἱκανὸς ὅρος ἐστὶ τὸ μεγέθος.

ιζ'. Μῦθος δ' ἐστὶν εἷς, οὐχ ὥσπερ τινὲς οἴονται, ἐὰν περὶ ἕνα ᾖ. Πολλὰ γὰρ καὶ ἄπειρα τῷ ἑνὶ συμβαίνει, ἐξ ὧν ἐνίων οὐδέν ἐστιν ἕν. Οὕτω δὲ καὶ πράξεις ἑνὸς πολλαί εἰσιν, ἐξ ὧν μία οὐδεμία γίνεται πρᾶξις. Διὸ πάντες ἐοίκασιν ἁμαρτάνειν, ὅσοι τὸ ποιητῶν Ἡρακληΐδα, καὶ Θησηΐδα, καὶ τὰ τοιαῦτα ποιήματα πεποιήκασιν. Οἴονται γάρ, ἐπεὶ εἷς ὢν ὁ Ἡρακλῆς, ἕνα καὶ τὸν μῦθον εἶναι προσήκειν. Ὁ δ' Ὅμηρος, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα διαφέρει, καὶ τοῦτ' ἔοικε καλῶς ἰδεῖν, ἤτοι διὰ τέχνην ἢ διὰ φύσιν. Ὀδύσσειαν γὰρ ποιῶν, οὐκ ἐποίησεν ἅπαντα ὅσα αὐτῷ συνέβη· οἷον, πληγῆναι

versam tranſire, idoneus *is* terminus eſt magnitudinis.

XVII. Fabula autem eſt una, non, ut quidam putant, ſi circa unam *perſonam* ſit. Multa enim et infinita genere accidunt, ex quorum aliquibus non conficitur aliquod unum. Sic vero et actiones unius *hominis* multæ ſunt, ex quibus nulla actio fit una. Quamobrem peccare omnes videntur, quicunque ex poetis Heracleïda, et Theſeïda, et ejuſmodi poemata fecerunt. Putant enim, quoniam unus erat Hercules, neceſſe eſſe, ut etiam fabula de eo una ſit. Homerus autem, ſicut et in aliis excellit, etiam hoc videtur præclare vidiſſe, ſive propter artem ſeu propter naturam. Odyſſeam enim confingens, non confinxit omnia, quæcunque ipſi *Ulyſſi* acciderunt; (veluti, eum ab apro accepiſſe vul-

μὲν ἐν τῷ Παρνασῷ, μανῆναι δὲ προσποιήσασθαι ἐν τῷ ἀγερμῷ· ὧν οὐδὲν θατέρου γενομένου ἀναγκαῖον ἦν, ἢ εἰκὸς, θάτερον γενέσθαι· ἀλλ' ἃ περὶ μίαν πρᾶξιν, οἷαν λέγομεν τὴν Ὀδύσσειαν, συνέστησαν· ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Ἰλιάδα. Χρὴ οὖν, καθάπερ ἐν ταῖς ἄλλαις μιμητικαῖς ἡ μία μίμησις ἑνός ἐστιν, οὕτω καὶ τὸν μῦθον, ἐπεὶ πράξεως μίμησίς ἐστι, μιᾶς τε εἶναι, καὶ ταύτης ὅλης, καὶ τὰ μέρη συνεστάναι τῶν πραγμάτων οὕτως, ὥστε μετατιθεμένου τινὸς μέρους, ἢ ἀφαιρουμένου, διαφέρεσθαι καὶ κινεῖσθαι τὸ ὅλον. Ὃ γὰρ προσὸν ἢ μὴ προσὸν, μηδὲν ποιεῖ ἐπίδηλον, οὐδὲ μόριον τοῦτό ἐστι.

ιη'. Φανερὸν δὲ ἐκ τῶν εἰρημένων, καὶ ὅτι οὐ τὸ τὰ γενόμενα λέγειν, τοῦτο ποιητοῦ ἔργον ἐστὶν, ἀλλ'

nus in Parnaſſo, et ſimulaſſe inſaniam in collectione exercitus; ex quibus, altero facto, minime neceſſarium aut veriſimile fuit alterum factum iri;) ſed quæ circa unam actionem, qualem Odyſſeam dicimus, conſtiterunt: ſimiliter vero etiam Iliadem *confinxit*. Oportet igitur, ut in aliis *artibus* imitatricibus una imitatio unius rei eſt, ſic etiam fabulam (quoniam eſt actionis imitatio) et unius eſſe, et hujus integræ, et partes rerum agendarum ſic conſtare, ut ſi qua tranſpoſita, vel ablata fuerit, differatur et moveatur totum. Quod enim, adjunctum vel ablatum, nihil facit notabile, ne pars quidem eſt.

XVIII. Manifeſtum autem *eſt* etiam ex iis quæ dicta ſunt, quod non eſt poetæ opus *ea* quæ facta ſunt dicere, ſed qualia fieri po-

οἷα ἂν γένοιτο, κὴ τὰ δυνατὰ κῆ τὸ εἰκὸς, ἢ τὸ ἀναγκαῖον. Ὁ γὰρ ἱστορικὸς κὴ ὁ ποιητὴς, ὰ τῷ ἢ ἔμμετρα λέγειν ἢ ἄμετρα διαφέρουσιν· εἴη γὰρ ἂν τὰ Ἡροδότε εἰς μέτρα τιθέναι, κὴ ὰδὲν ἧττον ἂν εἴη ἱστορία τις μῆ μέτρου, ἢ ἄνευ μέτρων· ἀλλὰ τότῳ διαφέρει, τῷ τὰ μὲ τὰ γενόμενα λέγειν, τὰ δ' οἷα ἂν γένοιτο. Διὸ κὴ φιλοσοφώτερον καὶ σπεδαιότερον ποίησις ἱστορίας ἐστίν. Ἡ μὲν γὰρ ποίησις μᾶλλον τὰ καθόλε, ἡ δ' ἱστορία τὰ καθ' ἕκαστον λέγει. Ἔστι δὲ καθόλε μὲν, τῷ ποίῳ τὰ ποῖ' ἄττα συμβαίνει λέγειν, ἢ πράττειν, κῆ τὸ εἰκὸς, ἢ τὸ ἀναγκαῖον, ᾧ στοχάζε) ἡ ποίησις, ὀνόματα ἐπιτιθεμένη· τὰ δὲ καθ' ἕκαστον, τί Ἀλκιβιάδης ἔπραξεν, ἢ τί ἔπαθεν. Ἐπὶ μὲν

tuerint, et poſſibilia ſecundum veriſimile, vel neceſſarium. Nam hiſtoricus et poeta, non eo, quod hic metro dicat, ille ſine metro, *inter ſe* differunt: licet enim Herodoti opus in metra cogere; neque tamen minus hiſtoria erit cum metro, quam ſine metris: verum in hoc differunt, quod hic quidem quæ facta ſunt dicit; ille autem qualia fieri potuerint. Quamobrem poeſis et magis philoſophica et gravior eſt quam hiſtoria. Nam poeſis quidem plerumque generalia, hiſtoria vero ſingularia dicit. Eſt autem generale quidem, quali *homini* qualia quædam dicere vel agere uſu venit ſecundum veriſimile, vel neceſſarium; ad quod collimat poeſis, nomina quælibet imponens: ſingulare vero eſt, quid Alcibiades fecit, aut quid paſſus eſt. Ac in

οὖν τῆς κωμῳδίας ἤδη τοῦτο δῆλον γέγονεν· συσήσαντες γὰρ τὸν μῦθον διὰ τῶν εἰκότων, οὕτω τὰ τυχόντα ὀνόματα ἐπιτιθέασι, καὶ οὐχ ὥσπερ οἱ ἰαμβοποιοὶ περὶ τῶν καθ' ἕκαστον ποιοῦσιν. Ἐπὶ δὲ τῆς τραγῳδίας τῶν ἡρωϊκῶν ὀνομάτων ἀντέχονται. Αἴτιον δ', ὅτι πιθανόν ἐστι τὸ δυνατόν. Τὰ μὲν οὖν μὴ γεγονότα, οὔπω πιστεύομεν εἶναι δυνατά· τὰ δὲ γεγονότα, φανερὸν ὅτι δυνατά· οὐ γὰρ ἂν ἐγένετο εἰ μὴ ἀδύνατα. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς τραγῳδίαις, ἐν ἐνίαις μὲν ἓν ἢ δύο τῶν γνωρίμων ἐστὶν ὀνομάτων, τὰ δὲ ἄλλα πεποιημένα· ἐν ἐνίαις δὲ οὐδέν· οἷον ἐν τῷ Ἀγάθωνος Ἄνθει. Ὁμοίως γὰρ ἐν τούτῳ τά τε πράγ-

comœdia quidem jam hoc perſpicuum factum eſt: poſtquam enim fabulam conſtituerint ex veriſimilibus, ita demum quælibet nomina imponunt; et non ſicut iambici poetæ de rebus ſingulorum faciunt. In tragœdia vero nominum quæ re extiterunt tenaces ſunt. Cauſa autem *eſt*, quia quod poſſibile eſt etiam credibile eſt. Ea igitur quæ facta non ſunt, necdum poſſibilia eſſe credimus: quæ vero facta ſunt, manifeſtum *eſt ea* poſſibilia eſſe; non enim facta fuiſſent, ſi impoſſibilia eſſent. Sed tamen etiam in tragœdiis, quibuſdam quidem, unum aut duo adhibentur nota nomina, reliqua vero ficta *ſunt*; in quibuſdam autem nullum; ut in Agathonis Flore: in hac enim et res et nomina ficta

μαζα καὶ τὰ ὀνόματα πεποίηται, καὶ ἡδὲν ἧττον εὐφραίνει. Ὡς οὐ πάντως εἶναι ζητητέον τῶν παραδεδομένων μύθων, περὶ ἃς αἱ τραγῳδίαι εἰσὶν, ἀντέχεσθαι. Καὶ γὰρ γελοῖον τοῦτο ζητεῖν· ἐπεὶ καὶ τὰ γνώριμα ὀλίγοις γνώριμά ἐστιν, ἀλλ' ὅμως εὐφραίνει πάντας. Δῆλον οὖν ἐκ τούτων, ὅτι τὸν ποιητὴν, μᾶλλον τῶν μύθων εἶναι δεῖ ποιητὴν, ἢ τῶν μέτρων, ὅσῳ ποιητὴς κατὰ τὴν μίμησίν ἐστι, μιμεῖται δὲ τὰς πράξεις. Κἂν ἄρα συμβῇ γλυκύμυρα ποιεῖν, οὐδὲν ἧττον ποιητής ἐστι· τῶν γὰρ γλυκυμύρων, ἔνια οὐδὲν κωλύει τοιαῦτα εἶναι, οἷα ἂν εἰκὸς γενέσθαι καὶ δυνατὰ γενέσθαι, καθ' ὃ ἐκεῖνος αὐτῶν ποιητής ἐστι. Τῶν δὲ ἁπλῶν μύθων καὶ

sunt, et nihilo minus oblectat. Adeo non omnino studendum est, ut fabularum traditarum, de quibus tragœdiæ extant, tenaces simus. Etenim ridiculum *est* huic studere: siquidem etiam quæ nota sunt paucis nota sunt, et tamen oblectant omnes. Perspicuum igitur ex his *est*, quod poetam magis fabularum artificem esse oportet quam metrorum, in quantum poeta est secundum imitationem; imitatur autem actiones. Quamvis autem contingat, eum quæ facta sunt confingere, nihilo minus poeta est: eorum enim quæ facta sunt, quædam nihil prohibet talia esse, qualia verisimile *est* facta fuisse, et possibilia fieri; quo nomine ipsorum ille est poeta. Inter simplices autem actiones, et

πράξεων, αἱ ἐπεισοδιώδεις εἰσὶ χείριστα. Λέγω δ' ἐπεισοδιώδη μῦθον, ἐν ᾧ τὰ ἐπεισόδια μετ' ἄλληλα ἔτ' εἰκὸς, ἔτ' ἀνάγκη εἶναι. Τοιαῦται δὲ ποιοῦνται, ὑπὸ μὲν τῶν φαύλων ποιητῶν δι' αὐτοὺς, ὑπὸ δὲ τῶν ἀγαθῶν διὰ τοὺς ὑποκριτάς. Ἀγωνίσματα γὰρ ποιοῦντες, καὶ παρὰ τὴν δύναμιν παρατείναντες μῦθον, πολλάκις διαστρέφειν ἀναγκάζονται τὸ ἐφεξῆς.

ιθ'. Ἐπεὶ δὲ οὐ μόνον τελείας ἐστὶ πράξεως ἡ μίμησις, ἀλλὰ καὶ φοβερῶν καὶ ἐλεεινῶν· ταῦτα δὲ γίνεται μάλιστα τοιαῦτα, καὶ μᾶλλον ὅταν γένηται παρὰ τὴν δόξαν δι' ἄλληλα· τὸ γὰρ θαυμαστὸν ἕτως ἕξει μᾶλλον, ἢ εἰ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου καὶ τῆς τύχης· ἐπεὶ καὶ

fabulas, epiſodicæ ſunt deterrimæ. Epiſodicam autem fabulam dico, in qua epiſodia ſe invicem conſequi, neque veriſimile, neque neceſſarium *eſt*. Tales autem *fabulæ* conficiuntur, a malis quidem poetis ob ipſorum *inſcitiam*; a bonis autem propter hiſtriones. Certamina enim ineuntes, et fabulam ultra quam par eſt extendentes, ſæpenumero diſtorquere coguntur rerum ſeriem.

XIX. Quoniam vero imitatio *tragica*, non ſolum eſt perfectæ actionis *imitatio*, ſed etiam terribilium et miſerabilium; hæc autem præcipue fiunt talia, et magis cum præter opinionem per ſe invicem facta fuerint. Ita enim plus admirationis habebunt, quam ſi a caſu, et fortuna *fierent*: ſiquidem

τῶν ἀπὸ τύχης ταῦτα θαυμασιώτατα δοκεῖ, ὅσα ὥσπερ ἐπίτηδες φαίνεται γεγονέναι· οἷον, ὁ ἀνδριὰς ὁ τῆ Μίτυος ὁν Ἄργει ἀπέκτεινε τὸν αἴτιον τῆ θανάτῳ τῷ Μίτυϊ, θεωροῦντι ἐμπεσών· ἔοικε γὰρ τὰ τοιαῦτα οὐκ εἰκῆ γρέθαι. Ὥστε ἀνάγκη τὰς τοιάτας εἶναι καλλίους μύθους.

κ'. Εἰσὶ δὲ τῶ μύθων οἱ μὲ ἁπλοῖ, οἱ δὲ πεπλεγμένοι. Καὶ γὰ αἱ πράξεις, ὧν μιμήσεις οἱ μῦθοί εἰσιν, ὑπάρχουσιν εὐθὺς ἔσαι τοιαῦται. Λέγω δὲ ἁπλῆν μὲν πρᾶξιν, ἧς γινομένης, ὥσπερ ὥρισαι, συνεχὴς καὶ μιᾶς, ἄνευ περιπετείας ἢ ἀναγνωρισμοῦ ἡ μετάβασις γίνεται· πεπλεγμένην δὲ, ἐξ ἧς μετὰ ἀναγνωρισμοῦ, ἢ περιπετείας, ἢ ἀμφοῖν, ἡ μετά-

etiam ex iis quæ fortuna *fiunt*, hæc maxime admirabilia videntur, quæcunque tanquam ex induſtria apparent fuiſſe facta: (veluti, ſtatua Mityis Argis eum qui cauſa interitus Mityi fuerat interfecit, ſpectanti incidens: videntur enim talia non temere eſſe facta:) itaque neceſſe *eſt* tales fabulas pulchriores eſſe.

XX. Ex fabulis autem hæ quidem ſimplices ſunt; illæ autem, implexæ: etenim actiones, (quarum imitationes ſunt fabulæ,) ſupponuntur ab initio exiſtentes tales. Appello autem ſimplicem quidem actionem, in qua agenda, uti definitum eſt, continua et una, ſine peripetia vel agnitione tranſitus fit; implexam vero, ex qua cum agnitione, aut peripetia, aut ambabus,

βασίς ἐστι. Ταῦτα δὲ δεῖ γίνεσθαι ἐξ αὐτῆς τῆς συστάσεως τοῦ μύθου, ὥστε ἐκ τῶν προγεγενημένων συμβαίνειν, ἢ ἐξ ἀνάγκης ἢ κατὰ τὸ εἰκὸς, γίγνεσθαι ταῦτα. Διαφέρει γὰρ πολὺ τὸ γίγνεσθαι τάδε διὰ τάδε, ἢ μετὰ τάδε.

κα'. Ἔστι δὲ περιπέτεια μὲν ἡ εἰς τὸ ἐναντίον τῶν πραττομένων μεταβολὴ, καθάπερ εἴρηται· καὶ τοῦτο δὲ, ὥσπερ λέγομεν, κατὰ τὸ εἰκὸς, ἢ ἀναγκαῖον. Ὥσπερ ἐν τῷ Οἰδίποδι, ἐλθὼν, ὡς εὐφρανῶν τὸν Οἰδίπουν καὶ ἀπαλλάξων τοῦ περὶ τὴν μητέρα φόβου, δηλώσας ὅστις ἦν, τοὐναντίον ἐποίησε· καὶ ἐν τῷ Λυγκεῖ, ὁ μὲν ἀγόμενος, ὡς ἀποθανούμενος, ὁ δὲ Δαναὸς ἀκολουθῶν, ὡς ἀποκτενῶν, τὸν μὲν συμβέβη

est transitus. Has autem *ortas* esse oportet ex ipsa constitutione fabulæ, adeo ut ex anteactis, aut necessario aut secundum verisimile, accidat easdem fieri: multum enim interest, utrum hæc propter hæc fiant, an post hæc *tantum*.

XXI. Est autem peripetia eorum quæ aguntur in contrarium mutatio, ut dictum est; atque hoc quidem, uti dicimus, secundum verisimile, aut necessarium: velut in Œdipo, adveniens nuncius, tanquam lætitiam allaturus Œdipo eumque metu circa matrem liberaturus, simul atque monstraviſſet quisnam erat, contrarium effecit. Et in Lynceo, cum hic quidem duceretur ut moriturus, Danaus autem sequeretur ut interfecturus, huic quidem accidit

ὀκ τῶν πεπραγμένων ἀποθανεῖν, τὸν δὲ σωθῆναι.

κβ'. Ἀναγνώρισις δ' ἐστὶν, ὥσπερ καὶ τὄνομα σημαίνει, ἐξ ἀγνοίας εἰς γνῶσιν μεταβολὴ, ἢ εἰς φιλίαν, ἢ εἰς ἔχθραν, τῶν πρὸς εὐτυχίαν ἢ δυσυχίαν ὡρισμένων. Καλλίστη δὲ ἀναγνώρισις, ὅταν ἅμα περιπέτεια γίνωνται, ὡς ἔχει ἐν τῷ Οἰδίποδι. Εἰσὶ μὲν οὖν καὶ ἄλλαι ἀναγνωρίσεις· καὶ γὰρ πρὸς ἄψυχα καὶ τὰ τυχόντα ἐστὶν ὅτε, ὥσπερ εἴρηται, συμβαίνει· καὶ εἰ πέπραγέ τις, ἢ μὴ πέπραχε, ἐστὶν ἀναγνωρίσαι· ἀλλ' ἡ μάλιστα τῷ μύθῳ, καὶ ἡ μάλιστα τῆς πράξεως, ἡ εἰρημένη ἐστίν. Ἡ γὰρ τοιαύτη ἀναγνώρισις καὶ περιπέτεια ἢ ἔλεον ἕξει, ἢ φόβον· οἵων πράξεων

ex anteactis mori; illi autem, ſervari.

XXII. Agnitio autem eſt, ut etiam nomen ſignificat, ex ignorantia in cognitionem mutatio, aut ad amicitiam tendens, aut ad ſimultatem, inter eos qui ad felicitatem vel infelicitatem deſignati ſunt. Pulcherrima vero agnitio *eſt*, cum peripetiæ ſimul fiunt; ſicut *illa* in Œdipo. Ac ſunt quidem etiam aliæ agnitiones: etenim circa res inanimatas, atque alia quælibet aliquando, uti dictum eſt, contingit *agnitio*; et ſi *quid* fecit quis, aut non fecit, licet agnoſcere: ſed quæ maxime propria *eſt* fabulæ et actionis, eſt ea quæ dicta eſt. Talis enim agnitio ac peripetia vel miſericordiam excitabit, vel metum: qualium actionum tragœdia *eſſe*

ἡ τραγῳδία μίμησις ὑπόκειται. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀτυχεῖν καὶ τὸ εὐτυχεῖν ἐπὶ τῶν τοιούτων συμβήσεται. Ἐπεὶ δὴ ἡ ἀναγνώρισις τινῶν ἐστιν ἀναγνώρισις, ἀναγνωρίσεις, αἱ μὲν εἰσι θατέρου πρὸς τὸν ἕτερον μόνον, ὅταν ᾖ δῆλος ἕτερός τίς ἐστιν· ὅτε δ' ἀμφοτέρους δεῖ ἀναγνωρίσαι· οἷον, ἡ μὲν Ἰφιγένεια τῷ Ὀρέστῃ ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς πέμψεως τῆς ἐπιστολῆς· ἐκείνῳ δὲ πρὸς πὼ Ἰφιγένειαν ἄλλης ἔδει ἀναγνωρίσεως.

κγ'. Δύο μὲν οὖν τοῦ μύθου μέρη περὶ ταῦτ' ἐστί, περιπέτεια καὶ ἀναγνώρισις· τρίτον δὲ, πάθος. Τούτων δὲ περιπέτεια μὲν καὶ ἀναγνώρισις εἴρηται· πάθος δέ ἐστι πρᾶξις

imitatio ſupponitur. Præterea autem infelicitas et felicitas in talibus *agnitionibus* conſequetur. Quoniam vero agnitio quorundam eſt agnitio; agnitiones, hæ quidem ſunt alterutrius verſus alterum ſolum; cum alter ille manifeſtus ſit quis ſit: aliquando autem ambos oportet *ſe invicem* agnoſcere: velut Iphigenia quidem ab Oreſte agnita eſt ex miſſione epiſtolæ, *quam dabat illi ferendam in Græciam:* ſed illi, verſus Iphigeniam, alia opus fuit agnitione.

XXIII. Duæ igitur fabulæ partes circa hæc ſunt, peripetia et agnitio: tertia vero *eſt* actio-affectus-commovens. Atque ex his quidem, peripetia et agnitio expoſitæ ſunt. Eſt autem actio-affectus-commovens ea

φθαρτικὴ ἢ ὀδυνηρά· οἷον οἵ τε ἐν τῷ φανερῷ θάνατοι, καὶ αἱ περιωδυνίαι, καὶ τρώσεις, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

κδ'. Μέρη δὲ τραγῳδίας, οἷς μὲν ὡς εἴδεσι δεῖ χρῆσθαι, πρότερον εἴπομεν· κατὰ δὲ τὸ ποσὸν, καὶ εἰς ἃ διαιρεῖται κεχωρισμένα, τάδε ἐστί· Πρόλογος, Ἐπεισόδιον, Ἔξοδος, Χορικόν· καὶ τούτου, τὸ μὲν Πάροδος, τὸ δὲ Στάσιμον. Κοινὰ μὲν οὖν ἁπάντων ταῦτα· ἴδια δὲ, τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς, καὶ Κόμμοι. Ἔστι δὲ Πρόλογος μὲν, μέρος ὅλον τραγῳδίας τὸ πρὸ χορικῆς Παρόδου· Ἐπεισόδιον δὲ, μέρος ὅλον τραγῳδίας, τὸ μεταξὺ ὅλων χορικῶν μελῶν· Ἔξοδος δὲ, μέρος ὅλον τραγῳδίας, μεθ' ὃ οὐκ ἔστι

quæ mortem, aut graves dolores affert; veluti, quæ in aperto *fiunt* cædes, et cruciatus, et vulnera, et quæcunque id genus.

XXIV. Partes autem tragœdiæ, quibus tanquam formis utendum eſt, prius diximus: at ſecundum quantitatem, et in quas dividitur ſeparatas, hæ ſunt: Prologus, Epiſodium, Exodus, Choricum; et hujus *Chorici*, una quidem pars Parodus, altera vero Staſimon. Atque hæ quidem communes *ſunt tragœdiarum* omnium; propriæ vero *quarundam ſunt*, e ſcena *cantus*, et Κόμμοι, "*ſive planctus.*" Ac Prologus quidem eſt pars integra tragœdiæ, quæ præcedit Parodum chori; Epiſodium autem pars integra tragœdiæ, quæ *jacet* inter cantus totius chori; Exodus vero pars integra tragœdiæ, poſt quam non eſt

χορῦ μέλος. Χορικὸν μὲν οὖν, Πάροδος μέν, ἡ πρώτη λέξις ὅλου χοροῦ· Στάσιμον δέ, μέλος χοροῦ, τὸ ἄνευ ἀναπαίστου καὶ τροχαίου. Κόμμος δέ, θρῆνος κοινὸς χοροῦ καὶ ἀπὸ σκηνῆς. Μέρη μὲν οὖν ἕν τραγῳδίας, οἷς μὴ δεῖ χρῆσθαι, πρότερον εἴρηται· κατὰ δὲ τὸ ποσὸν, καὶ εἰς ἃ διαιρεῖται κεχωρισμένα, ταῦτ' ἐστίν.

κε'. Ὧν δὲ δεῖ σοχάζεσθαι, καὶ ἃ δεῖ εὐλαβεῖσθαι συνίσαντας τοὺς μύθους, καὶ πόθεν ἔσται τὸ τῆς τραγῳδίας ἔργον, ἐφεξῆς ἂν εἴη λεκτέον τοῖς νῦν εἰρημένοις. Ἐπειδὴ οὖν δεῖ τὴν σύνθεσιν εἶναι τῆς καλλίστης τραγῳδίας, μὴ ἁπλῆν, ἀλλὰ πεπλεγμένην, καὶ ταύτην φοβερῶν καὶ ἐλεεινῶν εἶναι μιμητικὴν (τοῦτο γὰρ ἴδιον τῆς τοιαύτης μιμήσεώς ἐστι)

chori cantus. Chorici autem, Parodus quidem, *eſt* prima oratio chori totius; Staſimon vero, cantus chori, qui *fit* ſine anapæſto et trochæo. At Commus *eſt* communis lamentatio chori et *hiſtrionum* e ſcena. Partes igitur tragœdiæ quibus, *ut formis*, utendum eſt, prius ſunt expoſitæ; ſecundum autem quantitatem, et in quas ipſa dividitur ſeparatas, hæ ſunt.

XXV. Quæ vero oportet ſpectare, et quæ oportet cavere, dum conſtituimus fabulas; et unde perficietur tragœdiæ opus, neceſſe eſt ut dicamus poſt illa quæ jam dicta ſunt. Quoniam igitur conſtitutionem pulcherrimæ tragœdiæ oportet eſſe, non ſimplicem, ſed implexam; eamque terribilium et miſerabilium imitatricem (hoc enim proprium hujuſmodi eſt imitationis); pri-

πρῶτον μὴν δῆλον, ὅτι ἅτε τὸς ἐπιεικεῖς ἄνδρας δεῖ μεταβάλλοντας φαίνεσθαι ἐξ εὐτυχίας εἰς δυσυχίαν (οὐ γὰρ φοβερὸν, οὐδὲ ἐλεεινὸν τοῦτο, ἀλλὰ μιαρόν ἐστιν)· οὔτε τοὺς μοχθηροὺς ἐξ ἀτυχίας εἰς εὐτυχίαν (ἀτραγῳδότατον γὰρ τοῦτό ἐστι· πάντων οὐδὲν γὰρ ἔχει ὧν δεῖ· ἅτε γὰρ φιλάνθρωπον, οὔτε ἐλεεινὸν, οὔτε φοβερόν ἐστιν)· οὐδ' αὖ τὸν σφόδρα πονηρὸν ἐξ εὐτυχίας εἰς δυσυχίαν μεταπίπτειν (τὸ μὴν γὰρ φιλάνθρωπον ἔχοι ἂν ἡ τοιαύτη σύστασις, ἀλλ' οὔτε ἔλεον οὔτε φόβον· ὁ μὲν γὰρ περὶ τὸν ἀνάξιόν ἐστι δυσυχοῦντα, ὁ δὲ περὶ τὸν ὅμοιον· ἔλεος μὴν, περὶ τὸν ἀνάξιον· φόβος δὲ, περὶ τὸν ὅμοιον· ὥστε οὔτε ἐλεεινὸν, οὔτε

mum quidem manifeſtum eſt, quod neque probos viros conſpici oportet mutata vice tranſeuntes ex felicitate in infelicitatem (hoc enim non terribile eſt nec miſerabile, ſed deteſtabile): neque improbos, ex infelicitate in felicitatem (hoc enim maxime a tragœdia alienum eſt; quia nihil habet eorum omnium quorum opus eſt; neque enim humanitatis ſenſum tangit, nec miſerabile eſt aut terribile): neque rurſus valde improbum ex felicitate in infelicitatem tranſire (nam quod humanitatis ſenſum tangat habebit forſan talis conſtitutio; ſed neque miſericordiam, nec metum; illa enim eſt circa indignum infeliciter agentem; hic vero, circa ſimilem; miſericordia quidem circa indignum, metus autem circa ſimilem: quare nec miſerabilis, nec

φοβερὸν ἔσαι τὸ συμβαῖνον). Ὁ μεταξὺ ἄρα τούτων λοιπός. Ἔστι δὲ τοιοῦτος, ὁ μήτε ἀρετῇ διαφέρων καὶ δικαιοσύνῃ, μήτε διὰ κακίαν καὶ μοχθηρίαν μεταβάλλων εἰς τὴν δυσυχίαν, ἀλλὰ δι' ἁμαρτίαν τινὰ, τῶν ἐν μεγάλῃ δόξῃ ὄντων καὶ εὐτυχίᾳ· οἷον, Οἰδίπους καὶ Θυέστης, καὶ οἱ ἐκ τῶν τοιούτων γένων ἐπιφανεῖς ἄνδρες.

κς'. Ἀνάγκη ἄρα τὸν καλῶς ἔχοντα μῦθον ἁπλοῦν εἶναι μᾶλλον ἢ διπλοῦν, ὥσπερ τινές φασι, καὶ μεταβάλλειν οὐκ εἰς εὐτυχίαν ἐκ δυσυχίας, ἀλλὰ τἀναντίον ἐξ εὐτυχίας εἰς δυσυχίαν, μὴ διὰ μοχθηρίαν, ἀλλὰ δι' ἁμαρτίαν μεγάλην, ἢ οἵου εἴρηται, ἢ βελτίονος μᾶλλον ἢ χείρονος. Σημεῖον δὲ καὶ τὸ γιγνόμενον· πρὸ τοῦ μὲν γὰρ οἱ ποι-

terribilis erit talis eventus). Reſtat igitur qui inter hos interjectus *eſt*. Is autem talis eſt, qui neque virtute eminet, et juſtitia; neque propter malitiam et improbitatem in infelicitatem tranſit, ſed propter errorem aliquem, ex iis qui in magna gloria et felicitate fiti ſunt: veluti, Œdipus et Thyeſtes, et cæteri ex talibus familiis illuſtres viri.

XXVI. Neceſſe ergo *eſt* egregie ſe habentem fabulam eſſe duplicem magis quam ſimplicem, et mutare non in felicitatem ex infelicitate (ſicut quidam aiunt) ſed contra, ex felicitate in infelicitatem; non propter improbitatem, ſed propter errorem magnum; aut talis *viri* qualem dixi; aut melioris potius quam pejoris. *Hujus* autem indicium *eſt* etiam id quod *quotidie* fit. Nam ab initio quidem po-

ηταὶ τὰς τυχούσας μύθους ἀπηρίθμεν· νυῦ δὲ, περὶ ὀλίγας οἰκίας αἱ κάλλισαι τραγῳδίαι συντίθενται· οἷον περὶ Ἀλκμαίωνα, καὶ Οἰδίπουν, καὶ Ὀρέστην, καὶ Μελέαγρον, καὶ Θυέστην, καὶ Τήλεφον, καὶ ὅσοις ἄλλοις συμβέβηκεν ἢ παθεῖν δεινὰ, ἢ ποιῆσαι. Ἡ μὲν οὖν κατὰ τὴν τέχνην καλλίστη τραγῳδία ἐκ ταύτης τῆς συστάσεώς ἐστι. Διὸ καὶ οἱ Εὐριπίδῃ ἐγκαλοῦντες τὸ αὐτὸ ἁμαρτάνουσιν, ὅτι τοῦτο δρᾷ ἐν ταῖς τραγῳδίαις, καὶ πολλαὶ αὐτῶν εἰς δυσυχίαν τελευτῶσι. Τοῦτο γάρ ἐστιν, ὥσπερ εἴρηται, ὀρθόν. Σημεῖον δὲ μέγιστον· ἐπὶ γὰρ τῶν σκηνῶν καὶ τῶν ἀγώνων τραγικώταται αἱ τοιαῦται φαίνονται, ἂν κατορθῶσι· καὶ ὁ Εὐριπίδης, εἰ καὶ τὰ ἄλλα μὴ εὖ οἰκονομεῖ,

etæ quaſlibet fabulas recenſebant; nunc vero circa paucas familias pulcherrimæ componuntur tragœdiæ: velut circa Alemæonem, et Œdipum, et Oreſtem, et Meleagrum, et Thyeſtem, et Telephum, et quibuſcunque aliis accidit, aut gravia pati, aut facere. Quæ igitur quoad artem pulcherrima eſt tragœdia ex hac eſt conſtitutione. Quamobrem etiam peccant qui Euripidi id ipſum objiciunt, quod hoc in tragœdiis facit; et multæ ipſius *tragœdiæ* in infelicitatem deſinunt. Hoc enim eſt, uti diximus, rectum. Indicium autem *hujus* maximum *eſt*. Nam in ſcena et in certaminibus, tales *tragœdiæ* maxime tragicæ apparent, ſi bene conſtituantur: et Euripides, etiam ſi alia parum recte diſponat,

ἀλλὰ τραγικώτατός γε τῶν ποιητῶν φαίνεται. Δευτέρα δ', ἡ πρώτη λεγομένη ὑπό τινων, ἐστὶ σύστασις, ἡ διπλοῦν τε τὸν σύστασιν ἔχουσα, καθάπερ ἡ Ὀδύσσεια, καὶ τελευτῶσα ἐξ ἐναντίας τοῖς βελτίοσι καὶ χείροσι· δοκεῖ δὲ εἶναι πρώτη διὰ τὸν τῶν θεάτρων ἀσθένειαν. Ἀκολουθοῦσι γὰρ οἱ ποιηταὶ κατ' εὐχὴν ποιοῦντες τοῖς θεαταῖς. Ἔστι δ' οὐκ ἀπὸ τραγῳδίας ἡδονή, ἀλλὰ μᾶλλον τῆς κωμῳδίας οἰκεία· ἐκεῖ γάρ, ἂν οἱ ἔχθιστοι ὦσιν ἐν τῷ μύθῳ, οἷον, Ὀρέστης καὶ Αἴγισθος, φίλοι γεγόμενοι ἐπὶ τελευτῆς ἐξέρχονται, καὶ ἀποθνήσκει οὐδεὶς ὑπ' οὐδενός.

κζ'. Ἔστι μὲν οὖν τὸ φοβερὸν καὶ ἐλεεινὸν ἐκ τῆς ὄψεως γίνεσθαι· ἔστι δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς

tamen ex poetis maxime tragicus ſaltem apparet. Secunda vero eſt, quæ a quibuſdam prima dicitur, conſtitutio, quæ et duplicem habet conſtitutionem, (ſicut *Homeri* Odyſſea,) et definit contrarie melioribus et pejoribus: videtur autem eſſe prima propter theatrorum imbecillitatem. Nam poetæ ſpectatoribus obſequuntur ad vota *eorum* poemata conſcribentes. Hæc autem non ea eſt *quæ* a tragœdia *expectatur* voluptas, ſed magis comœdiæ propria: ibi enim ſi qui inimiciſſimi fuerint in fabula, velut Oreſtes atque Ægiſthus, amici tandem facti e ſcena exeunt, nec quiſquam a quoquam occiditur.

XXVII. Ac terribile quidem et miſerabile ex viſione fieri licet; licet vero etiam

ἡ συςάσεως τῶν πραγμάτων, ὅπερ ἐςὶ πρώτερον καὶ ποιητῆ ἀμείνονος. Δεῖ γὰρ καὶ ἄνευ τῆ ὁρᾶν ἕτω σὺνεςάναι τὸν μῦθον, ὥςε τὸν ἀκούονθα τὰ πράγματα γινόμενα καὶ φρίττειν καὶ ἐλεεῖν ἐκ τῶν συμβαινόντων· ἅπερ ἂν πάθοι τις ἀκούων τὸν τῆ Οἰδίποδος μῦθον. Τὸ δὲ διὰ τῆς ὄψεως τῆτο παρασκευάζειν ἀτεχνότερον, καὶ χορηγίας δεόμενόν ἐςιν. Οἱ δὲ μὴ τὸ φοβερὸν διὰ τῆς ὄψεως, ἀλλὰ τὸ τερατῶδες μόνον παρασκευάζοντες, οὐδὲν τραγῳδίᾳ κοινωνῆσιν· οὐ γὰρ πᾶσαν δεῖ ζητεῖν ἡδονὴν ἀπὸ τραγῳδίας, ἀλλὰ τὴν οἰκείαν. Ἐπεὶ δὲ τὴν ἀπὸ ἐλέε καὶ φόβε διὰ μιμήσεως δεῖ ἡδονὴν παρασκευάζειν τὸν ποιητὴν, φανερὸν ὡς τῆτο ἐν τοῖς πράγμασιν ἐμποιητέον.

ex ipſa rerum conſtitutione; quod potius eſt, et poetæ melioris *opus*. Oportet enim (etiam ſublata viſione) fabulam ſic conſtitutam eſſe, ut qui tantum audit res quæ aguntur, et horreat et miſereatur ex ipſis caſibus: qualia utique patiatur aliquis Œdipi fabulam audiens. Hoc autem per viſionem apparare *et* artificii magis expers *eſt*, et ſuppeditatione *aliena* indiget. Qui vero per viſionem, non id quod terribile eſt, ſed quod monſtroſum tantum apparant, nihil commune habent cum tragœdia; non enim omnem a tragœdia oportet voluptatem expectare, ſed quæ ejus propria eſt. Quoniam vero poetam oportet voluptatem eam quæ ex miſeratione metuque oritur per imitationem apparare; manifeſtum *eſt*, quod hoc in rebus *ipſis* inſerendum *eſt*.

Ποῖα οὖν δεινὰ, ἢ ποῖα οἰκτρὰ φαίνεται τῶν συμπιπτόντων, λάβωμεν. Ἀνάγκη δὲ, ἢ φίλων εἶναι πρὸς ἀλλήλους τὰς τοιαύτας πράξεις, ἢ ἐχθρῶν, ἢ μηδετέρων. Ἂν μὲν οὖν ἐχθρὸς ἐχθρὸν ἀποκτείνῃ, οὐδὲν ἐλεεινὸν οὔτε ποιῶν, οὔτε μέλλων δείκνυσι, πλὴν κατ' αὐτὸ τὸ πάθος· οὐδ' ἂν μηδετέρως ἔχοντες. Ὅταν δ' ἐν ταῖς φιλίαις ἐγγένηται τὰ πάθη· οἷον εἰ ἀδελφὸς ἀδελφὸν, ἢ υἱὸς πατέρα, ἢ μήτηρ υἱὸν, ἢ υἱὸς μητέρα ἀποκτείνῃ, ἢ μέλλῃ, ἢ τοιοῦτόν τι ἄλλο δρᾷ, ταῦτα ζητητέον. Τὰς μὲν οὖν παρειλημμένας μύθους λύειν οὐκ ἔστι· λέγω δὲ, οἷον τὴν Κλυταιμνήστραν ἀποθανοῦσαν ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου, καὶ τὴν Ἐριφύλην ὑπὸ τοῦ

Ex iis igitur quæ accidunt, qualia terribilia, et qualia miſerabilia videntur, jam ponamus. Neceſſe autem eſt hujuſmodi actiones, aut amicorum eſſe *hominum* inter ſeſe, aut inimicorum, aut neutrorum. Si igitur inimicus inimicum occiderit, nihil miſerabile, neque dum hoc facit, neque dum facturus eſt, oſtendit, præterquam in ipſa actione-affectus commovente: neque ſi ſe neutro modo habentes. Quando autem inter amicos natæ ſint actiones-affectus-commoventes; velut ſi frater fratrem, aut filius patrem, aut mater filium, aut filius matrem, occidat, vel occidere cogitet, vel tale quid aliud faciat; hæc quærere oportet. Ac receptas quidem fabulas evertere non licet: (dico autem, veluti, Clytæmneſtram morientem ab Oreſte, et Eriphylen ab

Ἀλκμαίωνος· αὐτὸν δὲ εὑρίσκειν δεῖ, καὶ τοῖς παραδεδομένοις χρῆσθαι καλῶς. Τὸ δὲ καλῶς τί λέγομεν, εἰπωμεν σαφέστερον. Ἔστι μὲν γὰρ οὕτω γίνεσθαι τὴν πρᾶξιν, ὥσπερ οἱ παλαιοὶ ἐποίουν, εἰδότας καὶ γινώσκοντας· καθάπερ καὶ Εὐριπίδης ἐποίησεν ἀποκτείνασαν τοὺς παῖδας τὴν Μήδειαν. Ἔστι δὲ πρᾶξαι μὲν, ἀγνοοῦντας δὲ πρᾶξαι τὸ δεινὸν, εἶτ' ὕστερον ἀναγνωρίσαι τὴν φιλίαν, ὥσπερ ὁ Σοφοκλέους Οἰδίπους· τοῦτο μὲν οὖν ἔξω τοῦ δράματος· ἐν δ' αὐτῇ τῇ τραγῳδίᾳ· οἷον ὁ Ἀλκμαίων ὁ Ἀστυδάμαντος, ἢ ὁ Τηλέγονος ὁ ἐν τῷ Τραυματίᾳ Ὀδυσσεῖ. Ἔτι δὲ τρίτον περὶ ταῦτα, τὸν μέλλοντα ποιεῖν τι τῶν ἀνηκέστων δι' ἄγνοιαν, ἀναγνωρίσαι πρὶν ποι-

Alcmæone :) ſed ipſum *novas* invenire oportet, et traditis illis recte uti. Quid autem vocemus recte, apertius exponamus. Licet enim ſic actionem fieri, qualiter antiqui eam tradere ſolebant, a ſcientibus et cognoſcentibus *quid agant*; quemadmodum etiam Euripides occidentem liberos Medeam fecit. Licet autem agere quidem, ſed inſcientes agere id quod terribile eſt, poſtea vero amicitiam agnoſcere; ut *fecit* Sophoclis Œdipus; atque hoc quidem extra *ipſum* drama: ſed et in ipſa tragœdia; ut Alcmæon Aſtydamantis, vel Telegonus in Ulyſſe Vulnerato. Quinetiam circa hæc tertium *eſt*; eum qui inexpiabile aliquod facinus propter ignorantiam facere cogitet, priuſquam faciat

ῆσαι. Καὶ παρὰ ταῦτα οὐκ ἔξιν ἄλλως· ἢ γὰρ πρᾶξαι ἀνάγκη, ἢ μή· καὶ εἰδότας, ἢ μὴ εἰδότας. Τούτων δὲ τὸ μὲν γινώσκοντα μεληῆσαι, καὶ μὴ πρᾶξαι, χείριστον· τό, τε γὰρ μιαρὸν ἔχει, καὶ οὐ τραγικόν· ἀπαθὲς γάρ. Διόπερ ὀδεὶς ποιεῖ ὁμοίως, εἰ μὴ ὀλιγάκις· οἷον, ἐν Ἀντιγόνῃ τὸν Κρέοντα ὁ Αἵμων. Τὸ δὲ πρᾶξαι δεύτερον. Βέλτιον δὲ τὸ ἀγνοῆντα μὲν πρᾶξαι, πράξαντα δὲ ἀναγνωρίσαι· τό, τε γὰρ μιαρὸν οὐ πρόσεστι, καὶ ἡ ἀναγνώρισις ἐκπληκτικόν. Κράτιστον δὲ τὸ τελευταῖον· λέγω δὲ, οἷον ἐν τῷ Κρεσφόντῃ ἡ Μερόπη μέλλει τὸν υἱὸν ἀποκτείνειν, ἀποκτείνει δὲ οὐ, ἀλλ' ἀνεγνώρισε· καὶ ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ ἡ ἀδελφὴ τὸν

agnoſcere. Et præter iſthæc aliter *fieri* non licet: aut enim facere neceſſe *eſt*, aut non *facere*; et ſcientes, aut non ſcientes. Ex his autem, peſſimum quidem *eſt* ſcientem facere cogitare, et non facere: etenim deteſtabile *quid* habet, et minime tragicum *eſt*, quia affectus non commovet. Quamobrem nemo ſimiliter facit, niſi admodum raro; velut in Antigona Creontem Hæmon *ſciens interficere conatur*. Proximum autem *eſt* facere. Sed melius inſcientem quidem facere, cum vero fecerit, agnoſcere: quippe id quod deteſtabile eſt, non adeſt, et agnitio animos percellit. Optimum vero *eſt* poſtremum: dico autem, velut in Creſphonte Merope cogitat filium interficere, ſed non interficit, verum agnovit: et in Iphigenia ſoror immolatura fra-

ἀδελφόν· καὶ ἐν τῇ Ἕλλῃ ὁ υἱὸς τὴ μητέρα ἐκδιδόναι μέλλων, ἀνεγνώρισεν. Διὰ τοῦτο, ὅπερ πάλαι εἴρηται, οὐ περὶ πολλὰ γένη αἱ τραγῳδίαι εἰσί. Ζητοῦντες γὰρ οὐκ ἀπὸ τέχνης, ἀλλ' ἀπὸ τύχης εὗρον τὸ τοιοῦτον παρασκευάζειν ἐν τοῖς μύθοις. Ἀναγκάζονται ἓν ἐπὶ ταύτας τὰς οἰκίας ἀπαντᾶν, ὅσαις τὰ τοιαῦτα συμβέβηκε πάθη. Περὶ μὲν οὖν τῶν πραγμάτων συστάσεως, καὶ ποιούς τινας εἶναι δεῖ τοὺς μύθους, εἴρηται ἱκανῶς.

κη'. Περὶ δὲ τὰ ἤθη τέτταρά ἐστιν, ὧν δεῖ στοχάζεσθαι· ἓν μὲν καὶ πρῶτον, ὅπως χρηστὰ ᾖ. Ἔξει δ' ἦθος μέν, ἐὰν, ὥσπερ ἐλέχθη, ποιῇ φανερὸν ὁ λόγος, ἢ ἡ πρᾶξις, προαίρεσίν τινα· φαῦλον μέν,

trem; et in Helle filius matrem dediturus, agnovit. Ob hanc cauſam tragœdiæ (quod pridem dictum eſt) non circa multas conſtant familias. *Poetæ* enim *argumenta* quærentes, non ab arte ſed a fortuna invenerunt hujuſmodi aliquid apparare in fabulis. Itaque conferre ſe coguntur ad has familias, quibuſcunque tales acciderint actiones-affectus-commoventes. Ac de rerum quidem conſtitutione, et quales fabulas eſſe oportet, ſatis dictum eſt.

XXVIII. Circa mores autem quatuor ſunt, quæ ſpectare oportet; unum quidem et primum, ut boni ſint. Habebit autem *perſona* mores, ſi, ut dixi, oratio *ejus* vel actio manifeſtam reddat præelectionem aliquam; pravos quidem, ſi pravam;

ἐὰν φαύλων· χρηστὸν δὲ, ἐὰν χρηστῶν. Ἔστι δ' ἐν ἑκάστῳ γένει· καὶ γὰρ γυνὴ ἔστι χρηστὴ, καὶ δοῦλος· καί τοί γε ἴσως τούτων, τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δὲ ὅλως φαῦλόν ἐστι. Δεύτερον δὲ, τὰ ἁρμόττοντα· ἔστι γὰρ ἀνδρεῖον μὲν τὸ ἦθος, ἀλλ' οὐχ ἁρμόττον γυναικὶ, τὸ ἀνδρείαν ἢ δεινὴν εἶναι. Τρίτον δ', τὸ ὅμοιον· τοῦτο γὰρ ἕτερον τοῦ χρηστὸν τὸ ἦθος καὶ ἁρμόττον ποιῆσαι, ὥσπερ εἴρηται. Τέταρτον δ', τὸ ὁμαλόν· κἂν γὰρ ἀνώμαλός τις ᾖ, ὁ δὲ μίμησιν παρέχων καὶ τοιοῦτον ἦθος ὑποτιθεὶς, ὅμως ὁμαλῶς ἀνώμαλον δεῖ εἶναι. Ἔστι δὲ παράδειγμα πονηρίας μὲν ἦθος μὴ ἀναγκαίας· οἷον, ὁ Μενέλαος ἐν τῷ Ὀρέστῃ· τοῦ δ' ἀπρεποῦς καὶ μὴ ἁρμόττοντος, ὅ, τε θρῆνος Ὀδυσσέως ἐν τῇ

bonos autem, ſi bonam. Sunt vero in quoque genere: nam et mulier eſt bona, et ſervus; tametſi ex his fortaſſe unum deterius eſt, alterum autem omnino vile. Secundum *eſt*, ut congruentes ſint. Eſt enim genus morum virile quidem, ſed non congruens mulieri, ut virilis vel terribilis ſit. Tertium vero, ut ſint ſimiles. Hoc enim aliud *eſt* quam bonos facere vel congruentes mores, uti dictum eſt. Quartum autem, ut æquabiles. Quamvis enim inæquabilis quidam ſit, qui præbet imitationem et tales mores ex hypotheſi habeat, tamen æquabiliter inæquabilem decet eſſe. Eſt autem exemplum improbitatis quidem morum non neceſſariæ Menelaus in Oreſte *Euripidis*; ejus vero quod indecens et non congruens eſt, lamentatio Ulyſſis in

Σκύλλῃ, καὶ ἡ τῆς Μελανίππης ῥῆσις· τὸ δὲ ἀνωμάλως, ἡ ἐν Αὐλίδι Ἰφιγένεια· οὐδὲν γὰρ ἔοικεν ἡ ἱκετεύουσα τῇ ὑστέρᾳ. Χρὴ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἤθεσιν, ὥσπερ καὶ ἐν τῇ τῶν πραγμάτων συστάσει, ἀεὶ ζητεῖν, ἢ τὸ ἀναγκαῖον, ἢ τὸ εἰκός· ὥστε τὸν τοιοῦτον τὰ τοιαῦτα λέγειν ἢ πράττειν ἢ ἀναγκαῖον ἢ εἰκὸς, καὶ τοῦτο μετὰ τοῦτο γίνεσθαι ἢ ἀναγκαῖον ἢ εἰκός. Φανερὸν οὖν ὅτι καὶ τὰς λύσεις τῶν μύθων ἐξ αὐτοῦ δεῖ τοῦ μύθου συμβαίνειν, καὶ μὴ ὥσπερ ἐν τῇ Μηδείᾳ ἀπὸ μηχανῆς, καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι τὰ περὶ τὸν ἀπόπλουν· ἀλλὰ μηχανῇ χρηστέον ἐπὶ τὰ ἔξω τοῦ δράματος, ἢ ὅσα πρὸ τοῦ γέγονεν, ἃ ἄνθρωπον εἰδέναι, ἢ ὅσα ὕστερον,

Scylla, et Melanippes oratio; inæquabilis autem *exemplum eſt*, Iphigenia in Aulide: quæ enim ſupplicat nullatenus ei ſimilis eſt quæ mox in ſcenam prodit. Opus vero eſt etiam in moribus, ſicut et in rerum conſtitutione, ſemper quærere, vel quod neceſſarium eſt, vel quod veriſimile: ita ut perſonam talem talia dicere vel facere aut neceſſarium *ſit* aut veriſimile; et hoc poſt hoc fieri aut neceſſarium aut veriſimile. Manifeſtum igitur *eſt* et ſolutiones fabularum ex ipſa oportere fabula evenire, et non, ſicut in *Euripidis* Medea, *per deum* ex machina, et in Iliade, illa circa navigationem *a Troja*: ſed machina utendum *eſt* ad ea quæ extra drama ſunt, quæcunque vel antea erant facta, quæ impoſſibile *eſt* hominem ſcire, vel poſtea futura ſunt,

ἃ δεῖται παραγορεύσεως καὶ ἀγγελίας· ἅπαντα γὰρ ἀποδίδομεν τοῖς θεοῖς ὁρᾶν. Ἄλογον δὲ μηδὲν εἶναι ἐν τοῖς πράγμασιν· εἰ δὲ μή, ἔξω τῆς τραγῳδίας· οἷον, τὸ ἐν τῷ Οἰδίποδι τῷ Σοφοκλέους. Ἐπεὶ δὲ μίμησίς ἐστιν ἡ τραγῳδία βελτιόνων, ἡμᾶς δεῖ μιμεῖσθαι τοὺς ἀγαθοὺς εἰκονογράφους· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ἀποδιδόντες τὴν οἰκείαν μορφὴν, ὁμοίους ποιοῦντες, καλλίους γράφουσιν. Οὕτω καὶ τὸν ποιητὴν μιμούμενον καὶ ὀργίλους καὶ ῥᾳθύμους, καὶ τἆλλα τὰ τοιαῦτα ἔχοντας ἐπὶ τῶν ἠθῶν, ἐπιεικείας ποιεῖν παράδειγμα, ἢ σκληρότητος δεῖ· οἷον τὸν Ἀχιλλέα Ἀγάθων, καὶ Ὅμηρος. Ταῦτα δὴ δεῖ διατηρεῖν, καὶ πρὸς τούτοις τὰς παρὰ τὰ ἐξ ἀνάγκης ἀκολουθούσας αἰσθήσεις

quæ prædictione egent ac nunciatione. Nam omnia videre tribuimus diis. In ipsis autem *fabulæ* rebus nihil absque ratione inesse oportet; sin minus, extra tragœdiam; velut illud in Œdipo Sophoclis. Quoniam autem tragœdia meliorum imitatio est, oportet nos imitari bonos imaginum fictores: etenim illi cum *singulis* propriam dent formam, faciendo similes, pulchriores fingunt. Sic autem et poetam, dum imitatur iracundos, et socordes, et aliis id genus moribus imbutos, moderationis exemplar facere, *potius* quam extremæ duritatis oportet; velut Achillem *finxere* Agatho et Homerus. Ergo hæc observare oportet, et adhæc sensus illos qui præter necessitatem poeticam

τῇ ποιητικῇ· καὶ γὰρ κατ' αὐτάς ἐστιν ἁμαρτάνειν πολλάκις. Εἴρηται δὲ περὶ αὐτῶν ἐν τοῖς ἐκδεδομένοις λόγοις ἱκανῶς.

κθ'. Ἀναγνώρισις δὲ τί μέν ἐστιν, εἴρηται πρότερον. Εἴδη δὲ ἀναγνωρίσεως· πρώτη μέν, ἡ ἀτεχνοτάτη, καὶ ᾗ πλεῖστοι χρῶνται δι' ἀπορίαν, ἡ διὰ σημείων. Τούτων δὲ τὰ μὲν σύμφυτα· οἷον, λόγχλω, ἣν φοροῦσι Γηγενεῖς· ἢ ἀστέρας, οἵους ἐν τῷ Θυέστῃ Καρκῖνος· τὰ δὲ, ἐπίκτητα· καὶ τούτων, τὰ μὲν ἐν τῷ σώματι, οἷον ἐλαί· τὰ δὲ ἐκτὸς, τὰ περιδέραια· καὶ οἷον ἐν τῇ Τυρῷ διὰ τῆς σκάφης. Ἔστι δὲ καὶ τούτοις χρῆσθαι ἢ βέλτιον, ἢ χεῖρον· οἷον, Ὀδυσεὺς διὰ τὴν ἐλπὶς ἄλλως ἀνεγνωρίσθη

inſequuntur. Etenim ſecundum ipſos ſæpenumero peccari ſolet. Dictum autem eſt ſatis de ipſis in editis libris.

XXIX. Agnitio vero quale ſit, dictum eſt prius. Species autem agnitionis *hæ ſunt:* prima quidem, (quæ maxime inartificialis *eſt*, et qua plerique propter conſilii inopiam utuntur,) quæ per ſigna *fit*. Ex his autem alia *ſunt* innata; veluti, lancea quam Terrigenæ *in cute* geſtant; aut ſtellæ, quales in Thyeſte *fingit* Carcinus: alia vero, acquiſita: et ex his, quædam in corpore *ſita*, veluti cicatrices: quædam extra, *ut* torques in collo; et velut in Tyrone per cunabulum. Licet autem etiam his alias melius uti, alias deterius; veluti, Ulyſſes per cicatricem aliter

ὑπὸ τῆς τροφῆς, ἢ ἄλλως ὑπὸ τῶν συβωτῶν. Εἰσὶ γὰρ αἱ μὴ πίστεως ἕνεκα ἀτεχνότεραι, καὶ αἱ τοιαῦται πᾶσαι· αἱ δὲ ἐκ περιπετείας, ὥσπερ ἡ ἐν τοῖς Νίπτρῃσι, βελτίους. Δεύτεραι δὲ, αἱ πεποιημέναι ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, διὸ ἄτεχνοι· οἷον, Ὀρέστης ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ ἀνεγνώρισε τὴν ἀδελφὴν, ἀναγνωρισθεὶς ὑπ' ἐκείνης (ἐκείνη μὲν γὰρ διὰ τῆς ἐπιστολῆς, ἐκεῖνος δὲ διὰ σημείων· ταῦτα οὖν αὐτὸς λέγει, ἃ βούλεται ὁ ποιητὴς, ἀλλ' οὐχ ὁ μῦθος· δι' ὃ ἐγγὺς τῆς ἁμαρτίας ἐστὶν· ἔξεστι γὰρ ἂν ἔνια καὶ ἐνεγκεῖν)· καὶ ἐν τῷ Σοφοκλέους Τηρεῖ ἡ τῆς κερκίδος φωνή. Τρίτη δὲ, ἡ διὰ μνήμης, τὸ αἰσθέσθαί τι ἰδόντα, ὥσπερ ἡ ἐν Κυπρίοις τοῖς Δικαιογένους·

agnitus eſt ab *Euryclëa* nutrice, aliter a ſubulcis. Sunt enim illæ quæ fidei *adhibentur faciendæ* cauſa minus artificioſæ, et id genus univerſæ. Quæ vero ex peripetia *oriuntur*, ſicut illa in Niptris, meliores. Secundo loco *ſunt illæ* a poeta fabrefactæ; ideoque inartificiales: velut, Oreſtes in Iphigenia ſorori ſe notum fecit, cum jam illa ei ſe notam feciſſet: illa enim per epiſtolam *agnita eſt*, ille autem per ſigna; itaque ea dicit quæ jubet poeta, ſed non *quæ* fabula: quamobrem ab eo quod dixi peccato non longe abeſt: (quædam enim etiam attuliſſe licebat:) et in Sophoclis Tereo telæ vox. Tertia *agnitio eſt*, quæ per memoriam *fit*, cum aliquid ſenſerit conſpicatus, ſicut illa in Cypriis Dicæogenis;

ἰδὼν γὰρ τὴν γραφὴν, ἔκλαυσε· καὶ ἡ ἐν Ἀλκίνου ἀπολόγῳ· ἀκούων γὰρ τοῦ κιθαρισοῦ, καὶ μνησθεὶς, ἐδάκρυσεν· ὅθεν ἀνεγνωρίσθη. Τετάρτη δὲ, ἡ ἐκ συλλογισμοῦ· οἷον ἐν Χοηφόροις (ὅτι ὅμοιός τις ἐλήλυθεν· ὅμοιος δὲ οὐδεὶς, ἀλλ' ἢ Ὀρέστης· οὗτος ἄρα ἐλήλυθεν)· καὶ ἡ Πολυΐδου τοῦ σοφιστοῦ περὶ τῆς Ἰφιγενείας (εἰκὸς γὰρ τὸν Ὀρέστην συλλογίσασθαι, ὅτι ἥτ' ἀδελφὴ ἐτύθη, καὶ αὐτῷ συμβαίνει θύεσθαι)· καὶ ἡ ἐν τῷ τοῦ Θεοδέκτου Τυδεῖ (ὅτι ἐλθὼν ὡς εὑρήσων υἱὸν, αὐτὸς ἀπόλλυται)· καὶ ἡ ἐν τοῖς Φινίσιν (ἰδοῦσαι γὰρ τὸν τόπον, συνελογίσαντο τὴν εἱμαρμένην, ὅτι ἐν τούτῳ εἱμαρτὸ ἀποθανεῖν αὐτοῖς· καὶ γὰρ ἐξετέθησαν ἐνταῦθα). Ἔστι δέ τις καὶ

picturam enim conſpicatus in luctum prorupit: et illa in Alcinoi apologo; citharœdum enim audiens, et recordatus, lacrymavit; unde agnitus eſt. Quarta *eſt*, quæ ex ſyllogiſmo *fit*; velut in Choëphoris *Æſchyli:* (quod *ſui* ſimilis quidam venit: atqui ſimilis nemo alius quam Oreſtes: ergo iſte venit:) et illa Polyïdi ſophiſtæ de Iphigenia: (veriſimile namque *erat* Oreſtem ratiocinando colligere, quod et ſoror immolata fuit, et ipſi ut immoletur accidit:) et illa in Tydeo Theodectis: (quod cum veniſſet quaſi inventurus filium, ipſe periit:) et illa in Phinidibus *Æſchyli:* cum enim locum vidiſſent, ratiocinando collegere fatum ſuum, quod, ut ibi morerentur, ſtatutum erat: quoniam ibidem expoſitæ fuerant. Eſt autem quædam etiam *agnitio* compo-

σωνθετος ἐκ παραλογισμοῦ τοῦ θεάτρου· οἷον ἐν τῷ Ὀδυσσεῖ τῷ ψευδαγγέλῳ. Ὁ μὲν γὰρ τὸ τόξον ἔφη γνώσεσθαι, ὃ οὐχ ἑωράκει· ὁ δὲ, ὡς δι' ἐκείνου ἀναγνωρισθέντος, διὰ τοῦτο, ἐποίησε παραλογισμόν. Πασῶν δὴ βελτίστη ἀναγνώρισις, ἡ ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων, τῆς ἐκπλήξεως γιγνομένης δι' εἰκότων· οἷον ἡ ἐν τῷ Σοφοκλέους Οἰδίποδι· καὶ τῇ Ἰφιγενείᾳ· εἰκὸς γὰρ βούλεσθαι ἐπιστεῖναι γράμματα. Αἱ γὰρ τοιαῦται μόναι ἄνευ τῶν πεποιημένων σημείων καὶ περιδεραίων· δευτέραι δή, αἱ ἐκ συλλογισμοῦ.

λ'. Δεῖ δὲ τοὺς μύθους συνίστάναι καὶ τῇ λέξει συναπεργάζεσθαι, ὅτι μάλιστα πρὸ ὀμμάτων τιθέμενον· οὕτω γὰρ ἂν ἐναργέστατα ὁρῶν, ὥσπερ

sita ex paralogismo theatri: velut in Ulysse, falso-nuncio. Hic enim dixit se cognituram esse arcum, quem nondum viderat: * hoc vero, *theatrum sc.*, quasi revera seipsum notum facturus esset per hoc, *arcus sc. cognitionem*, falsam fecit conclusionem.* Omnium autem præstantissima agnitio *est*, quæ ex ipsis rebus *enascitur*, admiratione per verisimilia incussa, velut illa in Sophoclis Œdipo: et in Iphigenia; nam verisimile *fuit eam* literas tradere velle. Tales enim solæ sine signis factis *procedunt*, et sine torquibus. Secundæ vero *ab his censendæ sunt*, quæ ex syllogismo *fiunt*.

XXX. Oportet autem fabulas constituere, et elocutione simul-elaborare, quam maxime *res ipsas* ante oculos ponentem: sic enim evidentissime perspiciens, tan-

παρ' αὐτοῖς γιγνόμενος τοῖς πραττομένοις, εὑρίσκοι τὸ πρέπον, καὶ ἥκιστα ἂν λανθάνοιτο τὰ ὑπεναντία. Σημεῖον δὲ τούτου ὁ ἐπὶ μὰ τῷ Καρκίνῳ. Ὁ γὰρ Ἀμφιάραος ἐξ ἱεροῦ ἀνήει, ὃ μὴ ὁρῶντα τὸν θεατὴν ἐλάνθανεν· ἐπὶ δὲ τῆς σκηνῆς ἐξέπεσε, δυχεραναντων τοῦτο τῶν θεατῶν. Ὅσα δὲ δυνατὸν, καὶ τοῖς σχήμασι συναπεργαζόμενον ποιεῖν. Πιθανώτατοι γὰρ ἀπὸ τῆς αὐτῆς φύσεως οἱ ἐν τοῖς πάθεσίν εἰσι, καὶ χειμαίνει ὁ χειμαζόμενος, καὶ χαλεπαίνει ὁ ὀργιζόμενος ἀληθινώτατα· διὸ ὁ εὐφυὴς ἡ ποιητικὴ ἐστιν ἢ μανικός· τούτων γὰρ οἱ μὲν εὔπλαστοι, οἱ δὲ ἐκστατικοί εἰσιν. Τὰς τε λόγους τὰς πεποιημένους δεῖ καὶ αὐτὸν ποιοῦντα ἐκτίθεσθαι

quam rebus ipſis, dum geruntur, interſit, inveniet id quod decet, et minime eum latebunt ſubcontraria. Hujus autem exemplum *eſt*, quod Carcino datur vitio. Amphiaraus enim e templo aſcenderat, quod ſpectatorem non videntem latuit; in ſcena vero explosus eſt, cum ſpectatores id ægre tulerint. Quantum autem poteſt, etiam geſtibus allaborantem fingere. Nam maxime perſuaſibiles ab ipſa natura ſunt ii quorum affectus excitantur, et *alios* perturbat is qui *ipſe* perturbatur; et ad iram concitat is qui *ipſe* iraſcitur veriſſime. Quamobrem poetica ingenioſi eſt *hominis opus* magis quam inſani: ex his enim illi quidem ad fingendum habiles ſunt; hi autem mente alienati. Et argumenta quæ facta ſunt oportet etiam ipſum qui fecit exponere ge-

καθόλε, εἶτ' οὕτως ἐπεισοδιοῦν καὶ παρενείρειν. Λέγω δὲ ὅτως ἂν θεωρεῖσθαι τὸ καθόλε· οἷον τῆς Ἰφιγενείας· τυθείσης τινὸς κόρης, καὶ ἀφανισθείσης ἀδήλως τοῖς θύσασιν, ἱδρυνθείσης ἢ εἰς ἄλλην χώραν, ἐν ᾗ νόμος ἦν τοὺς ξένους θύειν τῇ θεῷ, ταύτην ἔσχε τὴν ἱερωσύνην· χρόνῳ δ' ὕστερον τῷ ἀδελφῷ συμβῆναι ἐλθεῖν τῆς ἱερείας· διὰ τί; ὅτι ἀνεῖλεν ὁ θεὸς, διά τινα αἰτίαν ἔξω τοῦ καθόλε, ἐλθεῖν ἐκεῖ· καὶ ἐφ' ὅτι δὲ ἔξω τοῦ μύθε· ἐλθὼν δὲ καὶ ληφθεὶς, θύεσθαι μέλλων ἀνεγνώρισεν· εἶτ', ὡς Εὐριπίδης· εἶτ', ὡς Πολυΐδος ἐποίησε, τὸ εἰκὸς εἰπὼν, ὅτι οὐκ ἄρα μόνον τὴν ἀδελφὴν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἔδει τυθῆναι· καὶ

neratim; atque ita epiſodia fingere et inſerere. Dico vero id quod generatim eſt ita ſpectatum iri: velut in Iphigenia: cum ad ſacrificium conſtituta fuiſſet quædam virgo, et clam iis qui ſacrificium peragebant ex conſpectu ſurrepta, mox autem in alia regione collocata, in qua lex erat hoſpites deæ immolare, hoc habebat ſacerdotium: tempore autem inſequenti contigit fratrem ſacerdotis eo venire: (quare? quia juſſit deus, propter quandam cauſam extra id quod generatim eſt, eo venire: et ad quod faciendum? id vero *etiam* extra fabulam *eſt*:) cum vero veniſſet, et captivus factus eſſet; dum jam immolandus duceretur, ſe agnoſci fecit: vel ſicut Euripides *rem narravit*; vel ſicut Polyïdus finxit, verisimiliter inquiens, quod non igitur ſolum ſororem, ſed et ipſum immolari oportebat: et inde

ἐντεῦθεν ἡ σωτηρία. Μετὰ δὲ ταῦτα ἤδη ὑποδέντα τὰ ὀνόματα ἐπεισοδιοῦν. Ὅπως δὲ ἔσαι οἰκεῖα τὰ ἐπεισόδια σκοπεῖν· οἷον, ἐν τῷ Ὀρέστῃ ἡ μανία, δι' ἣν ἐλήφθη, καὶ ἡ σωτηρία διὰ τῆς καθάρσεως. Ἐν μὲν οὖν τοῖς δράμασι τὰ ἐπεισόδια σύντομα, ἡ δ' ἐποποιϊα τούτοις μηκύνεται. Τῆς γὰρ Ὀδυσσείας μικρὸς ὁ λόγος ἐστίν· ἀποδημοῦντός τινος ἔτη πολλὰ, καὶ παραφυλατθομένου ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ μόνου ὄντος, ἔτι δὲ τ' οἴκοι ὄντως ἐχόντων, ὥστε τὰ χρήματα ὑπὸ μνηστήρων ἀναλίσκεσθαι, καὶ τ' υἱὸν ἐπιβουλεύεσθαι, αὐτὸς ἀφικνεῖται χειμασθεὶς, καὶ ἀναγνωρίσας τινὰς, αὐτοῖς ἐπιθέμενος, αὐτὸς μὲν ἐσώθη, τοὺς δ' ἐχθροὺς διέφθειρε.

salvus evasit. Post hæc autem cum *personarum* jam nomina supposuerit, episodia inserere *oportet*; quoque pacto convenientia sint episodia curare: velut Orestis insania, ob quam captus fuit; et salus per expiationem. Ac in dramatibus quidem, episodia brevia *sunt*: epopœïa autem ab his in longitudinem producitur. Odysseæ enim argumentum *per se* exiguum est: homine quodam per multos annos peregre agente, et a Neptuno *ne rediret* observato, et solo existente; adhæc autem rebus domi ita se habentibus, ut opes omnes a procis absumerentur, et filius insidiis peteretur; ipse tempestatibus actus domum venit; et cum aliquos *e suis* agnovisset, in procos impetu facto ipse quidem servatus est, inimicos autem perdidit. Proprium igitur *fabulæ ar-*

Τὸ μὲν οὖν ἴδιον τοῦτο, τὰ δ' ἄλλα ἐπεισόδια.

λα'. Ἔστι δὲ πάσης τραγῳδίας, τὸ μὲν δέσις, τὸ δὲ λύσις· τὰ μὲν ἔξωθεν, καὶ ἔνια τῶν ἔσωθεν πολλάκις, ἡ δέσις· τὸ δὲ λοιπὸν, ἡ λύσις. Λέγω δὲ δέσιν μὲν εἶναι τὴν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τούτου τοῦ μέρους, ὃ ἔσχατόν ἐστιν, ἐξ οὗ μεταβαίνει εἰς εὐτυχίαν· λύσιν δὲ, τὴν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς μεταβάσεως μέχρι τέλους· ὥσπερ ἐν τῷ Λυγκεῖ τοῦ Θεοδέκτου, δέσις μὲν, τά τε πεπραγμένα, καὶ ἡ τοῦ παιδίου λῆψις· λύσις δὲ, ἡ ἀπὸ τῆς αἰτιάσεως τοῦ θανάτου μέχρι τοῦ τέλους.

λβ'. Τραγῳδίας δὲ εἴδη εἰσὶ τέσσαρα· τοσαῦτα γὰρ καὶ τὰ μέρη ἐλέχθη· ἡ μὲν, πεπλεγμένη,

gumentum eſt hoc; reliqua vero *ſunt* epiſodia.

XXXI. Omnis autem tragœdiæ una quidem pars eſt nodus; altera vero *nodi illius* ſolutio. Ea quidem quæ extra *tragœdiam facta ſunt*, et pars etiam eorum quæ intra *eandem continentur*, plerumque *ſunt* nodus; reliquum vero *omne eſt* ſolutio. Dico autem nodum eſſe a principio tragœdiæ ad eam uſque partem quæ ultima eſt, ex qua tranſitus fit in felicitatem *vel infelicitatem*; ſolutionem vero, a principio tranſitus uſque ad finem *fabulæ:* ut in Lynceo Theodectis, nodus *ſunt* ea quæ *prius* geſta ſunt, et pueri captura; ſolutio vero, ab accuſatione cædis uſque ad finem.

XXXII. Tragœdiæ vero ſpecies ſunt quatuor: tot enim etiam partes dictæ ſunt: una quidem implexa,

ἧς τὸ ὅλον ἐστὶ περιπέτεια καὶ ἀναγνώρισις· ἡ δ', παθητική· οἷον, οἵ τε Αἴαντες, καὶ οἱ Ἰξίονες· ἡ δὲ, ἠθική· οἷον, αἱ Φθιώτιδες καὶ ὁ Πηλεύς· τὸ δ' τέταρτον, οἷον, αἵ τε Φόρκιδες καὶ Προμηθεὺς, καὶ ὅσα ἐν ᾅδου. Μάλιστα μὲν οὖν ἅπαντα δεῖ πειρᾶσθαι ἔχειν· εἰ δὲ μὴ, τὰ μέγιστα καὶ πλεῖστα, ἄλλως τε καὶ ὡς νῦν συκοφαντοῦσι τὰς ποιητάς. Γεγονότων γὰρ καθ' ἕκαστον μέρος ἀγαθῶν ποιητῶν, ἕκαστον τῷ ἰδίῳ ἀγαθῷ ἀξιοῦσι τὸν ἕνα ὑπερβάλλειν. Δίκαιον δ' καὶ τραγῳδίαν ἄλλῃ καὶ πῇ αὐτῇ λέγειν οὐδὲν ἴσως τῷ μύθῳ· τοῦτο δ', ὧν ἡ αὐτὴ πλοκὴ καὶ λύσις· πολλοὶ δὲ πλέξαντες εὖ, λύουσι κακῶς· δεῖ δὲ ἄμφω ἀεὶ

cujus totum eſt peripetia et agnitio: altera vero, pathetica, velut Ajaces, et Ixiones: tertia, moralis, velut Phthiotides et Peleus: quarta autem *eſt*, velut Phorcides et Prometheus, et quæcunque apud inferos *ſupponuntur*. Potiſſime igitur omnia *hæc* enitendum eſt habere; ſin minus, *ſaltem* maxima et plurima, præſertim ut nunc poetas calumniantur. Cum enim ſecundum quamque ſpeciem excellentes extiterint poetæ, *jam* poſtulant ut omnes, in eo quo quiſque excellit, unus ſuperet. Tragœdiam vero etiam diverſam et eandem appellare par *eſt* ob nihil æque ac ob fabulam: hoc autem *contingit in iis*, quarum eadem *eſt* implicatio et ſolutio: multi autem, cum *res* bene implicaverint, ſolvunt male: verum ambo ſemper cum plauſu oportet

κρατεῖσθαι. Χρὴ δὲ, ὅπερ εἴρηται πολλάκις, μεμνῆσθαι, καὶ μὴ ποιεῖν ἐποποϊικὸν σύστημα τραγῳδίαν· ἐποποϊικὸν δὲ λέγω, τὸ πολύμυθον· οἷον εἴ τις τὸν τῆς Ἰλιάδος ὅλον ποιεῖ μῦθον· ἐκεῖ μὲν γὰρ διὰ τὸ μῆκος λαμβάνει τὰ μέρη τὸ πρέπον μέγεθος· ἐν δὲ τοῖς δράμασι, πολὺ παρὰ τὴν ὑπόληψιν ἀποβαίνει. Σημεῖον δὲ, ὅσοι πέρσιν Ἰλίου ὅλου ἐποίησαν, καὶ μὴ κατὰ μέρος, ὥσπερ Εὐριπίδης Ἑκάβῃ, καὶ μὴ ὥσπερ Αἰσχύλος, ἢ ἐκπίπτουσιν, ἢ κακῶς ἀγωνίζονται· ἐπεὶ καὶ Ἀγάθων ἐξέπεσεν ἐν τούτῳ μόνῳ· ἐν δὲ ταῖς περιπετείαις καὶ ἐν τοῖς ἁπλοῖς πράγμασι σχάζονται, ὧν βούλονται, θαυμαστῶς. Τραγικὸν γὰρ τοῦτο καὶ φιλάνθρωπον. Ἔστι

excipi. Opus autem eſt recordari, quod ſæpe monui, nec committere ut tragœdia fiat conſtitutio epica: epicam vero dico eam quæ ex multis fabulis conſtat; veluti ſi quis totam Iliadis fabulam *tragœdiæ* argumentum faciat. Illic enim ob longitudinem *operis* congruentem magnitudinem ſingulæ accipiunt partes; in dramatibus autem multum præter expectationem accidit. Indicium autem *eſt*, quicunque totum Ilii excidium fecerunt, et non particulatim, ſicut Euripides Hecubam, ſed non ut Æſchylus, vel exploduntur, vel infeliciter certant: ſiquidem etiam Agatho ob hoc ſolum exploſus eſt: in peripetiis autem, atque in actionibus ſimplicibus, *poetæ* ad ea quæ volunt collimant admirabiliter. Tragicum enim hoc et humanitati gratum. Eſt

δὲ τȣ̃το, ὅταν ὁ σοφὸς μὲν, μετὰ πονηρίας δὲ, ἐξαπατηθῇ, ὥσπερ Σίσυφος· καὶ ὁ ἀνδρεῖος μὲν, ἄδικος δὲ, ἡττηθῇ. Ἔστι δὲ τȣ̃το εἰκὸς, ὥσπερ Ἀγάθων λέγει· εἰκὸς γὰρ γίνεσθαι πολλὰ καὶ παρὰ τὸ εἰκός. Καὶ τὸν χορὸν δὲ ἕνα δεῖ ὑπολαβεῖν τῶν ὑποκριτῶν, καὶ μόριον εἶναι τȣ̃ ὅλȣ, καὶ συναγωνίζεσθαι, μὴ ὥσπερ παρ' Εὐριπίδῃ, ἀλλ' ὥσπερ παρὰ Σοφοκλεῖ. Τοῖς δὲ λοιποῖς τὰ διδόμενα οὐ μᾶλλον τȣ̃ μύθȣ, ἢ ἄλλης τραγῳδίας ἐστί· δι' ὃ ἐμβόλιμα ᾄδȣσι, πρώτου ἄρξαντος Ἀγάθωνος τȣ̃ τοιȣ́τȣ· καί τοι τί διαφέρει, ἢ ἐμβόλιμα ᾄδειν, ἢ ῥῆσιν ἐξ ἄλλου εἰς ἄλλο ἁρμόττειν, ἢ ἐπεισόδιον ὅλον;

autem hoc quando *quis* ſapiens quidem, ſed improbus, deceptus fuerit, ut Siſyphus: et fortis quidem, ſed injuſtus, ſuperatus fuerit. Eſt autem hoc *etiam* veriſimile, ut Agatho dicit: veriſimile enim *eſt* multa fieri etiam præter veriſimile. Quin et chorum unum ex hiſtrionibus arbitrari oportet, et ut pars ſit totius, et cum reliquis perſonis concertet, non ut apud Euripidem, ſed ut apud Sophoclem. Apud reliquos autem *tragicos*, quæ *choro* dantur, nihilo magis ad fabulam pertinent quam ad aliam *quam* tragœdiam: quamobrem embolima, *i. e. inſerta quædam*, canunt: cum primus hujus auctor fuerit Agatho. Quanquam quid intereſt, vel embolima canere, vel orationem ex uno *poemate* in aliud inſerere, aut *etiam* epiſodium integrum?

λγ'. Περὶ μὲν οὖν τῶν ἄλλων ἤδη εἴρηται· λοιπὸν δὲ περὶ λέξεως ἢ διανοίας εἰπεῖν. Τὰ μὲν οὖν περὶ τὴν διάνοιαν, ἐν τοῖς περὶ Ῥητορικῆς κείσθω· τοῦτο γὰρ ἴδιον μᾶλλον ἐκείνης τῆς μεθόδου. Ἔστι δὲ κατὰ τὴν διάνοιαν ταῦτα ὅσα ὑπὸ τὸ λόγου δεῖ παρασκευασθῆναι· μέρη δὲ τούτων, τό, τε ἀποδεικνύναι, καὶ τὸ λύειν, καὶ τὸ πάθη παρασκευάζειν· οἷον, ἔλεον, ἢ φόβον, ἢ ὀργὴν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· καὶ ἔτι μέγεθος, καὶ σμικρότητα. Δῆλον δὲ, ὅτι καὶ ἐν τοῖς πράγμασιν ἀπὸ τῶν αὐτῶν εἰδῶν δεῖ χρῆσθαι, ὅταν ἢ ἐλεεινὰ, ἢ δεινὰ, ἢ μεγάλα, ἢ εἰκότα δέῃ παρασκευάζειν· πλὴν τοσοῦτον διαφέρει, ὅτι τὰ μὲ δεῖ φαίνεσθαι ἄνευ διδασκαλίας,

XXXIII. Ac de aliis quidem, *fabula ſcil. moribuſque*, jam dictum eſt. Supereſt porro de elocutione et ſententia dicere. Quæ igitur ad ſententiam pertinent in libris de rhetorica poſita ſunto: hoc enim illius magis proprium *eſt* methodi. Sunt autem ad ſententiam pertinentia ea quæ per orationem comparari opus eſt. Eorum vero partes *ſunt*, demonſtrare, et objectiones ſolvere; et affectus apparare, veluti, miſericordiam, metum, iram, et id genus alia; ac etiam magnitudinem et parvitatem. Manifeſtum autem *eſt*, quod etiam in actionum imitationibus iiſdem formis uti oportet; quando vel miſerabilia, vel terribilia, vel magna, vel veriſimilia apparare opus ſit. Quin tantum intereſt, quod hæc quidem ſine docentis opera apparare opor-

τὰ δὲ ἐν τῷ λόγῳ ὑπὸ τοῦ λέγοντος παρασκευάζεσθαι, ἢ παρὰ τὸν λόγον γίγνεσθαι. Τί γὰρ ἂν εἴη τοῦ λέγοντος ἔργον, εἰ φανοῖτο ἡδέα καὶ μὴ διὰ τὸν λόγον;

λδ'. Τῶν δὲ περὶ τὴν λέξιν ἓν μέν ἐστιν εἶδος θεωρίας τὰ σχήματα τῆς λέξεως, ἃ ἐστιν εἰδέναι τῆς ὑποκριτικῆς καὶ τοῦ τοιούτου ἕξοντος δεξιτεκτονικοῦ· οἷον τί ἐντολή, καὶ τί εὐχή, καὶ διήγησις, καὶ ἀπειλή, καὶ ἐρώτησις, καὶ ἀπόκρισις, καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον. Παρὰ γὰρ τούτων γνῶσιν, ἢ ἄγνοιαν, ἐδὲν εἰς τὴν ποιητικὴν ἐπιτίμημα φέρεται, ὅτι καὶ ἄξιον ψυδῆς. Τί γὰρ ἄν τις ὑπολάβοι ἡμαρτῆσθαι ἃ Πρωταγόρας ἐπιτιμᾷ; ὅτι εὔχεσθαι οἰόμενος, ἐπιτάττει εἰπών·

tet; illa vero in oratione a dicente comparari, et per orationem fieri. Quid enim dicentis opus eſſet, ſi *jam* apparerent quæ oportet, et non per orationem?

XXXIV. Ex iis autem quæ elocutionem ſpectant, una contemplationis ſpecies eſt de pronunciandi figuris: quas *quidem minute* ſcire eſt *artis* hiſtrionicæ, et ejus qui in hoc genere ſcientiam ſummam habet: veluti, quid *ſit* mandatio, et quid precatio, et narratio, et comminatio, et interrogatio, et reſponſio; et ſiquid aliud id genus. Ex harum enim cognitione, vel ignorantia, in poeticam criminatio intentatur nulla, quæ ſcilicet ſerio curanda *ſit*. Quid enim eſt, cur *in iis* erratum eſſe quis putet quæ Protagoras criminatur? quod precari ſe putans, præcipit *potius*, dicens:

Μῆνιν ἄειδε Θεά.——

Τὸ γὰρ κελεῦσαί (φησι) ποιεῖν τι ἢ μὴ, ἐπίταξίς ἐστι. Διὸ παρείσθω ὡς ἄλλης ἢ οὐ τῆς ποιητικῆς ὂν θεώρημα. Τῆς δὲ λέξεως ἁπάσης τάδ' ἐστὶ τὰ μέρη· στοιχεῖον, συλλαβὴ, σύνδεσμος, ὄνομα, ῥῆμα, ἄρθρον, πτῶσις, λόγος. Στοιχεῖον μὲν ἓν ἐστι φωνὴ ἀδιαίρετος· οὐ πᾶσα δὲ, ἀλλ' ἐξ ἧς πέφυκε συνετὴ γίνεσθαι φωνή· καὶ γὰρ τῶν θηρίων εἰσὶν ἀδιαίρετοι φωναὶ, ὧν ἐγὼ μίαν λέγω στοιχεῖον. Τούτης δὴ μέρη, τό, τε φωνῆεν, καὶ τὸ ἡμίφωνον, καὶ ἄφωνον. Ἔστι δὲ φωνῆεν μὲν, ἄνευ προσβολῆς ἔχον φωνὴν ἀκουστήν· οἷον, τὸ α καὶ ω· ἡμίφωνον δὲ, τὸ μετὰ προσβολῆς ἔχον φωνὴν ἀκουστήν· οἷον, τὸ σ, καὶ τὸ ρ· ἄφωνον

Irami Diva cane.——

Nam jubere *aliquem*, inquit, facere quid, aut non *facere*, præceptio eſt. Quamobrem omittatur hæc contemplatio, ut ad aliam *artem*, et non ad poeticam pertinens. Elocutionis autem omnis hæ ſunt partes; elementum, ſyllaba, conjunctio, nomen, verbum, articulus, caſus, oratio. Ac elementum quidem eſt vox individua: non autem omnis, ſed ex qua fieri poteſt vox intelligibilis. Etenim belluarum individuæ ſunt voces, quarum nullam elementum voco. Hujus vero *elementi* ſpecies *ſunt* vocale, ſemivocale, et mutum. Et vocale quidem eſt, quod ſine alliſu *ad partes oris*, vocem habet quæ audiri poteſt: velut, α et ω. Semivocale autem, quod cum alliſu vocem habet quæ audiri poteſt: velut, σ et ρ. Mutum

ὃ, τὸ μὴ ποιοῦν καθ' αὑτὸ μὲν ἀδεμίαν ἔχον φωνὴν, μετὰ δὲ τῶν ἐχόντων τινὰ φωνὴν γινόμενον ἀκουστόν· οἷον, τὸ γ, καὶ τὸ δ. Ταῦτα δὲ διαφέρει σχήμασί τε τοῦ στόματος, καὶ τόποις, καὶ δασύτητι, καὶ ψιλότητι, καὶ μήκει, καὶ βραχύτητι· ἔτι δὲ καὶ ὀξύτητι, καὶ βαρύτητι, καὶ τῷ μέσῳ· περὶ ὧν καθ' ἕκαστον ἐν τοῖς μετρικοῖς προσήκει θεωρεῖν. Συλλαβὴ δέ ἐστι φωνὴ ἄσημος, συνθετὴ ἐξ ἀφώνου καὶ φωνὴν ἐχόντος· καὶ γὰρ τὸ γρ ἄνευ τοῦ α συλλαβὴ, καὶ μετὰ τοῦ α· οἷον, τὸ γρα. Ἀλλὰ καὶ τούτων θεωρῆσαι τὰς διαφορὰς τῆς μετρικῆς ἐστι. Σύνδεσμος δέ ἐστι φωνὴ ἄσημος, ἣ ἔστε κωλύει, ἔστε ποιεῖ φωνὴν μίαν σημαντικὴν, ἐκ πλειόνων φωνῶν

vero, quod cum alliſu per ſe quidem, *etiam mutæ adjuncta*, vocem nullam habet, ſed cum iis quæ vocem habent, hujuſmodi fit ut audiri poſſit: velut, γ et δ. Hæc autem *inter ſe* differunt, et figuris oris, et locis, tum denſitate et tenuitate; et longitudine, et brevitate: præterea vero, *accentus* etiam acumine, et gravitate; et eo quod medium dicitur: de quibus ſigillatim in metricis diſpicere convenit. Syllaba autem eſt vox ſignificationis expers, compoſita ex muto et vocem habente: * etenim γα ſine ρ ſyllaba *eſt*, et cum ρ: velut γρα.* Cæterum et horum intueri differentias, metricæ *artis* eſt. Conjunctio autem eſt vox ſignificationis expers, quæ neque impedit, nec facit vocem unam ſignificativam, quæ ex pluribus vocibus com-

πεφυκυῖαν συντίθεσθαι καὶ ἐπὶ τῶν ἄκρων, καὶ ἐπὶ τῷ μέσῳ, ἂν μὴ ἁρμόττῃ ἐν ἀρχῇ λόγου τιθέναι καθ' αὑτόν· οἷον, μὰ, ἤτοι, δή· ἢ φωνὴ ἄσημος, ἐκ πλειόνων μὲν φωνῶν μιᾶς, σημαντικῶν δὲ, ποιεῖν πεφυκυῖα μίαν σημαντικὴν φωνήν. Ἄρθρον δέ ἐστι φωνὴ ἄσημος, ἣ λόγου ἀρχὴν, ἢ τέλος, ἢ διορισμὸν δηλοῖ· οἷον, τὸ φημὶ, καὶ τὸ περὶ, καὶ τὰ ἄλλα· ἢ φωνὴ ἄσημος, ἣ ἔστε κωλύει, ἔστε ποιεῖ φωνὴν μίαν σημαντικὴν, ἐκ πλειόνων φωνῶν πεφυκυῖαν συντίθεσθαι, καὶ ἐπὶ τῶν ἄκρων, καὶ ἐπὶ τῷ μέσῳ. Ὄνομα δέ ἐστι φωνὴ συνθετὴ, σημαντικὴ ἄνευ χρόνου, ἧς μέρος ἐδέν ἐστι καθ' αὑτὸ σημαντικόν· ἐν γὰ τοῖς διπλοῖς οὐ χρώμεθα, ὡς καὶ

poni apta eſt, et in extremitatibus et in medio, etiamſi non conveniat eam in principio orationis ponere per ſe: velut μὲν, ἤτοι, δέ: vel *eſt* vox ſignificationis expers, quæ ex vocibus quidem pluribus quam una, verum ſignificativis, apta eſt facere vocem unam ſignificativam. Articulus autem eſt vox ſignificationis expers, quæ orationis initium, aut finem, aut diſtinctionem *a cæteris* indicat: * velut, ὅ, dico, et ἡ, et cætera:* vel *eſt* vox ſignificationis expers, quæ neque impedit, nec facit vocem unam ſignificativam, quæ ex pluribus vocibus componi apta eſt, et in extremitatibus et in medio. Nomen autem eſt vox compoſita, ſignificativa ſine temporis nota, cujus pars nulla eſt per ſe ſignificativa. Nam in duplicibus *nominibus* nulla parte utimur, ut etiam

αὐτὸ καθ' αὑτὸ σημαίνει· οἷον, ἐν τῷ Θεοδώρῳ, τὸ, δῶρον, οὐ σημαίνει. Ῥῆμα δὲ φωνὴ σωθετὴ, σημαντικὴ μετὰ χρόνου, ἧς οὐδὲν μέρος σημαίνει καθ' αὑτὸ, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ὀνομάτων· τὸ μὲν γὰρ, ἄνθρωπος, ἢ λευκὸν, οὐ προσημαίνει τὸ πότε· τὸ δὲ, βαδίζει, ἢ βεβάδικε, προσημαίνει, τὸ μὲν τὸν παρόντα χρόνον, τὸ δὲ τὸν παρεληλυθότα. Πτῶσις δέ ἐστιν ὀνόματος ἢ ῥήματος, ἡ μὲν τὸ κατὰ τὸ, τούτου, ἢ τούτῳ, σημαίνουσα, καὶ ὅσα τοιαῦτα· ἡ δὲ τὸ κατὰ τὸ, ἑνὶ, ἢ πολλοῖς· οἷον, ἄνθρωποι, ἢ ἄνθρωπος· ἡ δὲ κατὰ τὰ ὑποκριτικὰ, οἷον κατ' ἐρώτησιν ἢ ἐπίταξιν· τὸ γὰρ, ἐβάδισεν; ἢ βάδιζε, πτῶσις ῥήματος κατὰ

ipſa per ſe ſignificet: veluti, in Theodoro, Doron, nihil ſignificat. Verbum autem *eſt* vox compoſita, ſignificativa, cum temporis nota; cujus pars nulla per ſe ſignificat, quemadmodum etiam in nominibus; nam, homo, vel, album, non adſignificat quando, *ſeu temporis notam*; at, ambulat, vel, ambulavit, adſignificat; alterum quidem tempus præſens, alterum vero præteritum. Caſus autem eſt nominis aut verbi; unus quidem, qui ſignificat id quod hujus *eſt*, vel huic *datur*, et quæcunque talia; alter vero, qui ſignificat id quod uni, vel multis *tribuitur*: veluti, homines, aut, homo: alius autem *eſt* caſus, ſecundum ea quæ ad hiſtrionicam pertinent: velut, ſecundum interrogationem, vel præceptionem: nam, ambulavit? et, ambula, ſunt

ταῦτα τὰ εἴδη ἐστί. Λόγος δὲ φωνὴ συνθετὴ σημαντική, ἧς ἔνια μέρη καθ' αὑτὰ σημαίνει τι· οὐ γὰρ ἅπας λόγος ἐκ ῥημάτων καὶ ὀνομάτων σύγκειται· οἷον, ὁ τοῦ ἀνθρώπου ὁρισμός· ἀλλ' ἐνδέχεται ἄνευ ῥημάτων εἶναι λόγον· μέρος μὴν τοι ἀεί τι σημαῖνον ἕξει· οἷον, ἐν τῷ, βαδίζει Κλέων, ὁ Κλέων. Εἷς δέ ἐστι λόγος διχῶς· ἢ γὰρ ὁ ἓν σημαίνων, ἢ ὁ ἐκ πλειόνων συνδέσμῳ· οἷον, ἡ Ἰλιὰς μὲν συνδέσμῳ εἷς· ὁ δὲ τοῦ ἀνθρώπου, τῷ ἓν σημαίνειν.

λε'. Ὀνόματος δὲ εἴδη, τὸ μὲν ἁπλοῦν· ἁπλοῦν δὲ λέγω, ὃ μὴ ἐκ σημαινόντων σύγκειται· οἷον, γῆ· τὸ δέ, διπλοῦν. Τοῦτο δὲ τὸ μὲν

casus verbi, secundum has species. Oratio autem *est* vox composita, significativa, cujus nonnullæ partes significant aliquid per se. Non enim omnis oratio ex verbis et nominibus constat: veluti, hominis definitio; sed fieri potest ut sine verbis sit oratio; verumtamen partem semper quampiam significantem habebit; quale in illo, ambulat Cleo, *est* Cleo. Una autem est oratio duobus modis: aut enim quæ unum significat; aut quæ ex pluribus per colligationem *una fit*: veluti, Ilias *est* per colligationem una *oratio*, hominis vero *definitio una est*, eo quod unum significet.

XXXV. Nominis autem species *sunt*: hæc quidem, simplex, quæ constat ex partibus non significantibus: velut γῆ: illa autem, duplex. Et hujus etiam una

ὀκ σημαίνοντος καὶ ἀσήμε, τὸ ᾗ ὀκ σημαινόντων σύγκειται. Εἴη δ' ἂν ἡ τριπλοῦ ἡ τετραπλοῦ ὄνομα ἡ πολλαπλᾶν· οἷον, τὰ πολλὰ τῶν Μεγαλιωτῶν, Ἑρμοκαϊκόξανθος. Ἅπαν δ' ὄνομά ἐςιν, ἢ κύριον, ἢ γλῶτλα, ἢ μεταφορὰ, ἢ κόσμος, ἢ πεποιημμόν, ἢ ἐπεκτεταμμόν, ἢ ὑφῃρημμόν, ἢ ἐξηλλαγμμόν. Λέγω δ' κύριον μὲν, ᾧ χρῶνται ἕκαςοι, γλῶτλαν δ', ᾧ ἕτεροι· ὥςε φανερὸν, ὅτι καὶ γλῶτλαν καὶ κύριον εἶναι δυνατὸν τὸ αὐτὸ, μὴ τοῖς αὐτοῖς δέ· τὸ γὰρ Σίγυνον Κυπρίοις μὲν κύριον, ἡμῖν δ' γλῶτλα. Μεταφορὰ δ' ἐςὶν, ὀνόματος ἀλλοτρίε ἐπιφορὰ, ἢ ἀπὸ γένους ἐπὶ εἶδος, ἢ ἀπὸ εἴδους ἐπὶ γένος, ἢ ἀπὸ εἴδους ἐπὶ εἶδος, ἢ κατὰ τὸ ἀνάλογον. Λέγω δὲ, ἀπὸ

ſpecies ex ſignificante et non ſignificante, altera autem ex ſignificantibus conſtat. Poteſt vero eſſe et triplex, et quadruplex nomen, et multiplex: velut, multa *ex grandioribus, ut* Hermocaïcoxanthus. Omne autem nomen eſt aut proprium, aut gloſſa, *ſeu peregrinum*, aut metaphora, aut ornatus, aut factum, aut extenſum, aut diminutum, aut immutatum. Voco autem proprium, quo utuntur ſinguli; gloſſam autem, *id* quo diverſi. Ex quo manifeſtum *eſt* fieri poſſe, ut idem ſit et gloſſa et proprium, non autem iiſdem: nam Σίγυνον, *i. e. lanceola*, Cypriis *eſt* proprium, ſed nobis gloſſa. Metaphora autem eſt nominis alieni illatio; aut a genere ad ſpeciem, aut a ſpecie ad genus, aut a ſpecie ad ſpeciem, aut ex analogia. Dico autem a genere

γήρας μὴ ἐπὶ εἴδος· οἷον,

Νηῦς δέ μοι ἤδη ἔστηκε.——

Τὸ γὰρ ὁρμεῖν ἐστιν ἑστᾶναί τι. Ἀπὸ εἴδους δὲ ἐπὶ γήρος·

——Ἦ δὴ μυρί' Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργε.

Τὸ γὰρ μυρίον πολύ ἐστι, ᾧ νῦν ἀντὶ τοῦ πολλοῦ κέχρηται. Ἀπ' εἴδους ἢ ἐπὶ εἶδος· οἷον,

Χαλκῷ ἀπὸ ψυχὴν ἀρύσας.——

Καὶ,

——Τάμνεν ἀτειρεῖ χαλκῷ.

Ἐνταῦθα γὰρ τὸ μὲν ἀρύσαι, ταμεῖν· τὸ δὲ ταμεῖν, ἀρύσαι εἴρηκεν· ἄμφω γὰρ ἀφελεῖν τί ἐστι. Τὸ δὲ ἀνάλογον λέγω, ὅταν ὁμοίως ἔχῃ τὸ δεύτερον πρὸς τὸ πρῶτον, καὶ τὸ τέταρτον πρὸς τὸ τρίτον. Ἐρεῖ

ad ſpeciem: velut,

Navis vero mihi ſtetit.——

Nam in portu eſſe, eſt ſtare. A ſpecie vero ad genus: velut,

—Profecto decies mille bona fecit Ulyſſes.

Nam decies mille multum quiddam ſunt; eoque *nomine* nunc uſus eſt pro multis. A ſpecie vero ad ſpeciem: velut,

Poſtquam animam ære abſtraxerat.—

Et mox,

—Duro ſecabat ære.

Hic enim, abſtrahere, pro ſecare, et, ſecare, pro abſtrahere, dixit: utrumque enim auferre quiddam eſt. Ex analogia autem dico, quando ſimiliter ſe habeat ſecundum ad primum, ac quartum ad tertium. Dicet e-

γδ᾽ ἀντὶ τοῦ δευτέρου τὸ τέταρτον, ἢ ἀντὶ τοῦ τετάρτου τὸ δεύτερον. Καὶ ἐνίοτε προσιθέασιν, ἀνθ᾽ οὗ λέγει, πρὸς ὅ ἐστι. Λέγω δ᾽, οἷον· ὁμοίως ἔχει φιάλη πρὸς Διόνυσον, καὶ ἀσπὶς πρὸς Ἄρην· ἐρεῖ τοίνυν καὶ τὴν ἀσπίδα φιάλην Ἄρεως, καὶ τὴν φιάλλω ἀσπίδα Διονύσου. Ἔτι ὁμοίως ἔχει ἑσπέρα πρὸς ἡμέραν, καὶ γῆρας πρὸς βίον· ἐρεῖ τοίνυν τὴν ἑσπέραν, γῆρας ἡμέρας, καὶ τὸ γῆρας, ἑσπέραν βίου· ἢ, ὥσπερ Ἐμπεδοκλῆς, δυσμὰς βίου. Ἐνίοις δ᾽ οὐκ ἔστιν ὄνομα κείμενον τῶν ἀνάλογον, ἀλλ᾽ ὁδὲν ἧττον ὁμοίως λεχθήσεται· οἷον, τὸ τὸν καρπὸν μὲν ἀφιέναι, σπείρειν· τὸ δὲ τὴν φλόγα ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἀνώνυμον· ἀλλ᾽ ὁμοίως ἔχει τοῦτο πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ τὸ σπείρειν πρὸς τὸν

nim pro ſecundo quartum, aut pro quarto ſecundum. Et interdum adjiciunt *illud*, ad quod *relativum* eſt *id*, pro quo *tranſlatum* dicit. Dico autem quale *eſt hoc*; ſimiliter ſe habet poculum ad Bacchum, et clypeus ad Martem: dicet igitur, et clypeum, poculum Martis; et poculum, clypeum Bacchi. Præterea ſimiliter ſe habet veſpera ad diem, et ſenectus ad vitam: dicet igitur veſperam ſenectutem diei, et ſenectutem, veſperam vitæ; vel, ſicut Empedocles, occaſum vitæ. Quibuſdam vero non eſt nomen ex analogia reſpondens, ſed nihilominus ſimiliter dicetur. Velut illud, ſemen jacere, *vocatur* ſerere; at flammam a ſole, *eſt* ſine nomine: verum ſimiliter ſe habet hoc ad ſolem, ac ſerere ad ſe-

καρπόν. Διὸ εἴρηται,

——Σπείρων θεοκτίσαν φλόγα.

Ἔστι δὲ τῷ τρόπῳ τούτῳ τῆς μεταφορᾶς χρῆσθαι καὶ ἄλλως, προσαγορεύσαντα τὸ ἀλλότριον, ἀποφῆσαι τῶν οἰκείων τι· οἷον, εἰ τὴν ἀσπίδα εἴποι φιάλην μὴ Ἄρεως, ἀλλ' ἄοινον. Πεποιημένον δέ ἐστιν, ὃ ὅλως μὴ καλούμενον ὑπό τινων αὐτὸς τίθεται ὁ ποιητής· δοκεῖ γὰρ ἔνια εἶναι τοιαῦτα· οἷον, τὰ κέρατα Ἐρνύτας, καὶ τὸν ἱερέα Ἀρητῆρα. Ἐπεκτεταμένον δέ ἐστιν, ἢ ἀφῃρημένον, τὸ μὲν, ἐὰν φωνήεντι μακροτέρῳ κεχρημένον ᾖ τοῦ οἰκείου, ἢ συλλαβῇ ἐμβεβλημένῃ, τὸ δὲ, ἂν ἀφῃρημένον τι ᾖ αὐτοῦ· ἐπεκτεταμένον μὲν, οἷον, τὸ

men. Quamobrem dictum eſt,

—*Serens flammam a-Deo-conditam.*

Licet autem et aliter uti hoc tranſlationis modo; cum alienum *nomen* tribuerit, abdicere aliquid eorum quæ propria ſunt: veluti, ſi clypeum dicat poculum non Martis, ſed ſine vino. Factum autem eſt *nomen* quod, cum a nemine omnino uſurpatum ſit, ipſe ponit poeta. Videntur enim talia eſſe nonnulla: velut, κέρατα, *i. e. cornua, appellat* Ἐρνύτας, et ἱερέα, *i. e. ſacerdotem,* Ἀρητῆρα. Extenſum autem eſt, vel diminutum, illud quidem, ſi vocalem longiorem habeat, quam quæ ſui erat propria, vel ſyllabam inſertam; hoc vero, ſi ablatum quicquam ab ipſo ſit. Extenſum quidem; velut il-

πόλεως, πόληος, καὶ τὸ Πηλείδε, Πηληϊάδεω· ἀφῃρημμένον ἢ, οἷον, τὸ κρῖ, καὶ τὸ δῶ, καὶ,

—Μία γίνεται ἀμφοτέρων ὄψ.

Ἐξηλλαγμένον δέ ἐστιν, ὅταν τὸ ὀνομαζόμενον, τὸ μὲν καταλείπῃ, τὸ δὲ ποιῇ· οἷον τὸ,

Δεξιτερὸν κατὰ μαζόν.—

ἀντὶ τοῦ δεξιόν.

λς'. Ἔτι τῶν ὀνομάτων τὰ μὲν ἄῤῥενα, τὰ δὲ θήλεα, τὰ δὲ μεταξύ· ἄῤῥενα μέν, ὅσα τελευτᾷ εἰς τὸ ν καὶ ρ, καὶ ὅσα ἐκ τούτων ἀφώνων σύγκειται· ταῦτα δέ ἐστι δύο, τὸ ψ καὶ ξ· θήλεα δὲ, ὅσα ἐκ τῶν φωνηέντων, εἴς τε τὰ ἀεὶ μακρά· οἷον, εἰς η καὶ ω· καὶ τῶν ἐπεκτεινομένων εἰς α. Ὥστε ἴσα συμβαίνει

lud, πόλεως, πόληος, et illud, Πηλείδε, Πηληϊάδεω. Subtractum vero; veluti illud, κρῖ, *pro* κριθή, *hordeum*, et illud, δῶ, *pro* δῶμα, *domus*, et

—*Ambarum fit eadem* ὄψ, pro ὄψις, facies.

Immutatum autem eſt, quando vocabuli unam quidem partem relinquat, alteram vero faciat: velut illud, Δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν, pro δεξιόν.

XXXVI. Præterea ex nominibus alia maſculina *ſunt*, alia fœminina, alia neutrius generis. Maſculina quidem, quæcunque deſinunt in ν et ρ, et σ, et eas literas quæcunque ex σ, et muta conſtant; eæ vero ſunt duæ, ψ et ξ. Fœminina vero, quæcunque in eas ex vocalibus *deſinunt*, quæ ſemper longæ ſunt; velut in η, et ω: et quæ producuntur in α. Ex quibus evenit, ut

πλήθει εἰς ὅσα τὰ ἄῤῥενα καὶ τὰ θήλεα· τὸ γὰ ψ καὶ τὸ ξ ταὐτά ἐσιν. Εἰς δὲ ἄφωνον οὐδὲν ὄνομα τελευτᾷ, οὐδὲ εἰς φωνῆεν βραχύ· εἰς δὲ τὸ ι τρία μόνα, μέλι, κόμμι, πέπερι· εἰς ὃ τὸ υ, πένλε· τὸ πῶϋ, τὸ νάπυ, τὸ γόνυ, τὸ δόρυ, τὸ ἄσυ. Τὰ ὃ μεταξὺ εἰς ταῦτα, καὶ ν καὶ σ.

λζ'. Λέξεως δὲ ἀρετὴ, σαφῆ καὶ μὴ ταπεινὴν εἶναι. Σαφεστάτη μὲν οὖν ἐσιν ἡ ἐκ τῶν κυρίων ὀνομάτων, ἀλλὰ ταπεινή· παράδειγμα δὲ ἡ Κλεοφῶντος ποίησις, καὶ ἡ Σθενέλου· σεμνὴ δὲ καὶ ἐξαλλάττουσα τὸ ἰδιωτικὸν, ἡ τοῖς ξενικοῖς κεχρημένη. Ξενικὸν δὲ λέγω, γλῶτταν, καὶ μεταφορὰν, καὶ ἐπέκτασιν, καὶ πᾶν τὸ παρὰ τὸ κύριον. Ἀλλ' ἄν τις ἅμα ἅπαντα

pares numero ſint *literæ* in quas deſinunt maſculina et fœminina: nam ψ et ξ, *quoad terminationem*, eædem ſunt. In mutam autem nullum nomen deſinit, neque in vocalem brevem. At in ι, tria ſola; μέλι, κόμμι, πέπερι: et in υ, quinque; πῶϋ, νάπυ, γόνυ, δόρυ, ἄσυ. Neutra autem in has *vocales deſinunt*, et *in conſonantes* ν et σ.

XXXVII. Elocutionis autem virtus *eſt*, ut ſit perſpicua, nec humilis *tamen*. Ac quæ ex propriis nominibus *conſtat* perſpicua maxime eſt, verum humilis: exemplo *eſt* Cleophontis poeſis, et Stheneli: grandis autem *eſt*, et vulgare *genus* exſuperans, quæ *vocibus* peregrinis utitur. Peregrinum autem voco, gloſſam, et tranſlationem, et extenſionem, et omne præter proprium. Verum ſi quis omnia hujuſ-

τὰ τοιαῦτα ποιήσῃ, ἢ αἴνιγμα ἔσῃ, ἢ βαρβαρισμός· ἂν μὲ ἓν ἐκ μεταφορῶν, αἴνιγμα· ἐὰν ἢ ἐκ γλωττῶν, βαρβαρισμός. Αἰνίγματος γὰρ ἰδέα αὕτη ἐστὶ, τὸ, λέγοντα τὰ ὑπάρχοντα, ἀδυνατα συνάψαι. Κατὰ μὲν ἓν τὴ τ ὀνομάτων συνθεσιν, ἐκ οἷόν τε τῦτο ποιῆσαι· κ τῇ δὲ τὴ μεταφορᾶν, ἐνδέχεται· οἷον,

Ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα·

καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἐκ δὲ τῶν γλωττῶν ὁ βαρβαρισμός· δι' ὃ ἀνακέκραταί πως τύτοις. Τὸ μὲν οὖν μὴ ἰδιωτικὸν ποιήσει, μηδὲ ταπεινὸν, ἡ γλῶττα, καὶ ἡ μεταφορὰ, καὶ ὁ κόσμ, καὶ τἆλλα τὰ εἰρημένα εἴδη· τὸ δὲ κύριον, τὴ σαφήνειαν Οὐκ ἐλάχιστον δὲ μέρος συμβάλ-

modi ſimul ponat, aut ænigma erit, aut barbariſmus: ſiquidem ex tranſlationibus *conſtet*, ænigma; ſin ex gloſſis, barbariſmus. Ænigmatis enim natura hæc eſt, poſſibilia dicentem, impoſſibilia commiſcere. Atque hoc in compoſitione quidem ex nominibus *propriis* facere non poſſumus; verum per tranſlationem, licet: velut,

Virum vidi igne æs ſuper virum glutinantem:

et ſimilia. Ex gloſſis vero *fit* barbariſmus; quamobrem illis quodammodo admiſcetur. Illud igitur quod non vulgare eſt, nec humile, efficiet, et gloſſa, et tranſlatio, et ornatus, reliquæque formæ, quas dixi; perſpicuitatem vero, *vocabulum* proprium. Ut autem elocutio perſpicua ſit, nec vul-

λονται εἰς τὸ σαφὲς τῆς λέξεως, καὶ μὴ ἰδιωτικὸν, αἱ ἐπεκτάσεις, καὶ ἀποκοπαὶ, καὶ ἐξαλλαγαὶ τῶν ὀνομάτων· διὰ μὲν γὰρ τὸ ἄλλως ἔχειν ἢ ὡς τὸ κύριον, παρὰ τὸ εἰωθὸς γιγνόμενον, τὸ μὴ ἰδιωτικὸν ποιήσει· διὰ δὲ τὸ κοινωνεῖν τοῦ εἰωθότος, τὸ σαφὲς ἔσαι. Ὥστε οὐκ ὀρθῶς ψέγουσιν οἱ ἐπιτιμῶντες τῷ τοιούτῳ τρόπῳ τῆς διαλέκτου, καὶ διακωμῳδοῦντες τὸν ποιητήν· οἷον, Εὐκλείδης ὁ ἀρχαῖος· ὡς ῥᾴδιον ποιεῖν, εἴ τις δώσει ἐκτείνειν ἐφ' ὁπόσον βέλεται· ἰαμβοποιήσας ἐν αὐτῇ τῇ λέξει· οἷον,

Ἠτίχαριν εἶδον Μαραθῶνάδε βαδίζοντα.

Καὶ,

garis, haud minimam partem conferunt extenſiones nominum, et abſciſſiones, atque immutationes *a conſuetudine ſua*. Nam quia alio modo ſe habet ac proprium, cum præter conſuetum factum ſit, efficiet quod haud vulgare eſt; ſed quia cum eo quod conſuetum eſt commune aliquid habet, aderit perſpicuitas. Quare non recte vituperant, qui talem criminantur loquendi modum, et poetam comice perſtringunt: velut Euclides ille antiquus; (quaſi proclive *eſſet* verſus facere, ſi quis *vocabula*, quantum libeat, protrahere concedat;) in ipſa oratione *ſoluta* cavillo facto, *irridendæ hujus licentiæ cauſa*: velut,

* *Charen vidi verſus Marathonem ambulantem.*

Et,

Οὐκ ἂν γευσάμενος τὸν ἐκείνου ἑλλέβορον.

Τὸ μὲν ἓν φαίνεσθαί πως χρώμενον τούτῳ τῷ τρόπῳ, γελοῖον· τὸ δὲ μέτρον, κοινὸν ἁπάντων ἐστὶ τῶν μερῶν· καὶ γὰρ μεταφοραῖς, καὶ γλώτταις, καὶ τοῖς ἄλλοις εἴδεσι χρώμενος ἁρμοττόντως, καὶ ἐπίτηδες ἐπὶ τὰ γελοῖα, τὸ αὐτὸ ἂν ἀπεργάσαιτο. Τὸ δὲ ἁρμόττον ὅσον διαφέρει ἐπὶ τῶν ἐπῶν θεωρείσθω, ἐντιθεμένων τὰ ὀνόματα εἰς τὸ μέτρον· καὶ ἐπὶ τῆς γλώττης, καὶ ἐπὶ τῶν μεταφορῶν, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων εἰδῶν μεταθεὶς ἄν τις τὰ κύρια ὀνόματα, κατίδοι ὅτι ἀληθῆ λέγομεν· οἷον, τὸ αὐτὸ ποιήσαντος ἰαμβεῖον Αἰσχύλου καὶ Εὐριπίδου, ἓν δὲ μόνον ὄνομα μεταθέντος, ἀντὶ κυρίου εἰωθότος γλῶτταν, τὸ μὲν φαίνεται κα-

Nondum guſtaveram illius helleborum.

Ac certo quidem modo deprehendi hoc genere utentem, ridiculum *eſt*; ſed modus in omnibus æque partibus ſervandus eſt: etenim tranſlationibus, et gloſſis, cæteriſque formis indecore utens, et dedita opera ad riſum captandum, idem effecerit. Id autem quod congruit, quantum in verſibus præſtat, conſideretur, nominibus *propriis* metro inſertis. Et in gloſſis, et in tranſlationibus, et in cæteris formis, ſi quis nomina propria earum vice poſuerit, perſpiciet nos vera dicere: veluti, cum eundem iambum cum Æſchylo Euripides quoque fecerit, et unum ſolum nomen commutaverit, vice proprii conſueti poſita gloſſa, hoc quidem apparet

λὸν, τὸ δ' εὐτελές. Αἰσχύλος μὲν γὰρ ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ ἐποίησε,

Φαγέδαινα, ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδός.

Ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐσθίει, τὸ δειπνᾶται μετέθηκε. Καὶ,

Νῦν δέ μ' ἐὼν ὀλίγος τε καὶ ἀτιδαὸς καὶ ἄκικυς,

εἴ τις λέγει τὰ κύρια μεταθείς,

Νῦν δέ μ' ἐὼν μικρός τε καὶ ἀθενικὸς καὶ ἀειδής·

Καὶ,

Δίφρον ἀεικέλιον καταθεὶς, ὀλίγην τε τράπεζαν,
Δίφρον μοχθηρὸν καταθεὶς, μικράν τε τράπεζαν·

Καὶ τὸ,

Ἠϊόνες βοόωσιν,——
Ἠϊόνες κράζουσιν.——

pulchrum, illud autem vile. Nam Æſchylus quidem in Philoctete fecit;

Phagedæna, i. e. cancroſum ulcus, *quæ mei carnes edit pedis.*

Alter vero pro, edit, poſuit, epulatur. Et *pro illo*,

* *Nunc autem me, qui eſt et paucus, et homo nihili, et ſine graſſante robore,**

ſi quis dicat propria reponens;

* *Nunc autem me, qui eſt et parvus, et deformis, et imbellicus:**

Et *pro illo*,

Sedile inhoneſtum cum poſuiſſet, paucamque menſam,
Sedile abjectum cum poſuiſſet, et exilem menſam.

Et *pro illo*,

Littora vociferantur,—
Littora clangunt, ſeu reſonant.—

Ἔτι δὲ Ἀριφράδης τὸς τραγῳδὸς ὠκωμῴδει, ὅτι ἃ ἐδεὶς ἂν εἴποι ἐν τῇ διαλέκτῳ, τούτοις χρῶνται· οἷον τὸ, δωμάτων ἄπο, ἀλλὰ μὴ, ἀπὸ δωμάτων· καὶ τὸ, σέθεν· καὶ τὸ, ἐγὼ δέ νιν· καὶ τὸ, Ἀχιλλέως περὶ, ἀλλὰ μὴ, περὶ Ἀχιλλέως, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα. Διὰ γὰρ τὸ μὴ εἶναι ἐν τοῖς κυρίοις, ποιεῖ τὸ μὴ ἰδιωτικὸν ἐν τῇ λέξει ἅπαντα τὰ τοιαῦτα· ἐκεῖνος γὰρ τοῦτο ἠγνόει. Ἔστι δὲ μέγα μὲν τὸ ἑκάστῳ τῶν εἰρημένων πρεπόντως χρῆσθαι, καὶ διπλοῖς ὀνόμασι καὶ γλώτταις· τὸ δὲ μέγιστον, τὸ μεταφορικὸν εἶναι· μόνον γὰρ τοῦτο, οὔτε παρ' ἄλλου ἐστὶ λαβεῖν, εὐφυΐας τε σημεῖόν ἐστι· τὸ γὰρ εὖ μεταφέρειν, τὸ τὸ ὅμοιον θεωρεῖν ἐστι. Τῶν δ' ὀνομάτων τὰ μὲν διπλᾶ μάλιστα ἁρ-

Præterea vero Ariphrades tragœdos irridebat, quod iis quæ in ſermone communi proferret nemo uſi ſint: quale illud, domibus ab, non, a domibus; et, ſuimet; et, ego autem ipſummet; et, Achille de, non, de Achille; et quæcunque id genus alia. Hæc enim omnia, quia non ſunt inter propria, faciunt id quod non vulgare eſt in elocutione. Hoc autem ille ignorabat. Eſt autem magnum quidem unoquoque eorum quæ dixi congruenter uti, et duplicibus nominibus et gloſſis: maximum vero, ad tranſlationes eſſe promptum: ſolum enim hoc neque ab alio licet ſumere, et boni ingenii ſignum eſt: ſcite enim tranſferre, eſt ſimile diſcernere. Ex nominibus autem duplicia quidem potiſſimum con-

μόττει τοῖς διθυράμβοις, αἱ δὲ γλῶτται τοῖς ἡρωϊκοῖς, αἱ δὲ μεταφοραὶ τοῖς ἰαμβείοις. Καὶ ἐν μὲν τοῖς ἡρωϊκοῖς, ἅπαντα χρήσιμα τὰ εἰρημένα· ἐν δὲ τοῖς ἰαμβείοις, διὰ τὸ ὅτι μάλιστα λέξιν μιμεῖσθαι, ταῦτα ἁρμόττει τῶν ὀνομάτων, ὅσοις καὶ ἐν λόγοις τις χρήσαιτο. Ἔστι δὲ τὰ τοιαῦτα, τὸ κύριον, καὶ μεταφορὰ, καὶ κόσμος.

λη΄. Περὶ μὲν οὖν τραγῳδίας καὶ τῆς ἐν τῷ πράττειν μιμήσεως ἔστω ἡμῖν ἱκανὰ τὰ εἰρημένα. Περὶ δὲ τῆς διηγηματικῆς καὶ ἐν μέτρῳ μιμητικῆς, ὅτι δεῖ τοὺς μύθους καθάπερ ἐν ταῖς τραγῳδίαις συνιστάναι δραματικοὺς, καὶ περὶ μίαν πρᾶξιν ὅλην καὶ τελείαν, ἔχουσαν ἀρχὴν καὶ μέσον καὶ τέλος, ἵν', ὥσπερ ζῶον ἓν ὅλον,

veniunt dithyrambis; gloſſæ autem heroicis; at tranſlationes iambicis. Et in heroicis quidem, omnia quæ dicta ſunt uſui eſſe poſſunt: in iambicis autem, quia ſermonem quam maxime imitantur, apta ſunt nomina illa, quibus etiam in orationibus aliquis utatur. Talia autem ſunt proprium, et tranſlatio, et ornatus.

XXXVIII. Ac de tragœdia quidem, deque ea quæ in agendo ſita eſt imitatione, ſuffecerint nobis illa quæ dicta ſunt. De illa autem quæ per narrationem et metro *ſolo* imitatur, quod fabulas oportet eodem quo in tragœdiis modo conſtituere dramaticas, et circa unam actionem, integram, et perfectam, principium habentem, et medium, et finem; quo, ſicut animal unum et

ποιῇ τὴν οἰκείαν ἡδονὴν, δῆλον, καὶ μὴ ὁμοίας ἱστορίαις τὰς συνθέσεις εἶναι, ἐν αἷς ἀνάγκη ἐχὶ μιᾶς πράξεως ποιεῖσθαι δήλωσιν, ἀλλ' ἑνὸς χρόνου, ὅσα ἐν τούτῳ συνέβη περὶ ἕνα ἢ πλείους, ὧν ἕκαστον, ὡς ἔτυχεν, ἔχει πρὸς ἄλληλα. Ὥσπερ γὰρ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ἥτ' ἐν Σαλαμῖνι ἐγίνετο ναυμαχία, καὶ ἡ ἐν Σικελίᾳ Καρχηδονίων μάχη, οὐδὲν πρὸς τὸ αὐτὸ συντείνουσαι τέλος· οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἐφεξῆς χρόνοις ἐνίοτε γίνεται θάτερον μετὰ θατέρου, ἐξ ὧν ἓν οὐδὲν γίνεται τέλος. Σχεδὸν δ' οἱ πολλοὶ τῶν ποιητῶν τοῦτο δρῶσι. Διὸ, ὥσπερ εἰπομεν ἤδη, καὶ ταύτῃ θεσπέσιος ἂν φανείη Ὅμηρος παρὰ τοὺς ἄλλους, τῷ μηδὲ τὸν πόλεμον, καίπερ ἔχοντα

integrum, propriam excitet voluptatem, manifeſtum *eſt*; et *quod oportet* compoſitiones fabularum non ſimiles eſſe hiſtoriis, in quibus neceſſe *eſt* demonſtrationem facere non actionis unius, ſed unius temporis, quæcunque in eo circa unum pluresve evenere; quorum ſingula, ut contigit, ad invicem ſe habent. Quemadmodum enim per eadem tempora, et in Salamine commiſſa fuit navalis pugna, et in Sicilia Carthaginienſium pugna, nihil ad eundem tendentes finem; ſic etiam in temporibus *quæ* deinceps *ſe excipiunt*, alterum aliquando fit poſt alterum, ex quibus unus nullus efficitur finis. Hoc autem fere facit poetarum vulgus. Quamobrem, ut diximus, etiam hac *parte* præ cæteris divinus apparere Homerus debet; quod bellum, quamvis principium

ἀρχὴ καὶ τέλος, ἐπιχειρῆσαι ποιεῖν ὅλον· λίαν γὰρ ἂν μέγας, καὶ οὐκ εὐσύνοπτος ἔμελλεν ἔσεσθαι· ἢ τῷ μεγέθει μετρίαζοντα καλλιπεπλεγμένον τῇ ποικιλίᾳ. Νῦν δ' ἓν μέρος ἀπολαβὼν, ἐπεισοδίοις κέχρηται αὐτῶν πολλοῖς· οἷον, Νεῶν καταλόγῳ, καὶ ἄλλοις ἐπεισοδίοις, οἷς διαλαμβάνει πᾶν ποίησιν. Οἱ δ' ἄλλοι περὶ ἕνα ποιοῦσι, καὶ περὶ ἕνα χρόνον, καὶ μίαν πρᾶξιν πολυμερῆ· οἷον, ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας, καὶ πᾶν μικρὰν Ἰλιάδα. Τοιγαροῦν οὐκ μὴν Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας μία τραγῳδία ποιεῖται ἑκατέρας, ἢ δύο μόναι· οὐκ δὲ Κυπρίων πολλαί· καὶ οὐκ τῆς μικρᾶς Ἰλιάδος πλέον ὀκτώ· οἷον, Ὅπλων κρίσις, Φιλοκτήτης,

haberet ac finem, ne aggreſſus eſt quidem totum canere; nimio enim magnum, nec uno intuitu conſpicuum futurum erat; vel, ſi intra magnitudinem mediocrem reſtringeretur, perplexum varietate. Nunc autem unam partem *pro argumento a cæteris* deſumens, multis ipſarum *partium* uſus eſt ut epiſodiis: velut, Navium catalogo, et aliis epiſodiis, quibus interpolat poeſin. Alii vero circa unum *virum* poemata faciunt, et circa unum tempus, et actionem unam ex multis partibus conſtantem: velut, qui Cypria confecit, et Iliadem parvam. Idcirco ex Iliade quidem et Odyſſea una tragœdia componi poteſt alterutra, vel ad ſummum, duæ: ex Cypriis autem multæ; et ex parva Iliade plures quam octo: velut, Armorum judicium, Philoctetes,

Νεοπτόλεμος, Εὐρύπυλος, Πτωχεία, Λάκαιναι, Ἰλίου Πέρσις, καὶ Ἀπόπλους, καὶ Σίνων, καὶ Τρῳάδες.

λϑ'. Ἔτι δὲ τὰ εἴδη ταὐτὰ δεῖ ἔχειν τὴν ἐποποιΐαν τῇ τραγῳδίᾳ· ἢ γὰρ ἁπλῆν, ἢ πεπλεγμένην, ἢ ἠθικὴν, ἢ παθητικὴν δεῖ εἶναι· καὶ τὰ μέρη, ἔξω μελοποιΐας καὶ ὄψεως, ταὐτά· καὶ γὰρ περιπετειῶν δεῖ καὶ ἀναγνωρίσεων καὶ παθημάτων· ἔτι τὰς διανοίας καὶ τὴν λέξιν ἔχειν καλῶς· οἷς ἅπασιν Ὅμηρος κέχρηται, καὶ πρῶτος καὶ ἱκανῶς. Καὶ γὰρ καὶ τῶν ποιημάτων ἑκάτερον συνέστηκεν· ἡ μὲν Ἰλιὰς, ἁπλοῦν καὶ παθητικόν· ἡ δὲ Ὀδύσσεια, πεπλεγμένον· ἀναγνώρισις γὰρ δι' ὅλου· καὶ ἠθική. Πρὸς

Neoptolemus, Eurypylus, Mendicatio, Lacænæ, Ilii Excidium, et Reditus Claſſis, et Sinon, et Troades.

XXXIX. Præterea ſpecies epopœiam habere oportet eaſdem quas tragœdia: aut enim ſimplicem, aut implexam, aut moralem, aut patheticam oportet eſſe: et partes, exceptis melopœia et ſpectaculi apparatu, eaſdem: etenim peripetiis *ei* opus eſt, et agnitionibus, et rebus iis quæ affectus excitant; præterea ſententias et elocutionem recte ſe habere *oportet*; quibus omnibus Homerus uſus eſt, et primus et perfecte ſatis. Utrumque enim *ejus* poema conſtitutum eſt; Ilias quidem, *ut* ſimplex et patheticum; Odyſſea vero, implexum, (agnitio enim per totum *eſt*,) et morale. Ad-

δὲ τούτοις λέξει καὶ διανοίᾳ πάντας ὑπερβέβληκε.

μ΄. Διαφέρει δὲ κατά τε τῆς συγάσεως τὸ μῆκος ἡ ἐποποιΐα, καὶ τὸ μέτρον. Τῷ μὲν οὖν μήκει ὅρος ἱκανὸς ὁ εἰρημένος. Δύναθαι γὰρ δεῖ συνορᾶθαι τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος. Εἴη δ' ἂν τοῦτο, εἰ τῶν μὲν ἀρχαίων ἐλάττες αἱ συγάσεις εἶεν, πρός τε τὸ πλῆθος τῶν τραγῳδιῶν τῶν εἰς μίαν ἀκρόασιν τιθεμένων παρήκοιεν. Ἔχει δὲ πρὸς τὸ ἐπεκτείνεθαι τὸ μέγεθος πολύ τι ἡ ἐποποιΐα ἴδιον, διὰ τὸ ἐν μὲ τῇ τραγῳδίᾳ μὴ ἐνδέχεθαι ἅμα πραττόμενα πολλὰ μέρη μιμεῖθαι, ἀλλὰ τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ τῶ ὑποκριτῶν μέρος μόνον. Ἐν ᾗ τῇ ἐποποιΐᾳ, διὰ

hæc autem quoad elocutionem et ſententiam omnes ſuperavit.

XL. Differt autem *a tragœdia* epopœia, et compoſitionis longitudine, et metro. Ac longitudinis quidem terminus ſufficiens is *eſt* quem dixi: oportet enim, *uno intuitu*, conſpici poſſe principium et finem. Atque hoc quidem fiet, ſi compoſitiones minores quam illæ antiquorum fiant, æquales autem ſint numero tragœdiarum ad unam auditionem propoſitarum. Habet autem ad extendendam magnitudinem epopœia magnum quid de proprio; quoniam in tragœdia quidem non multas quæ ſimul gerantur imitari licet partes, ſed eam duntaxat quæ in ſcena et per hiſtriones *geritur*. At in epopœia, quia

τὸ διήγησιν εἶναι, ἐν ᾗ πολλὰ μέρη ἅμα ποιεῖν περαινόμενα, ὑφ' ὧν οἰκείων ὄντων αὔξεται ὁ τῆς ποιήσεως ὄγκος. Ὥστε τοῦτ' ἔχει τὸ ἀγαθὸν εἰς μεγαλοπρέπειαν, καὶ τὸ μεταβάλλειν τὴν ἀκρόασιν, καὶ ἐπεισοδίων ἀνομοίοις ἐπεισοδίοις. Τὸ γὰρ ὅμοιον ταχὺ πληρῶν ἐκπίπτειν ποιεῖ τὰς τραγῳδίας.

μα'. Τὸ δὲ μέτρον τὸ ἡρωϊκὸν ἐκ τῆς πείρας ἥρμοκεν· εἰ γάρ τις ἐν ἄλλῳ τινὶ μέτρῳ διηγηματικὴν μίμησιν ποιοῖτο, ἢ ἐν πολλοῖς, ἀπρεπὲς ἂν φαίνοιτο. Τὸ γὰρ ἡρωϊκὸν στασιμώτατον καὶ ὀγκωδέστατον τῶν μέτρων ἐστὶ (διὸ καὶ γλώττας καὶ μεταφορὰς δέχεται μάλιστα· περιττὴ γὰρ καὶ ἡ διηγηματικὴ μίμησις τῶν ἄλλων)· τὸ δὲ ἰαμβικὸν καὶ τετράμε-

narratio *illa* eſt, multas partes ſimul geſtas fingere licet: ex quibus congruis exiſtentibus augetur poematis moles. Quare hoc habet commodum ad magnificentiam, et illud, quod auditorem varie diſponit, et epiſodia intertexit diſſimilia: quod enim ſimile eſt cito ſatians facit tragœdias explodi.

XLI. Metrum autem heroicum ab experientia probatum eſt *epopœiæ* convenire: nam ſi quis imitationem, quæ per narrationem fit, in alio aliquo metro faceret, vel in pluribus, indecorum appareret. Quippe heroicum, et ſtabiliſſimum inter metra, et magnificentiſſimum eſt: (ideo et gloſſas et tranſlationes maxime admittit; nam et imitatio, quæ per narrationem fit, *ornatu* abundat præ cæteris:) iambicum vero et tetrame-

τερον, κινητικά· τὸ μὲν ὀρχησικὸν, τὸ δὲ πρακτικόν. Ἔτι δὲ ἀτοπώτερον εἰ μιγνύοι τις αὐτὰ, ὥσπερ Χαιρήμων. Διὸ οὐδεὶς μακρὰν σύνταξιν ἐν ἄλλῳ πεποίηκεν, ἢ τῷ ἡρώῳ· ἀλλ', ὥσπερ εἴπομεν, αὐτὴ ἡ φύσις διδάσκει τὸ ἁρμόττον αὐτῇ διαιρεῖσθαι.

μβ'. Ὅμηρος δὲ ἄλλα τε πολλὰ ἄξιος ἐπαινεῖσθαι, καὶ δὴ καὶ ὅτι μόνος τῶν ποιητῶν οὐκ ἀγνοεῖ ὃ δεῖ ποιεῖν αὐτόν. Αὐτὸν γὰρ δεῖ τὸν ποιητὴν ἐλάχιστα λέγειν· οὐ γάρ ἐστι κατὰ ταῦτα μιμητής. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, αὐτοὶ μὲν δι' ὅλου ἀγωνίζονται, μιμοῦνται δὲ ὀλίγα καὶ ὀλιγάκις· ὁ δὲ, ὀλίγα προμιασάμενος, εὐθὺς εἰσάγει ἄνδρα ἢ γυναῖκα, ἢ

trum mobilia *ſunt metra*: hoc quidem ſaltationi, illud autem actioni aptum. Quinetiam *id* multo abſurdius *eſt*, ſi quis *metra* plura commiſceat, ut Chæremo. Itaque prolixiorem compoſitionem nemo in alio *unquam metro* fecit quam heroo: ſed, ut diximus, natura ipſa poematis docet *metrum* ipſi congruens aſſignare.

XLII. Homerus autem cum in aliis multis dignus *eſt* laudari; tum maxime quod ſolus inter poetas non ignorat quid ipſum facere oportet. Ipſum enim poetam *quam* pauciſſima dicere oportet; ſiquidem ſecundum hæc non eſt imitator. Igitur alii *poetæ*, ipſi quidem per totum *poema* laborant, pauca vero imitantur, et raro: ille autem *contra*, cum paucula præfatus ſit, extemplo inducit virum aut mulierem, aut

ἄλλο τι ἦθος, καὶ οὐδὲν ἄηθες, ἀλλ' ἔχον ἦθος.

μγ'. Δεῖ μὲν ἓν ἐν ταῖς τραγῳδίαις ποιεῖν τὸ θαυμαστόν· μᾶλλον δ' ἐνδέχεται ἐν τῇ ἐποποιΐᾳ τὸ ἄλογον, δι' ὃ συμβαίνει μάλιστα τὸ θαυμαστὸν, διὰ τὸ μὴ ὁρᾶν εἰς τὸν πράττοντα. Ἐπεὶ τὰ περὶ τὴν Ἕκτορος δίωξιν ἐπὶ σκηνῆς ὄντα, γελοῖα ἂν φανείη, οἱ μὲν ἑστῶτες καὶ οὐ διώκοντες, ὁ δὲ ἀνανεύων· ἐν δὲ τοῖς ἔπεσι λανθάνει. Τὸ δὲ θαυμαστὸν, ἡδύ· σημεῖον δέ· πάντες γὰρ προσθέντες ἀπαγγέλλουσιν, ὡς χαριζόμενοι.

μδ'. Δεδίδαχε δὲ μάλιστα Ὅμηρος καὶ τοὺς ἄλλους ψευδῆ λέγειν ὡς δεῖ. Ἔστι δὲ τοῦτο

aliud quid moribus præditum, neque omnino quicquam morum expers, ſed habens mores.

XLIII. Ac in tragœdiis quidem id quod admirabile eſt effingere oportet: ſed in epopœia magis licet id quod præter rationem eſt, per quod maxime contingit *ipſum* admirabile, quia non intuemur agentem. Quandoquidem illa circa Hectoris inſectationem, ſi in ſcena fierent, ridicula viderentur; hi quidem ſtantes, et non inſequentes, ille autem abnuens; ſed in *Homeri* verſibus latent. Admirabile autem *omne* jucundum *eſt*. Indicium vero *eſt*, quod omnes adjicientes *aliquid rem geſtam* narrant, quaſi gratum *quid auditori* facientes.

XLIV. Maxime autem etiam alios docuit Homerus mendacia quo modo oportet dicere. Eſt autem hoc pa-

παραλογισμός· οἴονται γὰρ ἄνθρωποι, ὅταν τουδὶ ὄντος τοδὶ ᾖ, ἢ γινομένου γίνηται, εἰ τὸ ὕστερόν ἐστι, καὶ τὸ πρότερον εἶναι ἢ γίνεσθαι. Τοῦτο δέ ἐστι ψεῦδος. Διὸ δὴ, ἂν τὸ πρῶτον ψεῦδος, ἄλλου δὲ τούτου ὄντος, ἀνάγκη εἶναι ἢ γενέσθαι ἢ προσθεῖναι· διὰ γὰρ τὸ εἰδέναι τοῦτο ἀληθὲς ὂν, παραλογίζεται ἡμῶν ἡ ψυχὴ καὶ τὸ πρῶτον, ὡς ὄν. Προαιρεῖσθαί τε ἀδύνατα καὶ εἰκότα, μᾶλλον ἢ δυνατὰ καὶ ἀπίθανα· τούς τε λόγους μὴ συνίστασθαι ἐκ μερῶν ἀλόγων, ἀλλὰ μάλιστα μὲν μηδὲν ἔχειν ἄλογον· εἰ δὲ μὴ, ἔξω τοῦ μυθεύματος· ὥσπερ Οἰδίπους τὸ μὴ εἰδέναι πῶς ὁ Λάϊος ἀπέθανεν· ἀλλὰ μὴ ὃν

ralogiſmus. Arbitrantur enim homines, cum hoc exiſtente vel facto illud ſit vel fiat, ſi poſterius eſt, etiam primum eſſe, vel fieri. Hoc autem eſt deductio falſa. Quandoquidem, etſi primum falſum *ſit*, tamen, poſteriore exiſtente, neceſſario exiſtere vel factum eſſe creditur: quod enim hoc vere eſſe cognovimus, falſo ratiocinatur animus noſter etiam primum illud vere eſſe. Sed et illa potius quæ impoſſibilia, et veriſimilia ſunt, eligere *oportet*, quam quæ poſſibilia, et incredibilia: et fabularum argumenta non componere ex partibus rationi non conſentaneis, ſed maxime quidem nihil habere rationi non conſentaneum; ſin minus *hoc detur*, *ſaltem* extra fabulam *habere:* (velut *illud*, quod Œdipus neſciat quomodo Laius diem obiiſſet:)

τῷ δράματι, ὥσπερ ἐν Ἠλέκτρᾳ οἱ τὰ Πύθια ἀπαγγέλλοντες, ἢ ἐν Μυσοῖς ὁ ἄφωνος ἐκ Τεγέας εἰς τὴν Μυσίαν ἥκων. Ὥστε τὸ λέγειν ὅτι ἀνήρητο ἂν ὁ μῦθος, γελοῖον· ἐξ ἀρχῆς γὰρ οὐ δεῖ συνίστασθαι τοιούτους· ἂν δὲ ᾖ, καὶ φαίνηται εὐλογώτερον, ἐνδέχεσθαι καὶ ἄτοπον· ἐπεὶ καὶ τὰ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἄλογα, τὰ περὶ τὴν ἔκθεσιν, ὡς οὐκ ἂν λῷ ἀνεκτὰ, δῆλον ἂν γένοιτο, εἰ αὐτὰ φαῦλος ποιητὴς ποιήσει· νῦν δὲ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς ὁ ποιητὴς ἀφανίζει ἡδύων τὸ ἄτοπον.

με΄. Τῇ δὲ λέξει δεῖ διαπονεῖν ἐν τοῖς ἀργοῖς μέρεσι, καὶ μήτε ἠθικοῖς, μήτε δια-

sed non in *ipso* dramate, sicut in Electra, ii qui *certamina* Pythia narrant, aut in Mysis, is qui mutus ex Tegea in Mysiam pervenit. Itaque dicere, quod, *nisi tale ἄλογον finxissent*, interiisset fabula, ridiculum *est*: ab initio enim non oportet constituere tales: sin constituat *quis*, et rationi consentaneum magis videatur, admittere etiam aliquid absurdi; quoniam et ea in Odyssea rationi non consentanea, de *Ulyssis in Ithacæ littus* expositione, quod ne tolerabilia quidem forent, manifestum fieret, si ea malus poeta finxerit: nunc autem per alias virtutes poeta e conspectu tollit jucundum faciendo id quod absurdum est.

XLV. Elocutionem autem elaborare maximopere oportet in partibus minus activis, et quæ neque mo-

νοητικοῖς· ὑποκρύπτει γὰ πάλιν ἡ λίαν λαμπρὰ λέξις τὰ ἤθη, καὶ τὰς διανοίας.

μς'. Περὶ ἧς πραγμάτων καὶ λύσεων, ἐκ πόσων τε καὶ ποίων ἂν εἰδῶν εἴη, ὧδε θεωροῦσι γένοιτ' ἂν φανερόν. Ἐπεὶ γάρ ἐστι μιμητὴς ὁ ποιητὴς, ὥσπερ ἂν εἰ ζωγράφος, ἤ τις ἄλλος εἰκονοποιὸς, ἀνάγκη μιμεῖσθαι, τριῶν ὄντων τὸν ἀριθμὸν, ἕν τι ἀεί· ἢ γὰρ οἷα ἦν ἢ ἔστιν, ἢ οἷά φασι καὶ δόκει, ἢ οἷα εἶναι δεῖ. Ταῦτα δ' ἐξαγγέλλεται λέξει, ἢ καὶ γλώτταις καὶ μεταφοραῖς. Καὶ πολλὰ πάθη τῆς λέξεώς ἐστι· δίδομεν γὰρ ταῦτα τοῖς ποιηταῖς. Πρὸς δὲ τούτοις οὐχ ἡ αὐτὴ ὀρθότης ἐστὶ τ ποιητικῆς καὶ τ πολιτικῆς, οὐδὲ ἄλλης τέχνης καὶ ποιητικῆς.

res, nec ſententias exhibent. Obſcurat enim rurſus elocutio nimis ſplendida et mores, et ſententias.

XLVI. De problematibus autem et *eorum* ſolutionibus, ex quot et qualibus ſpeciebus ſint, ſic conſiderantibus manifeſtum fiet. Quandoquidem enim poeta imitator eſt, ſicut vel pictor, vel quivis alius imaginum opifex, neceſſe *eſt* eum ſemper imitari ex iis quæ numero tria ſunt unum aliquod: aut enim qualia erant vel ſunt, aut qualia vulgo dicunt et *qualia* videntur, aut qualia eſſe oportet. Hæc autem *omnia* enunciantur elocutione, vel etiam gloſſis et tranſlationibus. Et multæ ſunt elocutionis paſſiones: has enim poetis concedimus. Præterea vero non eadem eſt rectitudo politicæ *ſcientiæ* et poeticæ; nec alius *cujuſvis* artis et poeti-

Αὐτῆς ᾗ τῆς ποιητικῆς διτλὴ ἡ ἁμαρτία· ἡ μὲν γὰ καθ' αὑτὴν, ἡ δὲ κατὰ συμβεβηκός. Εἰ μὲν γὰ προείλετο μιμήσασθαι ἀδυναμίαν, αὐτῆς ἡ ἁμαρτία· εἰ δὲ τὸ προελέσθαι μὴ ὀρθῶς, κατὰ συμβεβηκός· ἀλλὰ τὸν ἵππον ἅμφω τὰ δεξιὰ προβεβληκότα· ἢ τὸ καθ' ἑκάστην τέχνην ἁμάρτημα· οἷον, τὸ κατὰ ἰατρικὴν ἢ ἄλλην τέχνην, εἰ ἀδύνατα πεποίηται· ταῦτ' οὖν, ὁποῖα ἂν ᾖ, οὐ καθ' ἑαυτήν. Ὥστε δεῖ τὰ ἐπιτιμήματα ἐν τοῖς προβλήμασιν, ἐκ τούτων ἐπισκοποῦντα, λύειν. Πρῶτον μὲν γὰρ, ἂν τὰ πρὸς αὐτὴν τὴν τέχνην ἀδύνατα πεποίηται, ἡμάρτηται· ἀλλ' ὀρθῶς ἔχει, εἰ τυγχάνει τῷ τέλους τῷ αὐτῆς. Τὸ γὰρ τέλ-

cæ. Ipſius autem poeticæ peccatum *eſt* duplex; unum quidem in ſeipſa, alterum autem ſecundum accidens. Si enim præelegit imitari aliquid impoſſibile, ipſius peccatum *eſt* præelegiſſe: ſi autem non recte *imitata eſt aliquid*, per accidens *eſt peccatum*; ſed equum utrumque crus dextrum ſimul proferentem; aut id quod peccatur in qualibet arte: vel-

ut in medicina, aut alia *quavis* arte, ſi impoſſibilia finxit: hæc, *inquam*, qualiacunque ſint, non *ſunt* ipſius *peccata*. Quare criminationes, *quæ* in problematibus *objici ſolent*, ex his conſideratione habita ſolvere oportet. Primum enim, ſi contra ipſam artem impoſſibilia finxit, peccavit: ſed recte habet, ſi finem conſequitur ſuum. Finis enim *ejus* dic-

εἴρηται· οἷον, εἰ οὕτως ἐκπληκτικώτερον ἢ αὐτὸ, ἢ ἄλλο ποιεῖ μέρος. Παράδειγμα ἡ τῦ Ἕκτορος δίωξις. Εἰ μήτοι τὸ τέλος, ἢ μᾶλλον ἢ ἧττον, ἐνεδέχετο ὑπάρχειν καὶ κατὰ τὴν περὶ τούτων τέχνην, ἡμάρτηται οὐκ ὀρθῶς· δεῖ γὰρ, εἰ ἐνδέχεται, ὅλως μηδαμῆ ἡμαρτῆσθαι. Ἔτι ποτέρων ἐστὶ τὸ ἁμάρτημα, τῶν κατὰ τὴν τέχνην, ἢ κατ' ἄλλο συμβεβηκός; ἔλαττον γὰρ, εἰ μὴ ᾔδει ὅτι ἔλαφος θήλεια κέρατα οὐκ ἔχει, ἢ εἰ κακομιμήτως ἔγραψε. Πρὸς δὲ τούτοις ἐὰν ἐπιτιμᾶται, ὅτι οὐκ ἀληθῆ, ἀλλ' οἷα δεῖ· οἷον καὶ Σοφοκλῆς ἔφη, αὐτὸς μὲν οἵους δεῖ ποιεῖν, Εὐριπίδης δὲ οἷοί εἰσι. Δι' ὃ ταύτῃ λυτέον.

tus eſt; veluti ſi hoc pacto magis admirabilem vel hanc vel aliam *aliquam* facit partem. Exemplo *eſt* Hectoris inſectatio. Veruntamen, ſi finem plus minuſve ſubſiſtere licuit etiam ſecundum horum artem, peccavit haud recte: oportet enim, ſi licet, omnino nuſquam peccare. Deinde, utrorum eſt peccatum? eorum quæ in arte *ipſa fiunt*, vel *eorum quæ* ſecundum accidens aliud? minus enim *eſt*, ſi ignoravit quod cerva fœmina cornua non habet, vel ſi *eam* male deſcripſit. Adhæc ſi vitio vertitur, quod non vera *finxit*, *occurrendum eſt*, at qualia *eſſe* oportet: velut etiam Sophocles dicebat; ſe quidem *perſonas*, quales *eſſe* oportet, fingere, Euripidem vero, quales ſunt. Quamobrem *hoc* hac via ſol-

Εἰ δὲ μηδετέρως, ὅτι οὕτω φασὶν, οἷον τὰ περὶ θεῶν· ἴσως γὰρ οὔτε βέλτιον οὕτω λέγειν, οὔτ' ἀληθῆ, ἀλλ' ἔτυχεν, ὥσπερ Ξενοφάνης· ἀλλ' οὖ φασι τάδε. Ἴσως δὲ οὐ βέλτιον ῥᾲ, ἀλλ' ὅτως εἶχεν, οἷον τὰ περὶ τῶν ὅπλων·

—Ἔγχεα δέ σφιν
Ὀρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος.—

Οὕτω γὰρ τότε ἐνόμιζον, ὥσπερ καὶ νῦν Ἰλλυριοί. Περὶ δὲ τοῦ καλῶς ἢ μὴ καλῶς, ἢ εἴρηταί τινι, ἢ πέπρακται, οὐ μόνον σκεπτέον εἰς αὐτὸ τὸ πεπραγμένον ἢ εἰρημένον βλέποντα, εἰ σπουδαῖον ἢ φαῦλον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν πράττοντα ἢ λέγοντα, πρὸς ὃν,

vendum *eſt*. Quod ſi neutro modo, *nec vera finxit, nec qualia eſſe oportet, reſpondendum eſt*, quod ita vulgo dicunt: velut ea *quæ* de diis *finguntur*. Fortaſſe enim nec melius *eſt* ſic dicere, neque vera *ſunt*, quæ dicuntur, (quemadmodum Xenophanes *criminatur*,) at ſane hæc vulgo dicunt. Fortaſſe autem non melius quidem, ſed ſic ſe habuit res: velut, ea de armis:

—*Haſtæ vero illis*
Erectæ ſteterunt ſuper partem
a cuſpide extremam.

Ita enim tunc ex inſtituto faciebant, quemadmodum etiam nunc Illyrici. De illo autem, pulchrene an ſecus, aut dictum a quoquam ſit, aut factum, conſiderandum *eſt* non ſolum intuendo in ipſum factum vel dictum, ſi honeſtum *ſit* an pravum; ſed in agentem quoque vel dicentem, erga quem *is dixit*

ἢ ὅτε, ἢ ὅτῳ, ἢ οὗ ἕνεκεν· οἷον, ἢ μείζονος ἀγαθοῦ, ἵνα γένηται, ἢ μείζονος κακοῦ, ἵνα ἀπογένηται. Τὰ δὲ πρὸς τὴν λέξιν ὁρῶντα δεῖ διαλύειν· οἷον, γλώττῃ·

Οὐρῆας μὲν πρῶτον.—

Ἴσως γὰρ οὐ τοὺς ἡμιόνους λέγει, ἀλλὰ τοὺς φύλακας· καὶ τὸν Δόλωνα,

Ὃς δή τοι εἶδος μὲν ἦεν κακός,—

οὐ τὸ σῶμα ἀσύμμετρον, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον αἰσχρόν· τὸ γὰρ εὐειδὲς οἱ Κρῆτες εὐπρόσωπον καλοῦσι. Καὶ τὸ,

Ζωρότερον δὲ κέραιρε,—

οὐ τὸ ἄκρατον, ὡς οἰνόφλυξιν, ἀλλὰ τὸ θᾶττον. Τὸ δὲ κατὰ μεταφορὰν εἰρῆται· οἷον,

vel fecit, aut quando, aut quomodo, aut cujus gratia: velut, aut majoris boni, ut fiat, aut majoris mali, ne fiat. Nonnulla vero in elocutionem intuentem ſolvere oportet: veluti, per gloſſam;

Οὐρῆας *quidem primo.*—

Fortaſſe enim non mulos dicit, ſed cuſtodes: et Dolonem,

Qui ſane ſecundum εἶδος *quidem erat malus,*—

non *dicit*, corpore incompoſitum, ſed, facie turpem: ſiquidem Cretenſes εὐειδὲς vocant quod facie ſpecioſum eſt. Et illud;

Ζωρότερον *autem miſce,*—

non meracius, ut temulentis, *vult*, ſed feſtinantius. Aliud autem quid per tranſlationem dictum eſt: velut,

Ἄλλοι μὲν ῥὰ θεοί τε καὶ ἀνέρες—
Εὗδον παννύχιοι·—

ἅμα δέ φησιν·

Ἦτοι ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειεν,

καὶ,

Αὐλῶν συρίγγων θ' ὁμαδόν.—

Τὸ γὰρ πάντες, ἀντὶ τοῦ πολλοὶ κατὰ μεταφορὰν εἴρηται· τὸ γὰρ πᾶν, πολύ τι. Καὶ τὸ,

Οἴη δ' ἄμμορος,—

κατὰ μεταφοράν· τὸ γὰρ γνωριμώτατον μόνον. Κατὰ δὲ προσῳδίαν, ὥσπερ Ἱππίας ἔλυεν ὁ Θάσιος τὸ,

—δίδομεν δέ οἱ·—

καὶ,

Alii quidem dii, et homines—
Dormiebant per totam noctem:

fimul tamen dicit;

Certe quando campum Trojanum adſpiceret,

et *paulo poſt,*

Tibiarum fiſtularumque tumultum.

Nam, omnes, pro, multi, per tranſlationem dictum eſt: quoniam omne *eſt* multum quiddam. Et illud,

Sola urſa *exſors* oceani,—

per tranſlationem *dicitur*. Quod enim notiſſimum eſt, *quaſi* ſolum *eſt*. Per accentum autem *nonnulla ſolvuntur*; quemadmodum Hippias Thaſius ſolvebat illud,

—διδομεν δί οἱ·—

et illud,

—τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ.

Τὰ δὲ διαιρέσει· οἷον Ἐμπεδοκλῆς·

Αἶψα δὲ θνήτ' ἐφύοντο, τὰ πρὶν μάθον ἀθάνατ' εἶναι,
Ζωρά τε πρὶν κέκριτο.—

Τὰ δὲ ἀμφιβολίᾳ·

—παρῴχηκεν δὲ πλέων νύξ·

τὸ γὰρ πλέων, ἀμφιβολόν ἐστι. Τὰ δὲ κατὰ τὸ ἔθος τῆς λέξεως· οἷον τὸ κεκραμμένον οἶνόν φασιν εἶναι· ὅθεν ποιήται,

—κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο.

Καὶ χαλκέας, τοὺς τὸν σίδηρον ἐργαζομένους· ὅθεν εἴρηται ὁ Γανυμήδης

—Διὶ οἰνοχοεύειν,

—τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ.

Per distinctionem autem nonnulla: velut Empedocles;

* *Extemplo autem,* mutato cursu motus, *mortalia nata sunt, quæ prius,* in chao illo, *didicerant immortalia esse;*

*Mixtaque prius quæ pura.**

Per ambiguitatem vero hæc;

—παρῴχηκεν δὲ πλέων νύξ·

nam illud, πλέων, ambiguum est. Alia autem ex consuetudine locutionis: veluti, *vinum aqua* mixtum aiunt esse vinum. Unde dictum est:

—κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο.

Et χαλκέας, *sive fabros ærarios, vocant,* qui ferrum fabrefaciunt. Unde etiam Ganymedes

Jovi vinum ministrare

οὐ πινόντων οἶνον· εἴη δ' ἂν τοῦτό γε καὶ κατὰ μεταφοράν. Δεῖ δὲ καὶ ὅταν ὄνομά τι ὑπεναντίωμά τι δοκεῖ σημαίνειν, ἐπισκοπεῖν ποσαχῶς ἂν σημήνειε τοῦτο ἐν τῷ εἰρημένῳ· οἷον,

—τῇ ῥ' ἔχετο χάλκεον ἔγχος,

τῷ ταύτῃ κωλυθῆναι. Τὸ δὲ, ποσαχῶς ἐνδέχεται, ὠδί πως· μάλιστ' ἄν τις ὑπολάβοι κατὰ τὴν κατ' ἀντικρὺ, ἢ ὡς Γλαύκων λέγει. Ἔτι ἔνιοι ἀλόγως προϋπολαμβάνουσι, καὶ αὐτοὶ καταψηφισάμενοι συλλογίζονται, καὶ ὡς εἰρηκότες ὅτι δοκεῖ ἐπιτιμῶσιν, ἂν ὑπεναντίον ᾖ τῇ αὐτῶν οἰήσει. Τοῦτο δὲ πέπονθε τὰ περὶ Ἰκάριον· οἴονται γὰρ αὐτὸν Λάκωνα

dictus est; cum *dii* non vinum, *sed nectar*, bibant. Hoc vero etiam per translationem dici posset. Quinetiam oportet, quando nomen aliquod subcontrarietatem aliquam videtur significare, dispicere quotupliciter id significare possit in dicto *loco:* velut,

—*In illa utique ærea bærebat hasta*;

quod ab illa impedita esset. Hoc autem, quotupliciter licet *intelligere*, sic quodammodo; potissimum aliquis percipiat *** ut Glauco dixit. Præterea nonnulli sine ratione præjudicatam opinionem concipiunt, et postquam ipsi condemnationis sententiam tulerint rationes ineunt, et quasi *poeta revera* dixerit, quicquid libet criminantur, si subcontrarium sit suæ ipsorum opinioni. Atque hoc accidit iis quæ de Icario *feruntur:* arbitrantur enim ipsum La-

εἶναι. Ἄτοπον ἔν, τὸ μὴ ἐντυχεῖν τ' Τηλέμαχον ὡτῳ εἰς Λακεδαίμονα ἐλθόντα. Τὸ γ' ἴσως ἔχει, ὥσπερ οἱ Κεφαλλῆνές φασι· παρ' αὐτῶν γὰρ γῆμαι λέγεσι τὸν Ὀδυσσέα, καὶ εἶναι Ἰκάδιον, ἀλλ' οὐκ Ἰκάριον. Διαμάρτημα δὲ τὸ πρόβλημα, εἰκὸς, ἔσι. Ὅλως δὲ τὸ ἀδύνατον μὴ, ἢ πρὸς τ' ποίησιν, ἢ πρὸς τὸ βέλτιον, ἢ πρὸς τὴν δόξαν δεῖ ἀνάγειν. Πρός τε γὰρ τὴν ποίησιν, αἱρετώτερον πιθανὸν ἀδύνατον, ἢ ἀπίθανον καὶ δυνατόν· τοιάδες δ' εἶναι, οἵας Ζεῦξις ἔγραφεν· ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ βέλτιον· τὸ γὰρ παράδειγμα δεῖ ὑπερέχειν· πρὸς ἃ φασι τἄλογα. Οὕτω τε καὶ ὅτι ποτὲ

conem fuiſſe. Abſurdum igitur, Telemachum, quando Spartam venerit, cum illo minime congreſſum fuiſſe. Hoc autem fortaſſe ſe habet, ſicut Cephallenii aiunt: e ſua enim gente uxorem duxiſſe Ulyſſem perhibent, * et Icarium Acarnanem eſſe, non Laconem.* Error autem eſt *ipſum* problema, ut veriſimile *eſt*. Omnino autem quod impoſſibile eſt, vel ad poeſin, vel ad id quod melius eſt, vel ad *vulgi* opinionem, referre oportet. Ad poeſin enim reſpectu habito, eligendum potius *eſt* quod credibile eſt et impoſſibile, quam quod incredibile et poſſibile. Tales autem eſſe quales Zeuxis pinxit. Verum etiam ad id quod melius eſt *referre oportet*. Etenim quod pro exemplari eſt *reliquis omnibus* antecellere oportet. * Ad ea quæ aiunt * * * Quæ vero ut contra rationem reprehenduntur, iiſdem modis

οὐκ ἄλογόν ἐστιν· εἰκὸς γὰρ καὶ παρὰ τὸ εἰκὸς γίνεσθαι. Τὰ δ' ὑπεναντία ὡς εἰρημένα οὕτω σκοπεῖν, ὥσπερ οἱ ἐν τοῖς λόγοις ἔλεγχοι, εἰ τὸ αὐτὸ, καὶ πρὸς τὸ αὐτὸ, καὶ ὡσαύτως, ὥστε καὶ αὐτὸν ἢ πρὸς ἃ αὐτὸς λέγει, ἢ ὃ ἂν φρόνιμος ὑπόθηται. Ὀρθὴ δὲ ἡ ἐπιτίμησις, καὶ ἀλογία καὶ μοχθηρία, ὅταν, μὴ ἀνάγκης οὔσης μηδὲν, χρήσηται τῷ ἀλόγῳ, ὥσπερ Εὐριπίδης τῷ Αἰγεῖ, ἢ τῇ πονηρίᾳ, ὥσπερ ἐν Ὀρέστῃ τοῦ Μενελάου. Ταῦτα μὲν οὖν ἐπιτιμήματα ἐκ πέντε εἰδῶν φέρουσιν· ἢ γὰρ ὡς ἀδυνάτα, ἢ ὡς ἄλογα, ἢ ὡς βλαβερὰ, ἢ ὡς ὑπεναντία, ἢ ὡς παρὰ τὴν ὀρθότητα τὴν τῆ

ſolvere oportet, ac etiam hoc, quod aliquando non eſt contra rationem: veriſimile enim *eſt* etiam præter veriſimile *aliquid* fieri. Subcontraria vero quodammodo dicta ſic examinare *oportet*, quemadmodum elenchi in orationibus *facere ſolent*; ſi idem *ſit*, et ad idem, et eodem modo; ita ut contrarium ſit vel iis quæ ipſe dicit, vel ei quod prudens *aliquis* ſuggerat. Juſta autem *eſt* reprehenſio, et abſurditas, et vitium: quando *poeta*, nulla exiſtente neceſſitate, aut eo quod ſine ratione fit utatur, ſicut Euripides Ægeo; aut improbitate, ſicut, *illa* Menelai, in Oreſte. Has igitur criminationes *poetarum* ex quinque ſpeciebus afferunt. Nam *criminantur* aut tanquam impoſſibilia; aut tanquam contra rationem; aut tanquam pernicioſa; aut tanquam ſubcontraria; aut tanquam præter rectam artis

τέχνων· αἱ δὲ λύσεις ἐκ τῶν εἰρημένων ῥιθμῶν σκεπτέαι· εἰσὶ δὲ δώδεκα.

μζ'. Πότερον δὲ βελτίων ἡ ἐποποιητικὴ μίμησις, ἢ ἡ τραγῳδική, διαπορήσειεν ἄν τις. Εἰ γὰρ ἡ ἧττον φορτική, βελτίων· τοιαύτη δὲ ἡ πρὸς βελτίους θεατάς ἐστι· δῆλον ὅτι ἡ ἅπαντα μιμουμένη φορτική. Ὡς γὰρ οὐκ αἰσθανομένων, ἂν μὴ αὐτὸς προσθῇ, πολλὰ κίνησιν κινοῦνται· οἷον, οἱ φαῦλοι αὐληταὶ κυλιόμενοι, ἂν δίσκον δέῃ μιμεῖσθαι, καὶ ἕλκοντες τὸν κορυφαῖον, ἂν Σκύλλαν αὐλῶσιν. Ἡ μὲν οὖν τραγῳδία τοιαύτη ἐστὶν, ὡς καὶ οἱ πρότερον τοὺς ὑστέρους αὐτῶν ᾤοντο ὑποκριτάς· ὡς Λίαν γὰρ ὑπερβάλλοντα, ἐποίησεν ὁ Μυνίσκος τὸν

regulam. Solutiones autem explorandæ *sunt* ex antedictis numeris: sunt autem duodecim.

XLVII. Utrum vero *sit* melior epica imitatio, an tragica, dubitare posset quispiam. Si enim *imitatio* quæ minus odiosa *est* melior *sit*; hujuscemodi autem *sit* ea quæ pertinet ad spectatores meliores; manifestum *est*, quod ea quæ omnia imitatur odiosa *est*. Tanquam enim *spectatores* nihil percipiant, nisi *actor* ipse apponat, multimodis motibus moventur *actores:* velut, inepti tibicines volventes se *circumquaque*, cum discum imitari oporteat; et præcentorem trahentes, cum Scyllam tibiis agant. Ac tragœdia quidem talis *imitatio* est, cujusmodi etiam histriones prisci, eos qui postea subsecuti sunt, putabant. Etenim Menisc̃us Cal-

Καλλιππίδην ἐκάλει· τοιαύτη δὲ δόξα καὶ περὶ Πινδάρου ἦν· ὡς δ' οὗτοι ἔχουσι πρὸς αὐτοὺς, ἡ ὅλη τέχνη πρὸς τὴν ἐποποιΐαν ἔχει. Τὴν μὲν οὖν πρὸς θεατὰς ἐπιεικεῖς φασιν εἶναι, δι' ὃ οὐδὲν δέονται τῶν σχημάτων· τὴν δὲ τραγικὴν, πρὸς φαύλους. Ἡ οὖν φορτικὴ, χείρων δῆλον ὅτι ἂν εἴη. Πρῶτον μὲν οὖν οὐ τῆς ποιητικῆς ἡ κατηγορία, ἀλλὰ τῆς ὑποκριτικῆς· ἐπεί ἐστι περιεργάζεσθαι τοῖς σημείοις καὶ ῥαψῳδοῦντα, ὅπερ ἐποίει Σωσίστρατος· καὶ διᾴδοντα, ὅπερ ἐποίει Μνασίθεος Ὀπούντιος. Εἶτα οὐδὲ κίνησις ἅπασα ἀποδοκιμαστέα, εἴπερ μηδ' ὄρχησις, ἀλλ' ἡ φαύλων, ὅπερ καὶ Καλλιππίδῃ ἐπετιμᾶτο, καὶ νῦν ἄλλοις,

lippidem tanquam nimio modum excedentem vocabat ſimiam. Sed et talis opinio etiam de Pindaro fuit. Sicut autem iſti ad illos ſe habent, *ita* univerſa *tragœdiæ* ars ad epopœiam ſe habet. Atque hanc quidem pertinere ad ſpectatores aiunt ſapientes, (quare geſtuum nihil indigent,) tragicam vero ad ignorantes. Quæ igitur odioſa eſt, manifeſtum quod etiam deterior ſit. At primum quidem non *eſt hæc* poeticæ *artis* accuſatio, ſed hiſtrionicæ; ſiquidem in ſignis, *ſive geſtibus*, modum excedere poteſt et is qui rhapſodiam recitat, quod Soſiſtratus fecit, et is qui in certamine canit, quod fecit Mnaſitheus Opuntius. Deinde nec omnis improbandus *eſt* motus; ſiquidem neque *omnis* ſaltatio, ſed is qui inhoneſtorum *proprius* eſt; quod et Callippidi dabatur vitio; et hodie aliis,

ὡς οὐκ ἐλευθέρας γυναῖκας μιμεμένων. Ἔτι ἡ τραγῳδία καὶ ἄνευ κινήσεως ποιεῖ τὸ αὑτῆς, ὥσπερ ἡ ἐποποιΐα· διὰ γὰρ τῶ ἀναγινώσκειν φανερὰ ὁποία τίς ἐστιν· εἰ δὴ ἔστι τἆλλα κρείττων, τοῦτό γε οὐκ ἀναγκαῖον αὐτῇ ὑπάρχειν. Ἔπειτα διότι πάντ' ἔχει ὅσαπερ ἡ ἐποποιΐα· καὶ γὰρ τῷ μέτρῳ ἔξεστι χρῆσθαι· καὶ ἔτι οὐ μικρὸν μέρος τὴ μουσικὴν καὶ τὴ ὄψιν ἔχει, δι' ἧς αἱ ἡδοναὶ σωίζαν) ἐναργέσθαι. Εἶτα καὶ τὸ ἐναργὲς ἔχει καὶ ἐν τῇ ἀναγνώσει, καὶ ἐπὶ τῶν ἔργων. Ἔτι τῷ ἐν ἐλάττονι μήκει τὸ τέλος τῆς μιμήσεως εἶναι· τὸ γὰρ ἀθροώτερον, ἥδιον ἢ πολλῷ κεκραμμένον τῷ χρόνῳ· λέγω δ', οἷον εἴ τις τὸν Οἰδίπουν θείη ἢ Σοφοκλέους ἔπεσιν, ὅσοις

quaſi mulieres imitentur non ingenuas. Adhæc etiam abſque motu tragœdia ſuum opus exequitur, ſicut epopœia; e *ſola* namque lectione, qualis ſit, manifeſta *eſt*: ſi igitur in cæteris præſtat, hoc ſaltem ipſi adeſſe non *eſt* neceſſarium. Deinde quoniam omnia habet quæcunque epopœia: nam et metro licet uti: et inſuper non parvam partem muſicam habet et ſpectaculi apparatum, per quem voluptates evidentiſſime conſtituuntur. Deinde etiam evidentiam habet, tam in lectione, quam in actione. Præterea quia intra minorem longitudinem eſt imitationis perfectio; quod enim confertum magis eſt, jucundius *eſt* quam quod multo tempore diffuſum: dico autem, veluti ſi quis Œdipum Sophoclis tot verſibus, quot *conſtat Homeri*

ἡ Ἰλιάς. Ἔτι ἧττον μία ὁποιασοῦ μίμησις ἡ τῶν ἐποποιῶν. Σημεῖον δέ· οὐκ γὰρ ὁποιασοῦ μιμήσεως πλείους τραγῳδίαι γίνονται. Ὥστε, ἐὰν μὴ ἕνα μῦθον ποιῶσιν, ἀνάγκη ἢ βραχέα δεικνύμενον μύουρον φαίνεσθαι, ἢ, ἀκολουθοῦντα τῷ τοῦ μέτρου μήκει, ὑδαρῆ· ἐὰν δὲ πλείους, λέγω δὲ, οἷον, ἐὰν οὐκ πλειόνων πράξεων ᾖ συγκειμένη, οὐ μία· ὥσπερ ἡ Ἰλιὰς ἔχει πολλὰ τοιαῦτα μέρη, καὶ ἡ Ὀδύσσεια, ἃ καὶ καθ' ἑαυτὰ ἔχει μέγεθος· καίτοι ταῦτα τὰ ποιήματα συνέσηκεν ὡς ἐνδέχεται ἄριστα, καὶ ὅτι μάλιστα μιᾶς πράξεως μίμησίς ἐστιν. Εἰ οὖν τούτοις τε διαφέρει πᾶσι, καὶ ἔτι τῷ τῆς τέχνης ἔργῳ· δεῖ γὰρ οὐ

Ilias, exponeret. Præterea minus una *eſt* qualiſcunque epicorum imitatio. *Hujus* autem indicium *eſt*, quod ex qualicunque * imitatione * plures fiunt tragœdiæ. Ita ut, ſi quidem fabulam unam conficiant, neceſſe *ſit* eam, vel pauca exponentem curtam apparere, vel, ſi *juſtam epici* metri longitudinem aſſequatur, dilutam *et languidam*. Sin autem plures *fabulas complexi ſint*; velut, ſi e pluribus actionibus conſtet *fabula*; non *jam erit* una: ſicuti et Ilias, et Odyſſea, hujuſcemodi partes habet multas; quæ etiam per ſe magnitudinem certam habent: quanquam hæc poemata conſtituta ſunt quantum licet optime, et quam maxime unius actionis imitatio ſunt. Si ergo *tragœdia* et his omnibus excellit, et inſuper artis effectu: oportet enim

τὴν τυχοῦσαν ἡδονὴν ποιεῖν αὐτὰς, ἀλλὰ τὴν εἰρημένην· φανερὸν, ὅτι κρεῖττων ἂν εἴη μᾶλλον τοῦ τέλους τυγχάνουσα ἡ ἐποποιΐας. Περὶ μὲν οὖν τραγῳδίας, καὶ ἐποποιΐας, καὶ αὐτῶν, καὶ τῶν εἰδῶν, καὶ τῶν μερῶν αὐτῶν, καὶ πόσα, καὶ τί διαφέρει, καὶ τοῦ εὖ ἢ μὴ τίνες αἰτίαι, καὶ περὶ ἐπιτιμήσεων καὶ λύσεων, εἰρήσθω τοσαῦτα.

eas non fortuitam quamlibet, ſed illam quæ præfinita eſt efficere voluptatem: manifeſtum *eſt*, quod præſtantior erit, cum magis finem ſuum conſequatur, quam epopœia. Ac de tragœdia quidem et epopœia, et ipſis, et ipſarum ſpeciebus et partibus, quot *ſint*, et quid intereſt, et quæ cauſæ *ſint* ejus quod in illis bene eſt aut ſecus, et de reprehenſionibus et ſolutionibus, tantum dictum ſit.

TYRWHITTI

ANIMADVERSIONES

IN

ARISTOTELIS

LIBRUM DE POETICA.

TYRWHITTI

ANIMADVERSIONES.

Sect. III.

Pag. 2. lin. 12. ἕτεροι δὲ διὰ τῆς φωνῆς] Si perſpicuitati ſtuduiſſet philoſophus, ſcripſiſſet forte, ἕτεροι δὲ τῇ φωνῇ. Hoc enim, credo, vult: "Sicut aliqui coloribus et figuris multa imitantur—alii autem *voce*." Media autem illa, οἱ μὲν διὰ τέχνης, οἱ δὲ διὰ συνηθείας, parenthetice ponuntur. Sed eadem prorſus ſyntaxeos variatio occurrit paulo infra: τῷ ῥυθμῷ μιμοῦνται —καὶ γὰρ ἔστι διὰ τῶν σχηματιζομένων ῥυθμῶν μιμεῖνται. Imitationes autem apud antiquos voce non raro peragebantur. Plutarch. de Aud. Poet. p. 31. Ὥσπερ γὰρ ὑὸς βοὴν καὶ ψόφον τροχιλίας καὶ πνευμάτων ῥοῖζον, καὶ θαλάττης κτύπον ἀκούοντες, ἐνοχλούμεθα καὶ δυσχεραίνομεν· ἂν δέ τις πιθανῶς ταῦτα μιμῆται (καθάπερ Παρμένων τὸν ὗν, καὶ Θεόδωρος τὰς τροχιλίας) ἡδόμεθα. Parmenontis hiſtoriam, quæ Phædro materiam Fabulæ 5. lib. v. præbuiſſe videtur, fuſius narrat idem Plutarchus, Probl.

SECT. III. Symp. L. v. c. 1. ubi etiam plura dat de hujuſmodi imitationibus; quas omnes acerbe exagitat et proſcribit Plato, de Rep. L. iii. p. 616, 17.

P. 2. l. 14. ἐν ῥυθμῷ καὶ λόγῳ καὶ ἁρμονίᾳ] Hæc poeticæ imitationis inſtrumenta infra paulo aliter deſignantur; ῥυθμῷ καὶ μέλεσι καὶ μέτρῳ, p. 5. ubi μέλος pro ἁρμονία, et μέτρον pro λόγος ponitur. Ut hæc clare intelligantur, obſervandum eſt Melûs duo eſſe genera apud Ariſtotelem, ſicut etiam apud Ariſtidem Quintilianum, L. i. p. 28. alterum ſtrictius ſic dictum; quod harmoniæ, ſive nudæ modulationi, reſpondet; alterum, quod vocat Ariſtides perfectum, ex harmonia et rythmo et oratione conſiſtens. Μέλος δέ ἐστι, τέλειον μὲν, τὸ ἔκ τε ἁρμονίας καὶ ῥυθμοῦ καὶ λέξεως συνεστηκός· ἰδιαίτερον δὲ, ὡς ἐν ἁρμονικῇ, πλοκὴ φθόγγων ἀνομοίων ὀξύτητι καὶ βαρύτητι. Perfectum melos eodem modo deſignatum eſt a Platone, de Rep. L. iii. p. 617. τὸ μέλος ἐκ τριῶν ἐστι συγκείμενον, λόγου τε, καὶ ἁρμονίας, καὶ ῥυθμοῦ. In hoc igitur genere τὸ μέλος et rythmum et orationem complectitur; in altero utrumque excludit; adeoque pro ἁρμονία, quæ eſt mera modulatio, ſive vocis humanæ, ſive tibiæ, citharæ, &c. recte uſurpetur. Quomodo autem μέτρον pro λόγος ponatur, ratio patebit, ſi animadvertamus metrum eſſe orationem rythmo dimenſam, et ſine oratione ſubſiſtere non poſſe. Τὸ μέτρον ἐκ ἂν γένοιτο χωρὶς λέξεως ποιᾶς καὶ ποσῆς. Longin. Pro-

legom. ad Hephæſt. Porro cum omnis poetarum oratio ſit neceſſario metrica, μέτρον et λόγος, quoad illos, ſynonyma ſunt. Non ſine cauſa igitur Ariſtoteles in hoc loco, ubi de imitationibus etiam abſque oratione peragendis loquitur, voce generaliori λόγῳ utitur; infra vero, ubi de imitationibus Dithyrambicis, Nomicis, Tragicis et Comicis tantum agit, vocem μέτρον ſecure adhibet, quæ orationis ſpeciem omnibus hujuſmodi imitationibus propriam deſignat.

P. 3. l. 5. οἱ τῶν ὀρχηστῶν] Scribe, οἱ πολλοὶ τῶν ὀρχηστῶν. *Heinſius.* Legendum ſuſpicor, αἱ τῶν ὀρχηστῶν (τέχναι ſcil.). Vide infra, εἰσὶ δέ τινες, αἳ πᾶσι χρῶνται—ubi eadem vox τέχναι ſubintelligi debet.

Ibid. l. 8. τοῖς λόγοις ψιλοῖς ἢ τοῖς μέτροις] Ex his concluſerunt nonnulli poema epicum, ſecundum mentem Ariſtotelis, in proſa condi poſſe. Sed perperam. Conjunctio enim ἢ explanandi ſive declarandi vim habet, quam igitur in verſione expreſſi. Sic etiam mox p. 16. l. 3. καθόλα ποιεῖν λόγους ἢ μύθους. Declaratio autem in hoc loco non inutilis eſt, cum λόγος ſit vocabulum generale, duas ſpecies complectens. Ἆρα γὰρ ἀδύ ὁ λόγος ἐστὶ γένικὸς, οὗ εἴδη ὁ ἔμμετρος καὶ ὁ πεζός; Strabo, lib. i. p. 18. Λόγος ἐστὶ πεζῆς τε καὶ ἐμμέτρου λέξεως σύνθεσις. Dionyſius Thrax ap. Fabric. Bibl. Gr. v. 7. Epopœiæ autem λόγοι, ſive metra, ψιλοὶ dicuntur, quod modis muſicis

SECT. III.

plerumque deſtituuntur: τὴν ψιλομετρίαν infra vocat p. 6. l. 6. Sic etiam Plato in Phædro, p. 1242. Ὁμήρῳ καὶ ἔτις ἄλλος αὖ ποίησιν ψιλὴν ἢ ἐν ᾠδῇ σωτέθεικε, ubi Homeri poeſis ψιλὴ dicitur, quod opponitur illi ἐν ᾠδῇ, Lyricæ ſcilicet, quæ cantu ut plurimum inſtructa fuit: et Strabo, lib. xiv. p. 648.

P. 3. l. 11. Οὐδὲν γὰρ ἂν ἔχοιμεν] Cauſam exponit, cur ſub Epopœiæ nomine complexus ſit poemata omnigena, metris, ſive uno ſive pluribus, conſcripta, melodia autem deſtituta. Alioqui *enim nihil haberemus* &c. Poematum autem ejuſmodi ſpecies quaſdam enumerat, viz. Sophronis et Xenarchi Mimos; Dialogos Socraticos; et imitationes factas per Trimetra, vel Elegiaca, vel etiam omnigena metra, ut in Centauro Chæremonis. In quibus hoc præcipue diſquiſitione indiget, quo jure Dialogi Socratici in numerum poematum metricorum referuntur, cum eos, qui plurimi ætatem tulerunt, Xenophontis ſcilicet, et Platonis, et Æſchinis, omnes proſaice ſcriptos eſſe videamus. Bene autem factum eſt, quod locum alium auctoris noſtri ex libro de poetis conſervavit Athenæus, lib. xi. p. 505. qui, ſi recte intelligatur, lucem huic quæſtioni non parvam offundet. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῷ περὶ ποιητῶν ἔτως γράφει. Οὐκοῦν οὐδὲ ἐμμέτρους τοὺς καλουμένους Σώφρονος μίμους μὴ φῶμεν εἶναι λόγους καὶ μιμήσεις, ἢ τοὺς Ἀλεξαμένου τοῦ Τηΐου τοὺς πρώτους γραφέντας τῶν Σωκρατικῶν

διαλόγων. Hæc interrogative an affirmative accipiamus nihil refert. Ex collatione eorum cum loco, de quo nunc agitur, probabiliter, opinor, efficitur τὰς Σωκρατικὰς λόγους in hoc non de omnibus Dialogis Socraticis intelligi debere, ſed ſpeciatim de illis quos Alexamenus Teius ſcripſit. Efficitur etiam Dialogos, quos Alexamenus ſcripſit, ab aliis in forma operis nonnihil diverſos fuiſſe; alioqui non addidiſſet τὰς πρώτας γραφείλας, primos illos a poſterioribus accurate diſtinguens. Efficitur denique Alexameni Dialogos metrice ſcriptos fuiſſe; nam ἐμμέτρους utrique ſententiæ membro adjungi debere quam maxime veriſimile eſt: quod ſi hoc minus certum ſit, at ſaltem dubitare non licet Dialogos illos eodem orationis genere, ſive ligato ſive ſoluto, quo Sophronis et Xenarchi mimi, fuiſſe compoſitos; Sophronis autem mimos metrice ſcriptos fuiſſe aliunde patet. His vero conceſſis, non injuria Dialogi Socratici, quales ſcilicet Alexamenus edidit, ſub nomine Epopœiæ cadere cenſeantur, cum nomen iſtud tam late extendatur, ut poemata quælibet, metris conſcripta, melodia autem deſtituta, includat. SECT. III.

Reſtat ut de Sophrone ipſo paucis agam, quoniam nonnullis etiam doctis inſedit opinio, mimos ejus proſaice ſcriptos fuiſſe; quod ſi ita eſſet, explanationis noſtræ labaret fundamentum. Et quidem Suidas in v. Σώφρων eos eſſe

SECT. III. καταλογάδην diſerte affirmat. Sed Suidæ teſtimonio refragantur fragmenta eorum plurima adhuc ſervata, quæ omnia poeticum quendam characterem et rythmum præ ſe ferunt; et ipſiſſimum Sophronis metrorum artificium, niſi fallor, manifeſtum facit Scholium, carmini cuidam Gregorii Nazianzeni præfixum, Opp. T. ii. p. 299. quod emendatius legitur ap. Montfaucon. Bibl. Coiſlin. p. 120. ὃν τούτῳ τῷ λόγῳ τὸν Συρακούσιον Σώφρονα μιμεῖται· ἔστος γὰρ μόνος ποιητῶν ῥυθμοῖς τισι καὶ κώλοις ἐχρήσατο, ποιητικῆς ἀναλογίας καταφρονήσας. Incipit;

Παρθένε, νύμφη Χριστέ,
Δόξαζέ σε τὸν νύμφιον.

Aliud eſt Gregorii carmen ejuſdem formæ, quod inſcribitur Ὕμνος ἑσπερινὸς—ὅμοιος τῷ περὶ Παρθενίας, a Tollio editum inter Inſign. Itin. Ital. p. 96. Incipit;

Σὲ καὶ νῦν εὐλογοῦμεν,
Χριστέ μου, λόγε θεοῦ.

Ex utriuſvis carminis inſpectione colligere licet Gregorium, atque adeo Sophronem, eam ſibi unicam poſuiſſe legem, ut ſingula fere ſententiarum membra in morem κώλων μετρικῶν decurrerent, eorum ſcilicet quæ ἀπολελυμένα vocantur, poetica tamen analogia, ut notat Scholiaſtes, eo uſque neglecta, ut in quolibet metro pedes alieniſſimos non raro inſeruerint.

Quòd autem ait Scholiaſtes Sophronem hoc *ſolum ex poetis* feciſſe, id vero non nimis ſtricte capiendum eſſe ex ſupra dictis liquet. SECT. III.

P. 4. l. 2. ἐχ ὡς τὰς] Scribe, ἐχ ὡς κατὰ μίμησιν τὰς ποιητάς. *Heinſius.* Sed elegantius, opinor, τὸ ΤΟΥΣ omnino abeſſet. Vid. infra p. 31. l. 8. ὅσῳ ποιητὴς κατὰ τὴν μίμησίν ἐστιν.

Ibid. l. 4. ἰατρικὸν ἢ φυσικόν τι] Ita veriſſime correxit Heinſius pro μυσικόν. De Muſico enim poemate nuſquam legimus; de Phyſicis pluribus, et ſpeciatim Empedoclis, de quo mox.

Ibid. l. 9. Ὁμοίως δὲ, κἂν εἴ τις] Supra dixerat, ſcriptores, qui non imitantur, licet metro Epico vel Elegiaco ſcripſerint, ἐποποιὰς et ἐλεγειοποιὰς male nominari: addit nunc, poetam, ſi quis per metra omnigena imitationem fecerit, ut Chæremon fecit, non idcirco ex metris omnigenis nominari debere, παμμετροποιὸς ſcil. titulo, vel aliquo ejuſmodi. Ut hic ſenſus, qui mihi quidem verus videtur, ex hoc loco eliceretur, interpunctionem tantum poſt μέτρων ſublatam poſt ῥαψῳδίαν poſui. Quod ſi Codd. MSS. finerent, voces illas μικτῷ ῥαψῳδίαν penitus delerem, quas ex gloſſemate ortas ſuſpicor.

Ibid. l. 11. Κένταυρον pro Ἱπποκένταυρον repoſui auctoritate Codd. Victorii, et Athenæi, qui Chæremonis opus eo nomine citat, lib. xiii. p. 608. lib. xiv. p. 676. In hoc autem Athenæum lapſum crediderim, quod in loco priore

SECT. III. Κένταυρον appellet ΔΡΑΜΑ πολύμετρον: Epopœiam enim, non Drama, fuiſſe, ex Ariſtotelis ratiocinatione conſtat, et hic, et infra p. 85.

P. 5. l. 2. ἥ τε τῶν διθυράμβων ποίησις, καὶ ἡ τῶν νόμων,] De origine et etymologia horum poematum pluribus differere nihil attinet, cum vix aliquid certi ex hac materiæ hujus parte a veteribus relictum ſit. Veriſimile eſt ab initio Dithyrambum in Bacchi, Nomon autem in Apollinis honorem compoſitum fuiſſe, ſicut Proclus tradidit, Chreſtomath. p. 344. Pauca, ſed notatu digniſſima, de natura utriuſque poematis, ipſius Ariſtotelis tempore, diſcere licet ex ejus Problem. 15. Τμημ. xix. Præcipua, niſi fallor, differentia erat, quod Dithyrambus a choro canebatur ad tibiam, Nomos a citharœdo (ſive ipſo poematis auctore, ſive alio quovis) ad citharam. Hic autem quaſi principes duæ poeſeos melicæ ſpecies proponuntur, quæ ſcilicet τῷ τελείῳ μέλει per totum utebantur, ſicut Tragœdia et Comœdia in partibus.

Ibid. l. 6. ἐν αἷς ποιοῦνται τὴν μίμησιν] Victorius recte corrigit ἐν οἷς. Primam ſcilicet expoſuit artium differentiam, quæ verſatur circa *inſtrumenta, cum quibus* imitatio peragitur. Præpoſitio ἐν eandem vim habet in illis, p. 2. ἅπασαι μὲν ποιοῦνται τὴν μίμησιν ἐν ῥυθμῷ κ. τ. λ. et infra p. 7. ἐν τρισὶ δὴ ταύταις διαφοραῖς ἡ μίμησίς ἐστιν —ἐν οἷς τε, καὶ ᾗ, καὶ ὡς: ſicut obſervavit Hein-

ſius; qui etiam citavit locum Sophoclis Elect. 489. Eodem modo locutus eſt Euripides Elect. 321. SECT. III.

Καὶ σκῆπτρ', ΕΝ οἷς Ἕλλησιν ἐστρατηλάτει·

et Hypſip. Fragm. 2.

——ΕΝ πεύκαισι Παρναστὸν κάτα
Πηδᾷ χορεύων.——

Sed et Xenophon Ἀπομν. iii. c. 9. φανερὸν δὲ, ὅτι καὶ Λακεδαιμόνιοι ἔτ' ἂν Θρᾴξιν ΕΝ πέλταις καὶ ἀκοντίοις, ἔτε Σκύθαις ΕΝ τόξοις ἐθέλοιεν ἂν διαγωνίζεσθαι. Et hinc forte vindicandus eſt Virgilius, perpetuus Græciſmi ſectator, Æn. v. 37.

Horridus IN jaculis et pelle Libyſtidos urſæ.

SECT. IV.

P. 6. l. 7. Κλεοφῶν δὲ ὁμοίως,] Cleophontem hunc eundem eſſe cujus dictio infra p. 74. velut nimis humilis traducitur, vero ſimile videtur. An idem ſit cum tragico Cleophonte, cujus dramata decem a Suida memorantur, dubitari poteſt. In hoc certe loco deſideratur exemplum poetæ qui *epice*, ſive ἐν τῇ ψιλομελείᾳ, ſcripſerit. Potuit quidem tragicus Cleophon epicum aliquod ſcripſiſſe a Suida omiſſum, ad quod Ariſtoteles hic reſpexerit, ſicut etiam ſcripſiſſe creditur τὸν Μανδρόβελον, a noſtro cita-

SECT. IV.

tum, in Soph. Elench. i. p. 445. Nomen profecto Μανδρόξυλος Comœdiam potius quam Tragœdiam indicat. Alius forte fuit ille Cleopho, quem perſtrinxit noſter in Rhet. iii. c. 7. orator, opinor.

P. 6. l. 7. Ἡγήμων δὲ] Quod Hegemo *primus parodias feciſſe* dicitur, nihil plus ſignificat, quam eum hanc ludicræ poeſeos ſpeciem *primum* ſeorſim excoluiſſe, et pro acroamate in ſcena exhibuiſſe; nam, ut ab Athenæo docemur, L. xv. p. 698. B. etiam Hipponax parodiis uſus eſt, et Epicharmus, et alii, cum ipſo Hegemone coævi, Comœdiæ veteris poetæ. Τέτων δὲ πρῶτος εἰσῆλθεν εἰς τὰς ἀγῶνας τὰς Θυμελικὰς Ἡγήμων, καὶ παρ' Ἀθηναίοις ἐνίκησεν, ἄλλαις τε παρῳδίαις καὶ τῇ Γιγαντομαχίᾳ. Ibid. p. 699. A. De Hegemone notabiles duæ leguntur hiſtoriæ apud eund. Athen. L. ix. p. 406.

Ibid. l. 8. Νικοχάρης ὁ τὴν Δηλιάδα,] Nicochares (ita ſcripſi cum Morel.) in pluribus comœdiis citatur apud Athenæum, &c. De Deliade altum ſilentium. Caſtelvetrus reponebat Δειλιάδα, quaſi ἀπὸ τῶν δειλῶν, ab actionibus *timidorum* imitandis, denominatum eſſet poema. Sed de nomine nulla, opinor, cauſa eſt cur controverſia moveatur. Delias, niſi fallor, erat deſcriptio ludicra inſulæ Deli, ejuſque incolarum. Hos autem magnam partem χάρες fuiſſe, coquos ſcilicet et caupones, ſatis conſtat ex Apollodoro apud Athen. L. iv. p. 172. F.

Qui etiam narrat Polycratonem quendam Rhenæos, Deli populum, in jus vocantem, actionem ſuam inſcripſiſſe adverſus τὸ κοινὸν τῶν ἐλεοδυτῶν, *Rempublicam coquorum.* Porro Criton comicus ἐν Φιλοπερίγμονι, Delum inſulam tria habere dicit paraſito convenientiſſima ; SECT. IV.

Εὔοψον ἀγορὰν, παντοδαπὸν οἰκοῦντ' ὄχλον,
Αὐτὰς παρασίτους τοῦ θεοῦ τοὺς Δηλίους·

Delios univerſos *Apollinis paraſitos* appellans, quod ex ſacrificiis ut plurimum victitarent. Ibid. p. 173. C. Præter hæc ſi animadvertamus multitudinem ſacrificulorum cæterorumque id genus miniſtrorum templo inſervientium, et turbam peregrinorum ex omni Græcia quotidie confluentium, non dubitabimus, opinor, quin poema ludicrum ſub titulo Deliadis componi potuerit. Opus ſub eo nomine ab Athenæo pluries citatum hiſtoria erat ſeria, a Semo Delio proſaice ſcripta.

Ibid. l. 10. ὡς πέργας ἢ Κύκλωπας,] Ita Editt. Vett. mendo manifeſto, quod diſſimulaverunt poſteriores ſcribendo ὡς Πέρσας. Sed loco huic vulnus altius inſediſſe non dubito. Ex tribus enim poeticarum artium differentiis, quoad imitationis objecta, unius ſaltem exemplum deficit; quod tamen hic in Dithyrambis et Nomis ab Ariſtotele poſitum fuiſſe credibile eſt, æque ac ſupra in Epopœia. Accurate porro tractanti fragmenta ea Timothei et Philoxeni,

SECT. IV.

quæ ad nos pervenerunt, et hiſtorias quas de viris illis antiqui tradiderunt, veriſimillimum videbitur Timotheum τὰς βελτίους imitatum fuiſſe, Philoxenum vero τὰς ὁμοίους, adeoque tertium, quod deeſt, exemplum fuiſſe poetæ alicujus Dithyrambici ſive Nomici, qui τὰς χείρους imitando expreſſerit. Talis erat, opinor, Argas, qui memoratur a Phania Ereſio, Ariſtotelis diſcipulo, ap. Athen. xiv. p. 638. B. Τελέστης ὁ Βυζάντιος, ἔτι ὢν ΑΡΓΑΣ, ποιητὴς ΜΟΧΘΗΡΩΝ ὄντες ΝΟΜΩΝ, πρὸς μὲν τὸν ἴδιον χαρακτῆρα τῆς ποιήσεως εὐπόρησεν· τῶν δὲ Τερπάνδρου καὶ Φρύνιδος Νόμων ἀδὲ κατὰ μικρὸν ἠδύναντο ἐπιψαῦσαι. Memoratur etiam a Plutarcho, dum rationem nominis ejuſdem, quod Demoſtheni juveni inditum erat, exquirit. Vit. Demoſth. p. 1554. Καὶ γὰρ ΑΡΓΑΣ τὸνομα ποιητὴς ὢν ΝΟΜΩΝ ΠΟΝΗΡΩΝ καὶ ΑΡΓΑΛΕΩΝ. Vide etiam fragmenta Anaxandridæ et Alexidis ap. Athen. loc. cit. et alterum Anaxandridæ, ap. eund. iv. p. 131. B. Commodum autem notavit Morelius codicem ſuum habere ὥσπερ γᾶς (ſyllaba γᾶς a præcedentibus diſtracta, et circumflexa, uti in voce Ἀργᾶς circumflecti ſolet); eandemque lectionem ſervaverunt MSS. Med. 16. et 21. quod ſane aliquatenus ſuſpicioni noſtræ adſtipulari videatur; nomen ſcil. Argæ in hoc loco olim lectum fuiſſe.

Si igitur per Codd. MSS. liceret, totum locum ſic fere refingerem: ὥσπερ ΑΡΓΑΣ Κύκλω-

πως, ΚΑΙ Τιμόθεος, καὶ Φιλόξενος, μιμήσαιτο ἄν τις. SECT. IV.

Obvium autem eſt, in Cyclopibus repræſentandis, tres imitationis differentias, de quibus agitur, facillime elucere potuiſſe ; revera enim elucent in iis quæ de Polyphemo Homerus et Theocritus et Euripides ſcripſerunt. Quinetiam uterque, Timotheus et Philoxenus, Dithyrambum edidit, Cyclopa dictum. De primo conſulendus eſt Athenæus, L. xi. p. 465. C. de altero idem, L. i. p. 7. A. Ælian. V. H. xii. 44. Schol. in Ariſtoph. Plut. 290. Plutarch. Probl. Symp. L. i. c. 5. Schol. in Theoc. Id. xi. Ex quibus locis colligere licet Timotheum ad Homericæ majeſtatis normam Polyphemum effinxiſſe, Philoxenum autem eundem cithara pſallentem, et Galateæ amantem, uti poſtea Theocritus, induxiſſe. Et Argæ quidem Cyclops nullus, quantum ſcio, memoratur ; ſed ex Euripidis Dramate Satyrico abunde patet, argumentum hoc in ridiculum facile ſatis detorqueri potuiſſe.

SECT. V.

P. 7. l. 1. τρίτη διαφορὰ, τὸ, ὡς] Qui hanc tertiam imitationis poeticæ differentiam fuſius et lucidiſſime declaratam videre vult, adeat Ariſtotelis ipſius magiſtrum Platonem, de Rep. L. iii. p. 613. &c. Sed Plato poetam, dum ex

SECT. V. propria perſona loquitur, narrare tantum, non imitari, ſupponit; nec fortaſſe ſine ratione.

P. 8. l. 5. πολλῷ πρότερος ὢν Χωννίδου] Vict. et Cam. Χοννίδου per ο ſcribunt. Verior fortaſſe ſcriptura Χιωνίδου. Chionidem enim teſtatur Suidas fuiſſe comicum *Athenienſem*, veteris comœdiæ poetam, anniſque octo docuiſſe ante bella Perſica: cujus inter cæteras hæ fuerint fabulæ, Heroes, Mendici, Perſæ, ſive Aſſyrii. Athenæus quoque lib. iii. locum citat e Χιωνίδου Πτωχοῖς. *Sylburgius.*

Recte. De Magnete videndus eſt Ariſtophanes, Ἰπ. 517. qui hunc inter veteres Comicos primum enumerat, de Chionide ſilens. Sed de Origine Comœdiæ omnino conſulendus eſt præſtantiſſimus Bentleius, Diſſert. Phal. p. 199—210. uti etiam de origine Tragœdiæ, p. 231—309. ejuſdem operis.

SECT. VI.

P. 9. l. 8. ἃ γὰρ αὐτὰ λυπηρῶς ὁρῶμεν,] Quæſtionem hanc de cauſa voluptatis quam ex imitamentis percipimus, paulo aliter tractavit Plutarchus, Prob. Symp. L. v. Prob. 1. qui cum noſtro conferri meretur.

Ibid. l. 10. θηρίων τε μορφὰς τῶν ἀγριωτάτων,] Victorius pro ἀγριωτάτων, quod interpretum quoque nonnulli agnoſcunt, e ſcriptis libris

reponit ἀτιμοτάτων, *abjectiſſimarum belluarum:* eamque lectionem aliis quoque Ariſtotelicis exemplis confirmat. *Sylburgius.* SECT. VI.

Sic etiam MSS. M. et Morel. Utra lectio verior, non liquet. Ambas ſervare poſſumus ſcribendo, τῶν ἀγελωτάτων, Η ἀτιμοτάτων.

Ibid. l. 14. Διὰ γὰρ τοῦτο χαίρουσι] Cf. Noſtrum de Rhet i. c. 11. Ἐπεὶ δὲ τὸ μανθάνειν τε ἡδὺ, καὶ τὸ θαυμάζειν, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀνάγκη ἡδέα εἶναι, τό τε μεμιμημένον, (f. μιμέμενον) ὥσπερ γραφικὴ, καὶ ἀνδριαντοποιΐα, καὶ ποιητικὴ, καὶ πᾶν ὃ ἂν εὖ μεμιμημένον ᾖ, κἂν μὴ ᾖ ἡδύ, οὗ τὸ μίμημα. Οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ χαίρει· ἀλλὰ συλλογισμός ἐστιν, ὅτι τοῦτο ἐκεῖνο· ὥστε μανθάνειν τι συμβαίνει. Vid. etiam iii. c. 10.

P. 10. l. 7. καὶ τῆς ἁρμονίας καὶ τοῦ ῥυθμοῦ] Harmoniæ et rythmi, ſive, uno verbo, muſicæ ſenſum, quem hic cum imitationis ſtudio, quaſi alteram poeticæ cauſam, conjungit Ariſtoteles, a natura hominibus inſeri ſtatuerat etiam Plato, de Leg. ii. p. 787. Inſigne fragmentum ex libro deperdito Theophraſti περὶ μουσικῆς conſervavit Plutarchus, Probl. Symp. L. i. Probl. 5. quod eandem hypotheſin fuſius explicat. Λέγει δὲ Θεόφραστος, μουσικῆς ἀρχὰς τρεῖς εἶναι, λύπην, ἡδονὴν, ἐνθουσιασμὸν, ὡς ἑκάστου τούτων παρατρέποντος ἐκ τοῦ σωφρονεῖν καὶ ἐγκλίνοντος τὴν φωνήν. Αἵ τε γὰρ λύπαι (f. λῦπαι) τὸ γοερὸν καὶ θρηνητικὸν ὀλιθηρὸν εἰς ᾠδὴν ἔχουσι· διὸ καὶ τοὺς ῥήτορας ἐν τοῖς ἐπιλόγοις, καὶ τοὺς ὑποκριτὰς ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς ἀτρέμα τῷ μελῳδεῖν προσάγοντας ὁρῶμεν καὶ παρεντείνοντας τὴν φωνήν. Αἵ τε

SECT. VI.

σφοδρὰ περιχάρεια τῆς ψυχῆς, τῶν μὲν ἐλαφροτέρων τῷ ἤθει καὶ τὸ σῶμα ὧν ἐπαίρουσι, καὶ παρακαλοῦσιν εἰς ἔνρυθμον κίνησιν, ἐξαλλομένων καὶ κροτούντων, εἴπερ ὀρχεῖσθαι μὴ δύνωνται, "μανίαι τε ἀλαλαί τε (f. μανίαι τε ἀλαλαῖ τε) ὀρινομένων, ῥιψαύχενι σὺν κλόνῳ," κατὰ Πίνδαρον· οἱ δὲ χαρίεντες ἐν τῷ πάθει τούτῳ χρώμενοι τὴν φωνὴν μόνην εἰς τὸ ᾄδειν καὶ φθέγγεσθαι μέγα (f. μέτρα) καὶ μέλη περιέπουσι. Μάλιστα δὴ ὁ ἐνθουσιασμὸς ἐξίστησι καὶ παρατρέπει τό, τε σῶμα καὶ τὴν φωνὴν τὸ σωφρονοῦν καὶ καθεστηκός· ὅθεν αἱ τε βακχεῖαι ῥυθμοῖς χρῶνται, καὶ τὸ χρησμῳδεῖν ἐμμέτρως παρέχεται τοῖς ἐνθουσιῶσιν· τῶν τε μαινομένων ὀλίγους ἰδεῖν ἐστιν ἄνευ μέτρου καὶ ᾠδῆς ληροῦντας.

SECT. VII.

P. 11. l. 6. ἐν οἷς καὶ τὸ ἀρμόττον ἰαμβεῖον ἦλθε μέτρον.] In iis demum ψόγοις, quos poetæ poſt Homerum protulerunt, iambicum uſurpabatur metrum; ab Archilocho ſcilicet primum, ſi conſtanti ſcriptorum omnium teſtimonio fidendum eſt. Et tamen ſpurius ille Margites, de quo Hephæſtion, p. 67. Marius Victorinus, p. 2572. Tzetzes, Chil. iv. 867, 8. Hiſt. vi. 62. loqui videntur, habuiſſe dicitur verſus iambicos nullo certo ordine aut numero hexametris interpoſitos. An ejus auctor fuerit Pigres, Artemiſiæ frater, quem Suidas in v. ait ſcripſiſſe τὸν εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενον Μαργίτην καὶ Βατρα-

χομυομαχίαν, neſcio. Compoſitionis certe ratio et conſilium ab iſtius ingenio non multum abhorrent, qui, eodem Suida teſte, τῇ Ἰλιάδι παρενέβαλε κατὰ στίχον ἐλεγεῖον, ἕτω γράψας· SECT. VII.

Μῆνιν ἄειδε Θεὰ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Μῶσα, σὺ γὰρ πάσης πείρατ' ἔχεις σοφίης.

Verſus pauci, qui ex Margite Homeri citantur a Platone, Alcib. ii. p. 457. Ariſtotele, Ἠθ. Εὐδημ. v. c. 7. Νικομ. vi. c. 7. Σχ. in Ariſtoph. Ὄρν. 914. omnes hexametri ſunt. Opus illud genuinum credidiſſe Noſtrum ex hoc loco apparet; neque aliter, opinor, judicabat Zeno, cujus ſententiam retuliſſe videtur Dio Chryſoſt. Orat. liii. p. 554. Γέγραφε γὰρ καὶ Ζήνων ὁ φιλόσοφος εἴς τε τὴν Ἰλιάδα, καὶ τὴν Ὀδυσσείαν, καὶ περὶ τοῦ Μαργίτου δέ· δοκεῖ γὰρ καὶ τοῦτο τὸ ποίημα ὑπὸ Ὁμήρου γεγονέναι νεωτέρου, καὶ ἀποπειρωμένου τῆς αὐτοῦ φύσεως.

SECT. VIII.

P. 11. l. 13. ἐχ ὅτι εὖ,] Formulam hanc pluribus illuſtravit diligentiſſimus Hoogeveen. T. ii. p. 960. qui recte, opinor, ſtatuit ellipſin eſſe τοῦ λέγω, quæ ſic ſuppleri debet: οὐ λέγω ὅτι εὖ. Exemplis ab eo allatis hæc pauca, quæ in ſchedis meis notata invenio, ex probatis ſcriptoribus adjiciam. Xenoph. Ἀπομν. L. ii. c. 9. καὶ ΟΥΧ ΟΤΙ μόνος ὁ Κρίτων ἐν ἡσυχίᾳ ἦν, ἀλλὰ καὶ οἱ

SECT. VIII.

φίλοι αὐτῷ. (ubi male Cl. Erneſti τὸ ΟΤΙ alienum ab hoc loco et delendum cenſet.) Demoſth. K. Τιμοκ. p. 367. ἐχ ὅτι τῶν ὄντων ἀπεστερήμην ἄν, ἀλλ' ἐδεῖ ἂν ἔζην. In ſequentibus pro δραματικὰς, Morel. habet δραματικῶς, quod fortaſſe planius eſt; ſed altera forma occurrit etiam infra, p. 80. τὰς μύθους—σωστάναι δραματικούς.

SECT. IX.

P. 12. l. 5. Παραφανείσης ἢ τῆς τραγῳδίας καὶ κωμῳδίας,] Hæc inſerui ex auctoritate Editt. Mor. et V. et MSS. Med. trium. Vim autem verbi παραφαίνω in hoc loco optime declaravit Varinus, in v. Παραφαίνω, τὸ ἀμυδρῶς δεικνύω· καθὸ λέγεται τὸ παραψαύειν, τὸ μετρίως ψαύειν.

Ibid. l. 10. Τὸ μὲν οὖν ἐπισκοπεῖν,] Hæc clauſula, quæ a Caſtelvetro huic loco non convenire judicatur, inſerta eſt, niſi fallor, ad explicandum et quodammodo molliendum id quod in illa quæ proxime præceſſit ſimpliciter poſitum fuit. Quanquam enim veriſimile eſſet pleroſque homines facile ſatis conceſſuros Comœdiam, quoad formam operis, Iambis majorem et honoratiorem eſſe, multos tamen prævidit philoſophus dubitaturos ſaltem fore, an Tragœdia eandem vel ſimilem præ Epopœia excellentiam obtineret. Hic igitur innuit tan-

tum ſe de Tragœdia loqui, non qualis vulgo in theatris extabat, ſed qualis ipſa per ſe, ex vi naturæ ſuæ, conſiſtere poterat; accuratius autem totius quæſtionis examen *in alium locum* rejicit; nimirum in ultimam libelli hujus, ut nunc eſt, ſectionem. Vid. Ἡθ. Νικ. i. p. 6. Ἀλλὰ περὶ μὲν οὖν τούτων ἄλλος ἔσω λόγος: et Ἡθ. Μεγ. i. p. 9. εἰ μὲν οὖν ἐστιν ἀρετὴ τοῦτο, ἢ μή ἐστιν, ἄλλος λόγος. SECT. IX.

Ibid. l. 14. καὶ ἡ μὲν ἀπὸ τῶν ἐξαρχόντων τὸν διθύραμβον,] Expeditior eſſet ſententia ſi καὶ abeſſet. Cæterum ἐξάρχειν τὸν διθύραμβον, ἢ τὰ φαλλικὰ, ii dicebantur, qui choro utrivis canendo præiverunt; qui, ut veriſimile eſt, ab initio poetæ ipſi fuerunt. Sic de ſeipſo ait Archilochus, ap. Athen. L. xiv. p. 628.

Ὡς Διωνύσοιο ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος
Οἶδα διθύραμβον, οἴνῳ συγκεραυνωθεὶς φρένας.

Et chorus quidem Dithyrambicus, qui uſitatius Κύκλιος dictus eſt, in muſicis agonibus diu locum habuit; de Phallico minus conſtat; niſi forte hunc eundem fuiſſe ſtatuamus cum illo Ithyphallorum, qui depingitur ap. Athen. L. xiv. p. 622. B. Οἱ ᾗ Ἰθύφαλλοι καλέμενοι πρόσωπον μεθυόντων ἔχουσιν, καὶ ἐσεφάνωνται (ſuppl. f. κιτῶ) χειρίδας ἀνθινὰς ἔχοντες· χιτῶσι ᾗ χρῶνται μεσολεύκοις, καὶ περιέζωνται ταραντίνιον καλύπτρον (f. καλύπτον) αὐτὸς μέχρι τῶν σφυρῶν· σιγῇ ᾗ διὰ τῶ πυλῶνος εἰσελθόντες, ὅταν κατὰ μέσω τὴν ὀρχήστραν γένωνται, ἐπι-

SECT. IX. στρέφεσιν εἰς τὸ θέατρον λέγοντες· Ἀνάγετε

(f. Ἀνάγετ', ἀνάγετε κῶμον,) εὐρυχωρίαν
Ποιεῖτέ τῷ θεῷ·
Ἐθέλει γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυρωμένος
Διὰ μέσου βαδίζειν.

Verſiculus, quem ab iambico diſtinxi, Phallicus κατ' ἐξοχὴν dicebatur. Vid. Terentian. Maur. p. 2440. Hujuſmodi autem chororum poetas ad ſermones ludicros et comica argumenta aliquando divertiſſe non mirum eſt.

P. 13. l. 4. προαγόντων,] Cf. locum ſimilem Π. Σοφ. Ελ. L. ii. p. 466. οἱ μὲν γὰρ τὰς ἀρχὰς εὑρόντες παντελῶς ἐπὶ μικρόν τι προήγαγον· οἱ δὲ νῦν εὐδοκιμοῦντες, παραλαβόντες παρὰ πολλῶν, οἷον ἐκ διαδοχῆς, τῶν κατὰ μέρος προαγαγόντων, ἕως ηὐξήκασι.

Sect. X.

P. 13. l. 8. τῶν ὑποκριτῶν πλῆθος.] Vocis ὑποκριτὴς originem illuſtrat Euſtathius ad Iliad. H. 407. et opinor vere. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ Ὅμηρος τὴν λέξιν τὸ ἀποκρίνασθαι, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις φανεῖται, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τοῦ ὑποκρίνασθαι κέχρηται· φασὶ δὲ καὶ τὸν παρὰ τοῖς δραματικοῖς ὑποκριτὴν οὕτω λέγεσθαι, διὰ τὸ πρὸς τὸν χορὸν ἀποκρίνεσθαι. Primus ſcilicet gradus, quo a Dithyrambis proceſſit Tragœdia, fuit inſtitutio Chori, ejuſdem in pleriſque cum Dithyrambico naturæ, ſed qui Tragicus nun-

cupabatur, credo, quia victori præmium pone- SECT. X.
batur hircus, ſicut in Dithyrambico certamine bos, vel taurus. Vid. Pindar. Ol. xiii. 26. et Σχ. Ab illo igitur tempore Tragœdia a Dithyrambo nomine tenus diverſa exſtitit; re fortaſſe non multum, donec Theſpis (ut plurimi ſcriptores tradiderunt) hiſtrionem induxit, qui cum Choro colloqueretur. Hos autem Tragœdiæ progreſſus ſummatim tantum attingit noſter, quod, opinor, totam hanc materiam in aliis libris fuſius expoſuerat. Themiſtius certe Ariſtotelem auctorem appellat de nonnullis, quæ ex hoc loco minime derivata videntur. Orat. xxvi. p. 316. D. Ἀλλὰ καὶ ἡ σεμνὴ τραγῳδία, μετὰ πάσης ὁμοῦ τῆς σκευῆς, καὶ τοῦ χοροῦ, καὶ τῶν ὑποκριτῶν, παρελήλυθεν εἰς τὸ θέατρον; καὶ οὐ προσέχομεν Ἀριστοτέλει, ὅτι τὸ μὲν πρῶτον ὁ χορὸς εἰσιὼν ἦδεν εἰς τὰς θεάς· Θέσπις ὁ ποιητής τε καὶ ῥῆσιν ἐξεῦρεν· Αἰσχύλος ὁ τρίτον ὑποκριτὴν καὶ ὀπτασίαντας· τὰ δὲ πλείω τούτων Σοφοκλέους ἀπηλαύσαμεν καὶ Εὐριπίδου; In quibus hoc præcipue notabile eſt, Ariſtotelem, ſi Themiſtio credimus, hiſtrionis tertii inventionem Æſchylo tribuiſſe, cum plerique alii ſcriptores et Ariſtoteles ipſe paulo infra, ſecundum hiſtrionem ab Æſchylo, tertium a Sophocle adinventum tradiderint. Vid. Diog. Laert. L. iii. § 56. Schol. in Dem. Π. Στεφ. p. 184. Neque vero diffitendum eſt Æſchylum, in tragœdiis adhuc ſuperſtitibus, tres hiſtriones in ſcena ſimul colloquentes exhibuiſſe: v. c. in Cho-

SECT. X. ephoris, a. 665. ad 716. ſed hoc, opinor, non fecit niſi poſt Sophoclem, et ab illo edoctus, a quo etiam duodecim ad minimum ante mortem ſuam annis in tragico certamine victus eſt. Vid. not. Stanl. ad vit. Æſch. Etiam quartum hiſtrionem in ſcenam produxiſſe Æſchylum in Agamemnone refert Pollux, L. iv. c. 15. S. 110. Εἰ δὲ τέταρτος ὑποκριτής τι παραφθέγξαιτο, τοῦτο παραχορήγημα ἐκαλεῖτο. Καὶ πεπραχθαί φασιν αὐτὸ ἐν Ἀγαμέμνονι Αἰσχύλῳ. Equidem nullum locum, ubi quarto hiſtrione opus eſſe poſſet, in Agamemnone video, uti hodie exſtat. Eſt locus in Choephoris, 900. ubi præſentibus in ſcena et colloquentibus Οἰκέτῃ, ſive Ἐξαγγέλῳ, Clytemneſtræ, et Oreſti, quartus, ut videtur, interloquitur Pylades; ſed Scholiaſtes rem alio modo expedit. Μετεσκεύασαι, inquit ille, ὁ Ἐξάγγελος εἰς Πυλάδην, ἵνα μὴ διλέγωσιν. Priora ſic intelligo, quaſi ὁ Ἐξάγγελος poſt 886. e ſcena ſponte diſceſſerit, et ante 900. in Pyladem transformatus redierit; reliqua illa, ἵνα μὴ διλέγωσιν, non capio. Si verbum διλέγω ullum eſſet, nihil aliud, credo, ſignificaret, quam διλογέω, et δυσολογέω apud Schol. Soph. in Ajac. 799. i. e. *bis dicere*; qui ſenſus huic loco minime convenit. Fortaſſe igitur ſcripſit Scholiaſtes, ἵνα μὴ δ' (i. e. τέσσαρες) λέγωσιν, *ne quatuor loquantur*. Quod ſcilicet ſedulo cavendum erat; non tam, opinor, quaſi peccatum contra artem, ſed ne Choragus in hiſtrionem

ſupra numerum ordinarium ſumptus facere cogeretur.

P. 13. l. 9. τὰ τῆ̃ χορῆ̃ ἠλάτ⌈ωσε,⌉] *Partes* chori minuit; non τῶν χορευτῶν numerum, ut Petitus ſine ulla ratione interpretatur. Vere Philoſtratus de Æſchylo, Vit. Apoll. L. vi. p. 244. ἢ μὲν ξωσέσιλε τὰς χορὰς ἀποτάδην ὄντας, ἢ τὰς τῶν ὑποκριτῶν ἀντιλέξεις εὑρεῖν (f. εὗρεν), παραιτησάμενος τὸ τῶν μονῳδιῶν μῆκος.

Ibid. l. 10. τὸν λόγον πρωταγωνισὴν] Perſonam *primarum partium* Latine voces. Similiter autem ex tribus hiſtrionibus, quorum opera in tragœdiis repræſentandis utebantur poetæ, primus πρωταγωνισὴς, alter δευτεραγωνισὴς, tertius τριταγωνισὴς appellabatur. Vid. Valeſium ad Harpocrat. in v. Ἰχανδρός: et Taylor. not. ad p. 198. l. ult. Demoſth. Π. Παραπ. An vero hiſtrio πρωταγωνισὴς perſonam primarum partium *ſemper* egerit, dubitari poteſt ex eo quod Noſter, Polit. L. vii. p. 215. tradidit de Theodoro; illum ſcilicet nunquam permiſiſſe, ut ullus alius actor in ſcenam prodiret ante ſe: ἀθενὶ πώποτε παρῆκεν ἑαυτῆ̃ προσάγειν, ἀδὲ τῶν εὐτελῶν ὑποκριτῶν, ὡς οἰκειομένων τῶν θεατῶν ταῖς πρώταις ἀκοαῖς. Non enim *ſemper* perſona primarum partium in ſcenam primus prodit. Cum autem tota Tragœdia per tres hiſtriones ageretur, neceſſe eſt ex iis unum aliquem duas aut plures perſonas ſæpius induiſſe; ad quod reſpicit Lucianus, Νεκυομ. c. 16. T. i. p. 479. Καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ

SECT. X. τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸ τῆ Κέκροπος ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενος, μετ' ὀλίγον οἰκέτης ωσθηλθεν ὑπὸ τῆ ωοιητῆ κεκελευσμένος. Hiſtriones hi poetis ſorte diſtributi fuiſſe dicuntur ap. Heſych. et Suid. in v. Νεμήσεις ὑποκριτῶν, ubi tamen nonnulla ſunt quæ ampliori diſquiſitione indigent.

P. 13. l. 13. διὰ τὸ ἐκ σατυρικοῦ μεταβαλεῖν,] Hæc non intelligenda ſunt, quaſi ea dramatis ſpecies quæ Satyrica dicta eſt, et cujus unicum exemplar reſtat Euripidis Cyclops, tragœdia prior fuerit: nam contra, eam non paucis annis poſt Theſpidem, a Pratina (ut Suidas in v. refert) primo compoſitam fuiſſe, nec, opinor, ante inventum ab Æſchylo ſecundum hiſtrionem, veriſimile videtur. Hoc tantum, niſi fallor, innuere voluit Ariſtoteles, tragœdiam, in progreſſu ejus a Theſpide ad Æſchylum, Satyrorum (uti poſtea vocati ſunt) naturæ propiorem fuiſſe; adeoque et fabulas breves, et dictionem ludicram aliquamdiu, cum gravitatis diſpendio, ſicut etiam metrum trochaicum retinuiſſe.

P. 14. l. 1. Τὸ μὲν γὰρ ωρῶτον τετραμέτρῳ ἐχρῶντο,] Sive in choricis ipſis, puta, ſive etiam in monodiis, in quibus hiſtrionem illum ſingularem ſaltatione nonnunquam uſum fuiſſe vero non eſt abſimile. Saltationi autem convenire metrum trochaicum alibi obſervavit Noſter, Rhet. L. iii. c. 8. ὁ δὲ τροχαῖος κορδακικώτερος· δηλοῖ δὲ τὰ

τετράμετρα· ἔστι γὰρ τροχερὸς ῥυθμὸς τὰ τετράμετρα. SECT. X.
Specimen insigne est saltationis choricæ metris trochaicis peractæ ap. Aristoph. Eἰρ. 330—335.

Ibid. l. 3. Λέξεως δὲ γενομένης,] Post additum ab Æschylo secundum histrionem, cum sermones in scena alterni haberi cœpissent; ipsa natura sermocinandi metrum sibi proprium induxit, nempe iambicum. Cf. Nostrum in Rhet. loc. cit. Est autem notabile in Æschyli Persis, quæ acta est Archonte Menone, Ol. lxxvi. 4. multo frequentiores interseri trochæos quam in ulla alia quæ exstat tragœdia. Eandem vero etiam ex antiquissimis earum quas habemus fuisse constat, utpote in qua tertius histrio nusquam apparet. Neque tamen unquam a scena tragica ita exulabat trochaicum metrum, quin eo poetæ cum summa laude et artificio usi sint, in vehementioribus scilicet fabulæ partibus, ubi motu aliquo et festinatione opus esset, in rebus præ iracundia, gaudio, timore, vel alio quovis affectu trepidis et concitatis. Hujusmodi plurima sunt apud Euripidem diverbia, in quibus loquentes brevissimis non modo colis sed etiam commatibus intercidunt metrum. Nonnunquam longiores ῥήσεις eodem metro exequitur, ut Cassandræ in Troad. 444—461. Λύσσης in Herc. F. 855—873.

Ibid. l. 8. τῆς λεκτικῆς ἁρμονίας.] Plerique scriptores musici duas tantum harmonias, sive

SECT. X. vocis modulationes agnoſcunt; unam ſcilicet quæ ſermonis, alteram quæ cantus propria eſt; his autem tertiam, utriuſque mediam, qua poemata enunciantur, adjungit Ariſtides Quint. p. 7. Συνεχής ἐστι (φωνὴ), ᾗ διαλεγόμεθα· μέση δὲ, ᾗ τὰς τῶν ποιημάτων ἀναγνώσεις ποιούμεθα· διαστηματικὴ δὲ, ἡ κατὰ μέσον τῶν ἁπλῶν φωνῶν ποσὰ ποιουμένη διαστήματα καὶ μονάς· ἥτις καὶ μελωδικὴ καλεῖται. Nec aliter Quintilianus, L. i. c. 8. *Sit autem in primis lectio virilis et cum ſuavitate quadam gravis; et non quidem proſæ ſimilis, quia carmen eſt, et ſe poetæ canere teſtantur; non tamen in canticum diſſoluta.* Eadem ratione Ariſtoteles notavit, homines in hexametris enuntiandis excedere modulationem eam vocis, quæ ſermoni convenit. Idem fere dixerat, niſi fallor, in Rhet. L. iii. c. 8. quanquam hodie ibi contrarium aliquid legitur. Τῶν δὲ ῥυθμῶν, ὁ μὲν ἡρῷος σεμνὸς, καὶ ΛΕΚΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ἁρμονίας δεόμενος. Scribendum credo, καὶ ΛΕΚΤΙΚΗΣ ἁρμονίας δεόμενος.

P. 14. l. 8. ἐπεισοδίων πλήθη,] Duplex eſt vocis ἐπεισόδιον apud Ariſtotelem ſignificatio; una primaria, in qua ſecundum ipſius definitionem, partem tragœdiæ denotat, quæ jacet inter cantus totius chori; altera tranſlata, in qua deſignat quicquid præter principalis actionis ſeriem inſeritur fabulis ſive dramaticis ſive epicis. Vid. infra, p. 57, 58. In primo ſenſu, qui huic loco unice convenit, obſervandum eſt,

epiſodiorum numerum, naſcente tragœdia, ad poetarum, ut veriſimile eſt, arbitrium variaſſe, ita ut hiſtrio, qui tum unus erat, nonnunquam ſemel tantum in ſcenam, nonnunquam pluries ad chorum inter cantus relevandum miſſus fuerit. Etiam poſt inventum ab Æſchylo ſecundum hiſtrionem ſatis patet ex ejus tragœdiis adhuc ſuperſtitibus epiſodia nec certo numero, neque certa ulla magnitudine, chori cantibus interpoſita fuiſſe. Apud Sophoclem et Euripidem epiſodia ut plurimum ſunt quatuor; quem igitur numerum ſatis commodum judicaſſe Ariſtotelem veriſimile eſt, licet eum nullo præcepto definiverit. In Medea ſeptem ſunt cantus totius chori, atque adeo ſex epiſodia. SECT. X.

SECT. XI.

P. 14. l. 13. Ἡ δὲ κωμῳδία ἐστὶν,] Falluntur viri graviſſimi, et leviſſimi ſane plurimi, qui hæc pro definitione comœdiæ ad nauſeam uſque nobis obtrudunt. Nihil minus voluit Ariſtoteles, ut cuivis ad libri hujus ſeriem attendenti clare patebit. Hiſtoriam ſcilicet brevem quam inceperat tragœdiæ et comœdiæ executurus, repetit, quod ſupra notaverat, comœdiam eſſe imitationem τῶν φαύλων, et occaſione data vocis φαύλων ſignificationem accuratius

SECT. XI.

paulo explicat. Hoc vero idcirco repetit, quia cauſam aperit, cur comœdia ab initiis ſuis non ſerio exculta eſt, ideoque primam progreſſus ſui partem obſcuriorem habet, ut mox dicturus eſt. Definitioni comœdiæ neque hic locus erat, neque ſi eam ubicunque ponere voluiſſet Philoſophus, tam perfunctorie rem adminiſtraſſet, ex tribus poeticæ imitationis differentiis eam tantum unam, quæ circa objectum verſatur, notans. Confer definitionem tragœdiæ.

P. 15. l. 1. τὸ γελοῖον] De ridiculo, cujus natura generatim hic et quaſi in tranſitu indicatur, fuſius ſine dubio et accuratius egerat Noſter in aliqua operis hujus parte quæ temporis injuria intercidit; ea ſcilicet, opinor, quæ circa comœdiam ſpecialiter verſata eſt. Vid. Rhet. L. i. c. 11. Διώρισται δὲ περὶ γελοίων ἐν τοῖς περὶ Ποιητικῆς. Et L. iii. c. 18. Περὶ ᾗ τῶν γελοίων——εἴρηται πόσα εἴδη γελοίων ἐστὶν ἐν τοῖς περὶ Ποιητικῆς· ὧν τὸ μὲν ἁρμόττει ἐλευθέρῳ, τὸ δὲ, οὔ· ὅπως ἓν τὸ ἁρμόττον αὐτῷ λήψεται· ἔστι δ' ἡ εἰρωνεία τῆς βωμολοχίας ἐλευθεριώτερον· ὁ μὲν γὰρ αὑτοῦ ἕνεκα ποιεῖ τὸ γελοῖον, ὁ δὲ βωμολόχος ἑτέρου. Ex poſterioribus abunde patet Philoſophum ad alium quem locum reſpexiſſe quam hunc qui præ manibus eſt, et qui hodie in hoc libro de hac materia unicus exſtat.

De voluptate, quæ ex ridiculo in comœdiis percipitur, nonnulla habet Plato, Phileb. p. 394, 5. ad quem locum egregia notavit doctiſ-

ſimus Sydenhamus, in Commentario Anglico, p. 525—530.

Ibid. l. 9. ἀλλ' ἐθελονταὶ ἦσαν.] Intelligi poteſt de choro; ſed etiam de poetis, ſecundum illa quæ ex Ælio Dionyſio protulit Euſtathius ad Il. κ. 230. Ἐθελοντὴς, ὁ αὐθαιρέτως τι ποιῶν· ἐκαλοῦντο δὲ καὶ ἐθελονταὶ διδάσκαλοι δραμάτων δηλαδὴ, ὅτε τις μὴ λαβὼν χορὸν, μηδὲ χορηγητὴν ἔχων, ἑαυτῷ τὰ πάντα παρεῖχε. Et ſic fortaſſe rectius. Hinc enim poetarum, naſcente comœdia, conditio difficilis maxime apparet, quod non modo chorum docere, ſed etiam conducere, nutrire, veſtibus alioque omni apparatu inſtruere neceſſe haberent.

Ibid. l. 11. Τὶς δὲ πρόσωπα ἀπέδωκεν,] Vox πρόσωπον apud veteres Græcos binas illas ſignificationes habuit, quas *Perſona* apud Romanos. Ita Ulpianus notavit ad illa Demoſth. Π. Παραπ. p. 261. Ἐν ταῖς πομπαῖς ἄνευ τῶ προσώπω κωμάζει] Ἰσέον δὲ, ὅτι οἱ νεώτεροι λέγουσιν αὐτὸ προσωπεῖον· ἐν δὲ τοῖς ἀρχαιοτέροις βιβλίοις εὑρίσκεται τὸ πρόσωπον. Hic igitur πρόσωπα pro *larvis* accipio. Primum enim ut docemur a Scholiaſte ad Ariſtoph. Ἱπ. 520. fuco quodam, βατραχείῳ dicto, hiſtriones ora perungebant: ἐχρίοντο τῷ βατραχείῳ τὰ πρόσωπα πρὶν ἐπινοηθῆναι τὰ προσωπεῖα. Progreſſu temporis inveniebantur larvæ ad varios agentium characteras accommodatæ. Sic de Mæſone narrat Athenæus, L. xiv. p. 659. B. ὅτι γέγονε κωμῳδίας ὑποκριτὴς Μεγαρεὺς τὸ γένος,

SECT. XI.

ὃς καὶ τὸ προσωπεῖον εὗρε τὸ ἀπ' αὐτοῦ καλούμενον Μαίσωνα, ὡς Ἀριστοφάνης φησὶν ὁ Βυζάντιος ἐν τῷ περὶ Προσώπων, εὑρεῖν αὐτὸν φάσκων, καὶ τὸ τοῦ θεράποντος πρόσωπον, καὶ τὸ τοῦ μαγείρου. De larvarum varietate in nova comœdia conſulendus eſt Pollux, L. iv. c. 19. § 143. &c. Neque vero neſcius ſum προσώπων, in altero etiam vocis ſenſu, inventionem ad hiſtoriam dramatis pertinere; ſicut v. c. Phrynichus a Suida in v. primus γυναικεῖον πρόσωπον induxiſſe traditur, et Epicharmus paraſitum ap. Athen. L. vi. p. 235. F. et ebrios Æſchylus primus in tragœdia, Epicharmus autem in comœdia. Ibid. L. x. p. 428. F. Sed hujuſmodi inventiones ad internam dramatis conſtitutionem magis pertinere videntur quam ad formam externam, de qua, opinor, nunc agitur.

Sect. XII.

P. 16. l. 6. μετὰ λόγου μίμησις] Dele μετὰ λόγου, ut gloſſema inutile et aliunde advectum. *Goulſton.*

Inutile eſt certe, et ejiciendum, ut credo. Sed neque ſic hunc locum ſanum exiſtimo. Ut debita ſyntaxis reddatur, ſcribendum eſt, opinor, μέχρι MONON TOY (vel MEN TOY) METRΩ μίμησις εἶναι κτ. Levior eſſet mutatio—μέχρι MONON METRΩ—; ſi μέχρι cum infini-

tivo, ſine interventione articuli, conſtrui poſſit. Ita quidem locutus eſt Cebes, Tab. p. 73. μέχρις ἂν ἔξιν λάβειν. Sed Noſter articulo utitur infra, p. 26. μέχρι τῦ σώθηλος εἶναι. SECT. XII.

SECT. XIII.

P. 17. l. 4. Περὶ μὲν ἕν τῆς ἐν ἑξαμέτροις] Ita ſcripſi cum Mor. V. et MSS. Med. 21. xiv. pro τῆς ἑξαμέτρε. Malim tamen legere τῆς ἐν μέτρῳ, ut infra p. 80. vel (quod fortaſſe verius eſt) τῆς ἐμμέτρε. Nam epopœia non *neceſſario* hexametris condebatur.

Ibid. l. 10. χωρὶς ἑκάστε τῶν εἰδῶν ἐν τοῖς μορίοις, δρώντων,] Notabile eſt in hac definitione, uti vulgo repræſentatur, nihil dici de modo imitationis *per actionem*, quæ præcipua eſt poeſeos dramaticæ proprietas. Sequentia etiam manifeſto peccant, quod res prorſus heterogeneas ſibi invicem opponunt, narrationem ſcilicet, quæ modus eſt imitationis, miſericordiæ et terrori, effectibus ab imitatione propagandis. Definitionem igitur hanc ſic potius ab Ariſtotele conſtitutam crediderim. Ἔστιν ἕν Τραγῳδία μίμησις πράξεως σπεδαίας καὶ τελείας, μέγεθος ἐχέσης· ἡδυσμένῳ λόγῳ, χωρὶς ἙΚΑΣΤΩ τῶν εἰδῶν ἐν τοῖς μορίοις· δρώντων καὶ οὐ δι' ἀπαγγελίας· δι' ἐλέε καὶ φόβε περαίνουσα τὴν τῶν τοιέτων παθημάτων κάθαρσιν. Senſum in verſione expreſſi : ἑκάστῳ magis per-

SECT. XIII. ſpicuum eſt quam ἑκάστῳ, quod tamen fortaſſe tolerari potuit. Recte autem tragœdia dicitur ΜΙΜΗΣΙΣ ΔΡΩΝΤΩΝ, ut ſupra p. 7. l. 13. ΔΡΑΜΑΤΑ καλεῖσθαί τινες αὐτά φασιν, ὅτι ΜΙΜΟΥΝΤΑΙ ΔΡΩΝΤΑΣ. Recte etiam μίμησις δρώντων opponitur μιμήσει δι' ἀπαγγελίας. Importunum illud ἀλλὰ, quod vulgo ſequitur, ſuſtuli, non ſine auctoritate tamen Codd. Morel. et Med.

P. 17. l. 12. τὴν τῶν τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν.] Cujuſmodi fuerit ea affectuum purgatio, quam hic tragœdiæ quaſi finem ſtatuit Ariſtoteles, optandum eſſet ipſum paulo fuſius expoſuiſſe. Et quidem ita ſe facturum pollicitus erat in Polit. L. viii. c. 7. Τί ἦ λέγομεν τὴν κάθαρσιν, νυῦ μὲν ἁπλῶς, πάλιν δ' ἐν τοῖς περὶ Ποιητικῆς ἐρροῦμεν σαφέστερον. Cum igitur quæcunque de purgatione illa in hoc libro diſſeruerit, ea omnia jam prorſus interciderint, operæ pretium duco *craſſiora* iſta ex Politicis, l. c. hic apponere, ex quibus aliqua ſaltem ad auctoris noſtri mentem aperiendam lux affulgeat. Ea vero ſic fere ſe habent. Ἐπεὶ δὲ τὴν διαίρεσιν ἀποδεχόμεθα τῶν μελῶν, ὡς διαιροῦσί τινες τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ, τὰ μὲν ἠθικὰ, τὰ δὲ πρακτικὰ, τὰ δ' ἐνθουσιαστικὰ τιθέντες· καὶ τῶν ἁρμονιῶν τὴν φύσιν πρὸς ἕκαστα τούτων οἰκείαν ἄλλῃ πρὸς ἄλλο μέρος (f. μέλος) τιθέασι· φαμὲν δ' οὐ μιᾶς ἕνεκεν ὠφελείας τῇ μουσικῇ χρῆσθαι δεῖν, ἀλλὰ καὶ πλειόνων χάριν· καὶ γὰρ παιδείας ἕνεκεν καὶ καθάρσεως· (τί δὲ λέγομεν τὴν κάθ. κ.τ.λ. ut ſupra.) τρίτον ἦ πρὸς διαγωγὴν, πρὸς ἄνεσίν τε καὶ πρὸς

τὴν τῆς συντονίας ἀνάπαυσιν· φανερὸν ὅτι χρηστέον μὲν πάσαις ταῖς ἁρμονίαις, οὐ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον πάσαις χρηστέον· ἀλλὰ πρὸς μὲν τὴν παιδείαν ταῖς ἠθικωτάταις· πρὸς δὲ ἀκρόασιν, ἑτέρων χαιρεργόντων, καὶ ταῖς πρακτικαῖς καὶ ταῖς ἐνθουσιαστικαῖς· ὁ γὰρ περὶ ἑκάστην συμβαίνει πάθος ψυχὰς ἰσχυρῶς, τοῦτο ἐν πάσαις ὑπάρχει· τῷ δὲ ἧττον διαφέρει καὶ τῷ μᾶλλον· οἷον ἔλεος καὶ φόβος· ἔτι δ' ἐνθουσιασμός· καὶ γὰρ ὑπὸ ταύτης τῆς κινήσεως κατακώχιμοί τινές εἰσιν· ἐκ δὲ τῶν ἱερῶν μελῶν ὁρῶμεν τούτους, ὅταν χρήσωνται τοῖς ἐξοργιάζουσι τὴν ψυχὴν μέλεσι, καθισαμένους, ὥσπερ ἰατρείας τυχόντας καὶ καθάρσεως· ταὐτὸ δὴ τοῦτο ἀναγκαῖον πάσχειν καὶ τοὺς ἐλεήμονας, καὶ τοὺς φοβητικοὺς, καὶ τοὺς ὅλως παθητικούς· τοὺς δ' ἄλλους, καθ' ὅσον ἐπιβάλλει τῶν τοιούτων ἑκάστῳ· καὶ πᾶσι γίγνεσθαί τινα κάθαρσιν, καὶ κεφίζεσθαι μεθ' ἡδονῆς. SECT. XIII.

Ex his, quæ de Muſica dicuntur, colligere licet, opinor, Ariſtotelem ſimilem quandam ratiocinationem de poeſi etiam tragica inſtituiſſe, qua ſcilicet probaret affectus miſericordiæ et metus, qui in tragœdiis vehementiſſime excitantur, non ex eo nutriri et validiores effici, quod Plato criminabatur, de Rep. L. iii. init. ſed contra levari et exhauriri; et proinde affectuum horum purgationem opus eſſe proprium et quaſi finem tragœdiæ; cum cæteræ poeſis ſpecies vel ad doctrinam vel ad delectationem magis aptæ ſint. Qua argumentorum ſerie ad concluſiones has pervenerit Philoſophus, non in promptu eſt exponere, cum argumenta ipſa perierint, et ne unus quidem ſuper-

SECT. XIII.

fit ex veteribus qui ſententiam ejus de hac affectuum per tragœdiam purgatione, vel illuſtraverit vel etiam verbo memoraverit. Satis ſit monere, præceptorum quæ deinceps traduntur rationem nonnunquam evidentiorem fore, ſi meminerimus ad quam hypotheſin conformata fuerint.

P. 17. l. 13. ῥυθμὸν καὶ ἁρμονίαν καὶ μέλος·] Victorius pro μέλος legit μέτρον: quia μέλος et ἁρμονία idem valent. Sed etiam μέτρον et ῥυθμὸς idem valent. Vid. ſupra p. 10. τὰ γὰρ μέτρα, ὅτι μόρια τῶν ῥυθμῶν ἐσι, Φανερόν. Voces igitur καὶ μέλος potius delendas credo, ut ex gloſſemate ortas.

SECT. XIV.

P. 19. l. 1. καὶ τυγχάνεσι καὶ ἀποτυγχάνεσι] Hæc verba etiam alibi, licet parcius, ſine ſubſtantivo inveniuntur. Plutarch. Lycurg. p. 100. Αἴκα τύχωμεν, δημοσία· αἴκα ἀποτύχωμεν, ἰδία. Thucyd. L. iv. οὐ τυχόντες. Soph. Œd. Col. p. 319.

Ἀνθ' ὧν ἔπαθον εὖ, τελεσφόρον χάριν
Δῦναί σφιν, ὥσπερ τυγχάνων ὑπεχόμην·

ſive revera interdum neutra ſint, ſive genitivus ſubintelligatur. Hippoc. Π. Παθῶν, p. 621. ὧν δὲ παρατυγχάνῃς, ταῦτα ἂν καὶ ποιέων καὶ ξυμβουλεύων τυγχάνῃς μάλιστα.

Sect. XV.

P. 21. l. 4. Ὁ μὲν γὰρ Πολύγνωτος ἀγαθὸς ἠθογραφος·] Ita pro ἀγαθῶν reſtituit Victorius ex MSS. omnino recte. Sic enim Noſter in Polit. L. viii. p. 225. Δεῖ μὴ τὰ Παύσωνος θεωρεῖν τὰς νέας, ἀλλὰ τὰ Πολυγνώτε, κἂν ἕτις ἄλλος τῶν γραφέων ἢ τῶν ἀγαλματοποιῶν ἐστιν ἠθικός.

P. 22. l. 11. Οἱ μὲν δὴ ἀρχαῖοι] Dacierus hæc non de poetis, ſed de oratoribus, contra Victorium, dici aſſerit. "Les anciens poetes avoient fait tout le contraire de ce qu'il dit icy; ils ne cherchoient que ce qui pouvoit orner leur diſcours, et ne ſuivoient nullement la maniere naturelle et ſimple." Ipſe autem videtur neſciviſſe hic non de phraſi agi, quæ nonnunquam apud veteres tragicos nimis tumida eſt, ſed de ſententiis, quibus illi fere naturalibus et ſimplicibus utuntur, recentiores autem artificioſis et rhetoricis. Euripidis ſane τὰ κομψὰ et τὴν λεπτολογίαν non raro ſugillat Comicus; et veriſimile eſt malum illud indies creviſſe uſque ad tempora Ariſtotelis, qui natus eſt Olymp. 99. anno prope 22do ab Euripidis exceſſu. Iidem poetæ infra vocantur οἱ Παλαιοὶ, p. 45.

Ibid. l. 13. ὁ δηλοῖ τὴν προαίρεσιν] Cf. Noſtrum in Rhet. L. ii. c. 21. Ἦθος δ' ἔχουσι λόγοι, ἐν οἷσις δῆλη ἡ προαίρεσις: et L. iii. c. 16. Ἠθικὴν

SECT. XV. δὲ δεῖ τὴν διήγησιν εἶναι· ἔστι δὲ τοῦτο, ἂν εἰδῶμεν, τί ἦθος ποιεῖ· ἓν μὲν δή, τὸ προαίρεσιν δηλοῦν· ποιὸν δὲ τὸ ἦθος, τῷ ποιὰν ταυτὶν· ἡ δὲ προαίρεσις ποιὰ τῷ τέλει. Διὰ τοῦτο οὐκ ἔχουσιν οἱ μαθηματικοὶ λόγοι ἤθη, ὅτι οὐδὲ προαίρεσιν· τὸ γὰρ οὗ ἕνεκα οὐκ ἔχουσιν· ἀλλ' οἱ Σωκρατικοί· περὶ τοιούτων γὰρ λέγουσιν. Ultima nos quaſi manu ducunt ad eam ſententiæ ſequentis ordinationem quam in hac editione adoptavi. Vulgo legitur, ἐν οἷς οὐκ ἔστι δῆλον ἢ προαιρεῖται, ἢ φεύγει ὁ λέγων. Διόπερ οὐκ ἔχουσιν ἤθος ἔνιοι τῶν λόγων. Ordinationi noſtræ ex parte ſuffragantur MSS. Victor. et Morel.

SECT. XVI.

P. 26. l. 4. οὐ τῆς τέχνης ἐστίν.] De hoc loco qui mihi planiſſimus videtur, nihil dixiſſem, niſi in illo hæſiſſent Caſtelvetrus et vir doctus in Act. Inſcript. Acad. Gall. vii. p. 184. Cauſam reddit Ariſtoteles, cur in iis tragœdiis quæ certaminibus et ſpectaculis deſtinantur, nulla certa magnitudo præſcribi poteſt; quia ſcilicet illarum magnitudo non pendet ab arte poetica, ſed a certaminis lege, vel arbitrio agonothetæ. Si enim, v. c. oporteret centum tragœdias in certamen ſimul et eodem die deſcendere, ad clepſydras utique certandum eſſet, æquali temporis ſpatio unicuique poetæ dato; qui igitur tragœdiam ſuam intra terminos, non quos

actionis ſeries poſtulaverit, ſed quos aqua di- SECT. XVI.
menſa poſuerit, concludere neceſſe haberet; adeoque fortaſſe fabulam trecentis aut quadringentis verſibus abſolvere, ad quam digne explicandam mille et octingenti vix ſuffeciſſent. Quod adjicit Ariſtoteles tragœdiarum certamina ad clepſydras aliquando facta fuiſſe, neſcio an alibi legitur. Idem infra, p. 84. de numero tragœdiarum τῶν εἰς μίαν ἀκρόασιν τιθεμένων, i. e. *una commiſſione editarum* quaſi de re præfinita et notiſſima loquitur; et tamen numerus ille quis fuerit nondum diſcere potui.

SECT. XVII.

P. 28. l. 12. μηδὲν ποιεῖ ἐπίδηλον] Vid. Noſtrum Π. Ζω. Μορ. iii. p. 74. ἐπίδηλον ποιῶσι τὴν μεταβολὴν τ῀ διανοίας: et p. 75. ἐπίδηλον ποιῶσι τὴν αἴθησιν: et Xenoph. Οἰκονομ. ſub finem: Τ῀ δὲ δεσπότ῀ ἐπιφανέντος, ὦ Σώκρατες, ἔφη, ἐπὶ τὸ ἔργον, ὅστις δύναται καὶ μέγιστα βλάψαι τὸν κακὸν τῶν ἐργάτων, καὶ μέγιστα τιμῆσαι τὸν εὐθυμον, εἰ ΜΗΔΕΝ ΕΠΙΔΗΛΟΝ ΠΟΙΗΣΟΥΣΙΝ οἱ ἐργάται, ἐγὼ μὲν αὐτὸν ἂν ἀγάμαι. Sic etiam Ariſtoph. Ἰπ. 38.

SECT. XVIII.

P. 31. l. 14. Τῶν δὲ ἁπλῶν μύθων] At nondum

SECT. XVIII. quales ſint οἱ ἁπλοῖ μῦθοι expoſuit Philoſophus. Caſtelvetrus igitur aut hæc loco ſuo mota, et inferius inſerenda ſuſpicatur, aut legendum eſſe, Ἁπλῶς δὲ τῶν μύθων. Quid ſi legamus— Τῶν δὲ ΑΛΛΩΝ μύθων—? Nam præter objectionem a Caſtelvetro allatam recepta lectio in hoc peccat, quod fabulas ἐπεισοδιώδεις ſimplicium tantum fabularum peſſimas pronuntiat. Nihil autem vetat quin fabulæ etiam implexæ, et quidem æque frequenter ac ſimplices, ἐπεισοδιώδεις fuerint; neque ulla cauſa eſt, opinor, cur idem vitium in his quam in illis minus reprehenderetur.

P. 32. l. 2. ἐπεισοδιώδη μῦθον,] Vid. not. ad Sect. x. Fabulæ autem ἐπεισοδιώδεις luculentum ſatis exemplum habemus Promethea Æſchyli. Epiſodia enim Oceani, 284—396. et Iûs, 563—885. nec inter ſe, neque cum fabula principali ullam habent connexionem, aut neceſſariam aut veriſimilem. Unicum qui ex Oceani adventu derivatur fructum demonſtravit, opinor, Scholiaſtes ad 284. Καιρὸν δὲ δίδωσι τῷ χορῷ καθήκαθεν (f. καθήλαθεν) τῆς μηχανῆς Ὠκεανὸς ἐλθών. Chorus ſcilicet, ex nymphis Oceanidibus conſtans, Parodi melos abſolverat ex machina, quaſi pennis in aere libratus; et poſtea (Promethei rogatu, 272.) ad terram deſcendit. Epiſodium Iûs ait idem ad 563. habere aliquam ὥρας ὑποκείμενον σωτηρίαν, quod ſcilicet Prometheus illi ventura prædicit, et ſpeciatim

naſciturum ab ea in tertia decima generatione Herculem, qui ſe ex ærumnis ſuis liberaturus eſt. Sed hæc nimis arguta ſunt. Satis manifeſtum eſt et Io, et Oceanum, et ipſas etiam Oceanidas, quæ Chorum conſtituunt, in id tantum ſine ulla veriſimilitudine induci, ut argumentum tenue in juſtam Tragœdiæ magnitudinem extendant. SECT. XVIII.

Ibid. l. 5. *διὰ τὰς ὑποκριτάς.*] Ut de hac hujus loci ſcriptura dubitem, duæ faciunt cauſæ. Primum, non video quid hiſtrionum rei interfuerit ut fabulæ *ἐπεισοδιώδεις* in ſcenam producerentur; deinde, etiam ſi illorum quam maxime interfuiſſet, non video cur poetæ excellentes, cum laudis ſuæ diſpendio, illis gratificati fuerint. Certamen erat inter poetas; poetæ ſoli victoria adjudicabatur; in titulo qui victoriam teſtari ſolebat, poetæ nomen ſcribebatur, ut Plutarchus luculenter tradidit in Themiſtocle, p. 207. *Ἐνίκησε δὲ καὶ χορηγῶν τραγῳδοῖς, μεγάλῳ ἤδη τότε ἀγῶνι καὶ φιλοτιμίαν τὸ ἀγῶνος ἔχοντος, καὶ τρίπους τῆς νίκης ἀνέθηκε, τοιαύτῳ ἐπιγράφῳ ἔχοντα· Θεμιστοκλῆς Φρεάρριος ἐχορήγει· Φρύνιχος ἐδίδασκεν· Ἀδείμαντος ἦρχεν.* Nulla ibi hiſtrionis mentio; neque in ullis, quantum memini, hiſtoriæ ſcenicæ reliquiis memoratum invenio quo hiſtrione tragœdia aliqua primas tulerit. Hiſtriones ſcilicet, ſive ſorte dati, ſive a poetis lecti, horum certe meri erant miniſtri, ut prorſus incredibile ſit hos ad eorum arbitrium fa-

SECT. XVIII.

bulas ſuas ullo notabili vitio deformare voluiſſe. Denique (quod rem, opinor, conficit) nihil minus ab hiſtrionibus exoptandum erat quam fabula ἐπεισοδιώδης, quippe in qua minimus locus futurus eſſet affectibus illis in quibus exprimendis ars et virtus hiſtrionica præcipue elucere ſolet. His poſitis, pro ὑποκριτὰς legere malo ΚΡΙΤΑΣ, cum MSS. Morel. et M. Judices, qui de poetarum meritis in certaminibus ſcenicis ſententiam ferebant, cives erant Athenienſes ſorte ad id munus delecti, neque ipſi, ut credere licet, omnes Ariſtarchi, et præterea judicia ſua, qualia qualia fuerint, populari auræ non raro ſubmittere coacti. Spectatores certe quaſi cum judicibus calculum laturos conjungit Ariſtophanes, Ὀρν. 445.

Ὄμνυμ' ἐπὶ τέτοις πᾶσι νικᾶν τοῖς κριταῖς,
Καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσιν.——

Hujuſmodi autem judicum gratia fabulas ἐπεισοδιώδεις nonnunquam fieri debuiſſe jure ſuſpicemur. Cauſa erat, opinor, non infrequens, ut juſta ſpectaculo magnitudo daretur; ne ſpectatores ante tempus a ludis dimitterentur; quod populo ſemper minus gratum eſt: et hoc fortaſſe conſilio Sophocles longam illam de ſepultura Ajacis diſceptationem ad finem fabulæ appendit. Alia erat frequentiſſima, cum epiſodio aliquo ſplendido aut pathetico, licet ad argumentum nihil faciente, ſpectatorum ani-

mos delinire et quaſi faſcinare ſtuderent poetæ. Hujuſmodi quædam notavit in Euripidis Phœniſſis (ex veteribus, puto, criticis) Scholiaſtes ad Arg. Ἔςι μὲν ταῖς σκηνικαῖς ὄψεσι καλὸν τὸ δρᾶμα, ἐπεὶ καὶ παραπληρωματικόν· ἥτε ἀπὸ τῶν τειχέων Ἀντιγόνη θεωρȣ̃σα μέρος ȣ̓κ ἔςι δράματος· καὶ ὑπόσπονδος Πολυνείκης ȣ̓δενὸς ἕνεκα παραγίνεται· ἔτι ἐπὶ πᾶσι μετ' ᾠδῆς ἀδολέσχȣ φυγαδευόμενος ὁ Οἰδίπȣς προσέῤῥιπται (f. προσέῤῥαπται) διακενȣ̃. De judiciis in commiſſionibus ſcenicis abſurde et perverſe redditis queruntur Ælianus, V. H. L. ii. c. 8. et Gellius, N. A. L. xvii. c. 4.

SECT. XVIII.

Sect. XIX.

P. 33. l. 2. οἷον, ὁ ἀνδριὰς ὁ τȣ̃ Μίτυος] Pro Μίτυος apud Plutarch. de ſera Numinis Vindicta, p. 982. legitur Μιτίȣ. *Sylburgius.*

Sed noſtram ſcripturam tuetur Demoſth. K. Νεαιρ. p. 574. de eodem hoc Mitye, ut videtur, verba faciens. In libro περὶ Θαυμ. Ἀκȣσμ. p. 120. eadem hiſtoria narratur ſub nomine Βίτυος.

Sect. XXI.

P. 34. l. 9. ἐν τῷ Οἰδίποδι,] Sophoclis locus eſt in Œdipo Tyranno. *Sylburgius.*

SECT. XXI. Vide ver. 1009. &c. Bene autem factum eſt, quod ipſam tragœdiam adhuc ſuperſtitem habemus, nam alioqui, ex Ariſtotelis verbis, credere deberemus Nuntium *eo conſilio* veniſſe, ut Œdipum a metu circa matrem liberaret. Hoc vero idcirco notandum duxi, ut ne miretur lector, ſi in iis exemplis quæ ex tragœdiis deperditis petuntur, auctoris noſtri mentem perſpicue demonſtrare nonnunquam difficillimum ſit. Hujuſmodi eſt id quod ſtatim ſequitur de Lynceo. Ex mera verborum vi conjiceremus ipſum Lyncea ad mortem duci &c. ſed infra, p. 58. (ſi modo ad eandem tragœdiam reſpicit, quod ſatis probabile eſt) non Lynceus, ſed puer aliquis, in capitis diſcrimen videtur veniſſe. Hic autem puer Abas forte erat, Lyncei filius. Modum quidem, quo periit Danaus, nemo veterum (qui ſcilicet hodie extant) tradidit; ſed Hyginus, cujus fabulæ ex Tragicis ſæpiſſime derivatæ ſunt, mortem ejus ab Abante parentibus nuntiatam bis commemoravit, Fab. clxx. et cclxxiii.

SECT. XXIV.

P. 37. l. 9. ἴδια δὲ, τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς,] Subaudi, μέλη. De canticis enim loquitur, quæ ab hiſtrionibus in ſcena peragebantur; qualia quidem in nonnullis tragœdiis reperiri docet, ſed

non in omnibus. Quod notandum eſt. In alio loco rationem reddit quare, cum Chori cantica Antiſtrophica ſint, hæc e ſcena cantica ſimili metrorum lege non aſtringantur; quoniam ſcilicet, ſyſtema Antiſtrophicum ſimplex quiddam et ordinatum eſt, et ad affectus imitandos minus idoneum: Τὸ δ' αὐτὸ αἴτιον, καὶ διότι τὰ μὲν ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἐκ ἀντίστροφα, τὰ δὲ τῶ χορῶ ἀντίστροφα· ὁ μὲν γὰρ ὑποκριτὴς ἀγωνιστὴς καὶ μιμητής· ὁ δὲ χορὸς ἦθλον μιμεῖται. Problem. xix. 15. Quinetiam hæc hiſtrionum cantica diverſis Harmoniæ generibus a Choricis condebantur, Hypodorio ſcilicet et Hypophrygio, quorum neutro Chorus utebatur. Ibid. 30. 48. Hujus autem ratio fuiſſe dicitur, quoniam genus Hypophrygium ex indole ſua actuoſum eſt, Hypodorium vero magnificum: Ταῦτα δ' ἄμφω χορῷ μὲν ἀνάρμοστα, τοῖς δὲ ἀπὸ σκηνῆς οἰκειότερα· ἐκεῖνοι μὲν γὰρ ἡρώων μιμηταί· οἱ ἢ ἡγεμόνες τῶν ἀρχαίων μόνοι ἦσαν ἥρωες, οἱ δὲ λαοὶ ἄνθρωποι· ὧν ἐστιν ὁ χορός. Et mox, Ἔστι γὰρ ὁ χορὸς κηδευτὴς ἄπρακτος· εὔνοιαν γὰρ μόνον παρέχεται οἷς πάρεστι. Neque, opinor, dubitari poteſt, quin, præter has metri et melopœiæ differentias, ſenſuum etiam et orationis characteras longe diverſos præferebant hiſtrionum et Chori cantica. Non enim ſemper metra ſoluta, ſive ἀπολελυμένα, in Monodiis adhibebant poetæ tragici; ſed frequenter, niſi fallor, ſyſtemate Anapæſtico, nonnunquam et Elegiaco utebantur, ut Euripides in Andro-

SECT. XXIV.

SECT. XXIV.

mache, 103—116. Quin et Iambos in ſcena interdum cani ſolitos probat Plutarchus, de Muſica, p. 2090. Ἔτι δὲ τῶν ἰαμβείων, τὸ τὰ μὲν λέγεσθαι παρὰ τὸν κροῦσιν, τὰ δὲ ᾄδεσθαι, Ἀρχίλοχόν φασι καταδεῖξαι· εἶθ' ὕστερον χρήσασθαι τοὺς τραγικοὺς ποιητάς. Et Lucianus de Saltatione, T. ii. p. 285. ubi hiſtrio tragicus depingitur, ἐνίοτε καὶ περιάδων τὰ ἰαμβεῖα, καὶ, τὸ δὴ αἴσχιστον, μελῳδῶν τὰς συμφοράς·—καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομάχη τις ἢ Ἑκάβη ἐσὶ, φορητὸς ἡ ᾠδή· ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονῳδῇ ἐπιλαθόμενος αὑτοῦ, καὶ μήτε τὴν λεοντῆν αἰδεσθεὶς, μήτε τὸ ῥόπαλον, ὃ περίκειται, σολοικίαν εὖ φρονῶν εἰκότως φαίη ἄν τις τὸ πρᾶγμα.

P. 37. l. 11. Πρόλογος—τὸ πρὸ χοροῦ Παρόδου] In duabus tragœdiis Æſchyli, Perſis et Supplicibus, Chorus ipſe Prologi officio fungitur; in cæteris, quas quidem ſuperſtites habemus, omnibus Prologus ante Chori ingreſſum conſtituitur, præterquam in Rheſo; quam tamen ipſam olim Prologo formæ uſitatæ non caruiſſe veriſimile eſt. Vid. Valckenar. Diatrib. c. ix. et argumentum Rheſi, Ed. Muſg.

Ibid. l. 12. Ἐπεισόδιον] Vide notam ad Sect. x.

P. 38. l. 1. ἡ πρώτη λέξις ὅλου χοροῦ] Idem eſt ac ſi ſcripſiſſet τὸ πρῶτον μέλος τοῦ χοροῦ. Nam totus Chorus nunquam, opinor, niſi cantu loquebatur. In meris ſermonibus Coryphæus unus pro ſociis verba faciebat. Utebatur autem Chorus in Parodo ſyſtemate nonnunquam

Anapæſtico, ut in Ajace Sophoclis, Hecuba et Iphigenia Taur. Euripidis; ſed frequentius Antiſtrophico; ſive ſimplici, ubi totum ſyſtema per Chorum ſolum abſolvitur; ſive mixto, ubi inter ipſum et hiſtriones, et variis quidem modis, diſtribuitur. Vid. Sophoclis Electram et Œdipum Col. Euripidis Oreſtem, Helenam, Electram, &c. SECT. XXIV.

Ibid. l. 2. *Στάσιμον δ', μέλος χορῦ, τὸ ἄνευ ἀναπαίστου καὶ τροχαίου.*] Ex ſupra dictis patet Ariſtotelem ſub Staſimi nomine comprehendere omnia Chori cantica præter Parodum, et (de quo mox dicturus eſt) *κόμμον*. Quod vero ad hanc definitionem attinet, viz. Staſimum eſſe Chori canticum ſine Anapæſto et Trochæo, incommode ſatis accidit, ut Scholiaſtes Æſchyli canticum id quod incipit in fabula Prometheo, ver. 397. Staſimi titulo deſignaverit, in quo tamen plures leguntur trochæi a 415. ad 426. et Sextus Empiricus, *τὰ παρὰ τοῖς τραγικοῖς μέλη τὰ στάσιμα* diſerte appellans, ſyſtema Anapæſticum ſeptem verſuum ex Euripidis Chryſippo protulerit, adv. Muſ. vi. 17. p. 360. Alia eſt Staſimi deſcriptio apud Scholiaſtem ad Ariſtoph. Ran. 1314. *Στάσιμον μέλος, ὃ ἄδουσιν ἑστάμενοι οἱ χορευταί.* Hæc autem cum Ariſtotelica eatenus convenit, quatenus veriſimile eſt carmen, quod a ſtantibus canebatur, metra Anapæſtica et Trochaica parcius interpoſita habuiſſe, cum

SECT. XXIV. ambo illi rythmi concitatiores ſint, et cum motu aliquo pene neceſſario comitandi.

SECT. XXVI.

P. 40. l. 9. ἁπλᾶν εἶναι μᾶλλον ἢ διπλοῦν,] Modo poſuerat τῷ σώζεσιν τῆς καλλίστης τραγῳδίας (fabulam ſc.) μὴ ἁπλῷ, ἀλλὰ πεπλεγμένην: quomodo igitur nunc concludit τὸν καλῶς ἔχοντα μῦθον ἁπλοῦν εἶναι μᾶλλον ἢ διπλοῦν? In his conciliandis fruſtra laborant interpretes. Manifeſtum eſt enim vocem ἁπλᾶς in uno eodemque ſenſu utrobique accipi debere, de fabula ſimplici, ſecundum Ariſtotelis definitionem, p. 33. Λέγω δ' ἁπλῆν μὲν πρᾶξιν, ἧς γινομένης, ὥσπερ ὥρισται, συνεχὴς καὶ μιᾶς, ἄνευ περιπετείας ἢ ἀναγνωρισμοῦ ἡ μεταβασις γίνεται. Et æque manifeſtum eſt vocis διπλᾶς in hoc loco ſignificationem ex alterius ſenſu pendere, et illi ἀντιστοιχεῖν: ita ut, ſi μῦθος ἁπλᾶς fabulam ſimplicem denotet, μῦθος διπλᾶς fabulam implexam (τὸν πεπλεγμένον μῦθον) denotare neceſſario intelligatur. Hoc vero ſic ſe habere etiam ex eo patet, quod Odyſſeæ fabula, quam in hoc ipſo capite διπλῆν vocat, inferius πεπλεγμένη dicitur, p. 83. Mihi igitur veriſimile videretur voces duas, perperam tranſpoſitas, ſic forte reponendas eſſe: Ἀνάγκη ἄρα τὸν καλῶς ἔχοντα μῦθον διπλᾶν εἶναι μᾶλλον ἢ ἁπλοῦν.

Sed quid de ſequentibus illis—ὥσπερ τινές φασι—ſtatuendum ſit, non minor reſtat difficultas. Neque enim credibile eſt ullos fuiſſe qui fabulam ſimplicem fabulæ implexæ in genere prætulerint; et omnis Philoſophi ratiocinatio in eo tantum verſatur, ut iſtorum errorem coarguat, qui ex fabulis implexis eas primas judicant, quæ exitum habent felicem. Has enim ipſe in ſecundo loco ponendas ſtatuit, in primo autem eas quæ exitum habent infelicem. Δευτέρα δ', ἡ πρώτη λεγομένη ὑπό τινων, ἐστὶ σύστασις, κ.τ.λ. Huic vero diſputationi accommodatius certe daretur initium, ſi totus locus ſic ſcriberetur. Ἀνάγκη ἄρα τὸν καλῶς ἔχοντα μῦθον διπλοῦν εἶναι μᾶλλον ἢ ἁπλῆν, καὶ μεταβάλλειν ὐκ εἰς εὐτυχίαν ἐκ δυστυχίας, ΩΣΠΕΡ ΤΙΝΕΣ ΦΑΣΙΝ, ἀλλὰ τἐναντίον ἐξ εὐτυχίας εἰς δυστυχίαν. SECT. XXVI.

P. 42. l. 9. τῆς κωμῳδίας οἰκεία·] Hujuſmodi aliquid notaverunt veteres Critici in Oreſte Euripidis. Vid. argumentum Fab. Τὸ δ' δρᾶμα κωμικωτέραν ἔχει τὴν καταστροφήν: et Scholion, quod ex MS. C. C. C. protulit Muſgravius ad ver. ult. Ὀρᾶται τόδε τὸ δρᾶμα κωμικῇ καταλήξει χρησάμενον· διαλλαγαὶ γὰρ πρὸς Μενέλαον καὶ Ὀρέστῃ. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ἀλκήστιδι ἐκ συμφορῶν εἰς εὐφροσύνην, καὶ ἐν Τύροις (f. Τυροῖ) Σοφοκλέους ἀναγνώρισμα κατὰ τὸ (f. κατὰ τὸ ἀναγνώρισμα) γέλως γίνεται· καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, πολλὰ τοιαῦτα ἐν τῇ Τραγῳδίᾳ εὑρίσκεται.

Sect. XXVII.

P. 45. l. 12. ἐν τῷ Τραυματίᾳ Ὀδυσσεῖ.] Hanc tragœdiam Chæremonis fuiſſe ſuſpicor. Citatur ille ab Athenæo, L. xiii. p. 562. F. ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Τραυματίᾳ, et iterum, p. 608. E. ἐν Ὀδυσσεῖ, quaſi diverſæ eſſent fabulæ, ſed unam eandemque fuiſſe, cujus titulus erat Ὀδυσσεὺς Τραυματίας, mihi veriſimillimum videtur. De Ulyſſe a Telegono filio inſciente vulnerato notiſſima eſt hiſtoria, Vid. Hygin. Fab. cxxvii.

P. 46. l. 7. ἐν Ἀντιγόνῃ] Sophoclis ſine dubio. Vide ver. 1245. &c.

Ibid. l. 12. ἐν τῷ Κρεσφόντῃ] Euripidis nimirum, cujus fabulæ fragmenta tantum extant. Hunc autem, Meropes filium, patris cognominem finxerat Euripides, ut docte obſervavit Muſgravius, T. iii. p. 557. ex Euſtratio ad Ariſtot. Eth. iii. 1. fol. 40. b. Telephontes appellatur ab Hygino, Fab. clxxxiv. qui tamen in reliquis tragœdiæ Euripideæ argumentum data opera, ut videtur, executus eſt.

P. 47. l. 1. ἐν τῇ Ἕλλῃ] Secundum maxime vulgatas hiſtorias Helle ſine liberis obiit, in freto, quod poſtea nomen ejus tulit, demerſa. Sed erant tamen qui eam, poſt caſum in Helleſpontum, a Neptuno compreſſam filium procreaſſe dixerunt. Vid. Eratoſthenem, Κατας.

Κριὸς, et, qui illum ante oculos habuiſſe videtur, Hyginum, Poet. Aſtron. ii. 20. Hic igitur filius tragœdiæ, quam reſpicit Noſter, argumentum forte dedit; ſed quale nihil attinet diſquirere, cum ex unico hoc loco vel titulus ejus, quod ſciam, innoteſcat. Corrigebat Valckenarius, ἐν τῇ Ἀντιόπῃ. Rationes ejus vide, Diatrib. Euripid. c. vii. SECT. XXVII.

SECT. XXVIII.

P. 48. l. 13. ἐν τῷ Ὀρέστῃ] Etiam infra, p. 99. iterum reprehenditur Euripides, quod Menelaum in fabula Oreſte ſine ulla neceſſitate improbum finxerit. Ad quem locum non male obſervavit Heinſius, etiam alterum ex Andromache exemplum afferri potuiſſe, ubi non diſſimilis Menelai πονηρία exhibetur. Sed Euripidi (ut obſervavit Marklandus ad Iphig. in Aul. 304.) ſolenne erat Menelaum, et quidem omnia Laconica, in Tragœdiis ſuis traducere. Hoc autem fecit, non, ut opinor, artis ſuæ inſcitia, nec quod ipſe aliter quam ab Homero edoctus fuiſſet de Menelao exiſtimarit, ſed quia contumelias quaſcunque in principem civitatis æmulæ heroem Athenienſibus ſuis gratas fore judicavit, ac etiam quia per quotidiana odii gentilis irritamenta animos omnium a pace quam longiſſime abducere ſperavit. Euripides

SECT. XXVIII.

enim cum factione Alcibiadis pro bello ſemper ſtetiſſe videtur, ut Ariſtophanes pro pace; et hæc, niſi fallor, inimicitiarum inter eos cauſa non minima.

P. 48. l. 14. ἐν τῇ Σκύλλῃ,] Ad tragœdiam aliquam hujus nominis reſpexiſſe Ariſtotelem non dubito, licet cujus illa fuerit documenta nulla habeam; nam apud Homerum in epiſodio de Scylla, Odyſſ. M. nullus eſt omnino Ulyſſis θρῆνος, nihil denique quod perſonam ejus minus deceat.

P. 49. l. 1. ἡ τῆς Μελανίππης ῥῆσις·] Melanippen in fabula cognomine ex principiis philoſophiæ Anaxagoreæ ſubtiliſſime diſſerentem induxerat Euripides, ut luculenter demonſtravit Dionyſius Hal. Τεχ. Ῥητ. p. 85 et 103. In quibus tamen locis qui ipſa Euripidis metra nobis excuderunt viri docti, vereor ne fruſtra fuerint. De primo hic tantum monebo voculam τίς, a qua Euripidis fragmentum incipere ſupponitur, ad Dionyſium omnino pertinere, et cum extremis ejus verbis ſic conjungi debere. Ὁ μὲν Εὐριπίδου σχηματισμὸς οὗτος· ὁ δὲ τῆς Μελανίππης τίς;

Qui ſequitur Iambus cum teſquipede,

> Τὰ παιδί' ἐξέθηκεν εἰς τὰ τοῦ πατρὸς
> Βυθόρεια·——

ex ipſa tragœdia ſumptum facile crediderim. Reliqua omnia ſine metro a Dionyſio deſcripta

videntur, adhibitis tamen nonnullis poetæ locutionibus. SECT. XXVIII.

P. 50. l. 1. *ἅπαντα γὰρ ἀποδίδομεν τοῖς θεοῖς ὀρᾶν.*] Sic in Politicis, iii. p. 78. *Ἀποδίδομεν δὴ τὸ κρίνειν ἀδὲν ἧττον τοῖς πεπαιδευμένοις ἢ τοῖς εἰδόσιν.*

Ibid. l. 9. *ὀργίλως καὶ ῥᾳθύμως,*] Plerique vertunt, *iracundos et ſocordes*; ſed Dacierus mavult *ῥᾳθύμως* interpretari, *valde iracundos, ſtomachoſos,* ex auctoritate gloſſæ hujus Heſychii. *Ῥᾴθυμος, ὁ μὴ πονητικὸς, ἀλλὰ ἔκλυτος· ἄλλοι* ΕΠΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΘΥΜΟΥ *κέχρηται τῇ λέξει.* At hic quidem ſenſus (etiam ſi meliore niteretur auctore) huic loco male convenire ob hoc judicandus eſt, quod tum *ῥᾳθύμως* ab *ὀργίλως* parum aut nihil differret, ita ut poſterius vocabulum ab Ariſtotele ſine ulla ratione additum videretur, contra ejus morem. Interpretationem igitur vulgarem ſecutus ſum. Obſcuritas autem loci, ſiquæ eſt, ex eo videtur orta, quod Philoſophus, cum de iracundis et ſocordibus et cæteris ejuſmodi vitioſis generatim loqui inceperit, de prima tantum ſpecie, iracundia, regulam tradit; quæ ſcilicet ad alias omnes facile applicetur; ejuſque unum proponit exemplum Achillem, qualis ab Agathone et Homero depictus eſt. Occaſionem autem Achillis ad normam Homericam depingendi ſumpſerat, opinor, Agatho in tragœdia ſua Telepho, quæ memoratur ab Athenæo.

Ibid. l. 11. *ἐπιεικέως ποιεῖν παράδειγμα, ἢ σκλη-*

SECT. XXVIII. ρότητος] Verba fere eadem occurrunt in Plutarcho, Probl. Symp. L. vii. Pr. 8. ubi agit de Menandri Gnomis, καὶ τὰ σκληρότατα τῶν ἠθῶν, inquit, μαλάττεσι καὶ κάμπτεσι πρὸς τὸ ἐπιεικέστατον. *Petitus.*—Ita ſumo, quaſi dictum eſſet, ἐπιεικείας μᾶλλον ποιεῖν παράδειγμα, ἢ σκληρότητος δεῖ. *Heinſius.*

Recte. Vide not. ad p. 55. l. 11.

P. 50. l. 14. τὰς παρὰ τὰ ἐξ ἀνάγκης ἀκολουθούσας αἰσθήσεις τῇ ποιητικῇ·] Intelligendi ſunt ſenſus illi, ut recte obſervavit Caſtelvetrus, quibus voluptatem ex muſica et apparatu ſcenico (τῇ Μελοποιίᾳ καὶ τῇ Ὄψει) ortam percipimus. Hos autem *præter illa quæ neceſſaria ſunt* poeticam ſequi dicit, quia, ut ſupra dixerat, p. 23. l. 11. ἡ τῆς τραγῳδίας δύναμις καὶ ἄνευ ἀγῶνος καὶ ὑποκριτῶν ἐστιν. Vide etiam infra p. 102. ubi tragœdiæ excellentiam ex ſola lectione apparere poſſe pluribus adſtruitur, adeoque non neceſſarium eſſe ut in ſcena repræſentetur. In quibus vero libris materiam hanc tractaverat Noſter, incertum eſt. Non abſurde autem ſuſpicemur eam locum habuiſſe vel ἐν ταῖς Διδασκαλίαις, qui liber hiſtoria quædam ſcenica erat; vel in illo περὶ τραγῳδιῶν. Vide Diogenem Laert. L. v. Seg. 26.

Sect. XXIX.

P. 51. l. 8. λόγχῳ—ἢ ἀστέρας,] Thebanis terrigenis, ſive Spartis, et eorum poſteris, ſignum in corpore impreſſum fuiſſe Λόγχης, ſive haſtæ, vulgo ferebatur. Vide Dion. Chryſ. Orat. iv. p. 62. Plutarch. de ſera Num. Vind. p. 998. Julian. Orat. ii. p. 81. Pelopidarum inſignia, quæ hic Ἀστέρας appellat Ariſtoteles, humeris impreſſa fuiſſe memorat Julianus, l. c. Μηδὲ εἰς τὰς Πελοπίδας ἐξίτω ἐγλεάφεσθαι τὰς μὴ φέροντας ΕΠΙ ΤΩΝ ΩΜΩΝ τῷ γένει τὰ γνωρίσματα. Accuratius Themiſtius, Orat. vi. p. 77. Τοῖς Πελοπίδαις μὲν ἐξήρκει καὶ ΜΟΡΙΟΝ ΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΝ ΩΜΟΝ ΕΞΕΙΚΑΣΜΕΝΟΝ ΕΛΕΦΑΝΤΙ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς συγγνείας.

Ibid. l. 14. διὰ τῆς ἑλῆς] Per cicatricem ſcilicet bis agnitus eſt Ulyſſes; primo ab Euryclea inter lavandum invitus, Od. T. 386. &c. deinde ab Eumæo et Philœtio, quibus ipſe ad fidem verbis ſuis faciendam cicatricem illam monſtrat, Od. Φ. 217. &c.

P. 52. l. 12. ἡ τῆς κερκίδος φωνή.] Mira ſane commentus eſt Caſtelvetrus, mira etiam Joſ. Scaliger, Collect. in Varr. p. 157. ut explicent quam partem in fabula Terei habuit ἡ τῆς κερκίδος φωνή, i. e. *radii textorii vox*; ut illi, aliique omnes quos vidi, interpretantur. Sed κερκὶς non ſolum *radium textorium*, ſed etiam ipſam

SECT. XXIX.

telam aliquando ſignificat. Schol. in Hecub. 1153. κερκὶς] τὸ ὕφασμα ἐνταῦθα, ἀπὸ τῆ ποιουῦτος τὸ ποιέμενον· κερκὶς γὰ κυρίως ὁ ἄτρακτος, ἐν ᾧ ὑφαίνουσιν. Philomelæ autem agnitionem (de qua hic loquitur Ariſtoteles) *per telam*, quam ſorori ſuæ miſit, factam eſſe notiſſimum eſt. Vid. Ovid. Metam. vi. Declaratio igitur *per telam* enuntiata, niſi fallor, appellatur *telæ vox*; metaphora certe audaciore, et proſaico ſermoni minus conveniente, ſed quam in hoc loco ex ipſa tragœdia deſumptam eſſe veriſimiliter forte ſuſpicemur. Vid. Achillem Tat. L. v. p. 285. eadem tranſlatione de artificio Philomelæ ad faſtidium abutentem: ἡ γὰ Φιλομήλας τέχνη ΣΙΩΠΩΣΑΝ ἠύρηκε ΦΩΝΗΝ· ὑφαίνει γὰ πέπλον ἄγγελον, καὶ τὸ δρᾶμα πλέκει ταῖς κρόκαις, καὶ μιμεῖται τλὼ γλῶτταν ἡ χεὶρ, ἣ Πρόκνης τοῖς ὀφθαλμοῖς τὰ τῶν ὠτων μιμύει, καὶ πῶς αὐτλὼ ἀ πέπονθε ΤΗ ΚΕΡΚΙΔΙ ΛΑΛΕΙ. Cum autem hiſtoriam Terei diverſe narratam fuiſſe conſtet, (Vide Hygin. Fab. 45.) Sophocles, opinor, primus Philomelam per telam agnitam finxit; unde recte agnitio illa inter τὰς πεποιημένας ὑπὸ τῆ ποιητῆ hic numeratur.

P. 52. l. 14. ὥσπερ ἡ ἐν Κυπέλοις] Ita ſcripſi poſt Morel. et Victor. cum MSS. Med. xiv. 21. pro vulgato οἱ. Cum Dicæogenis tragœdia Κύπελοι non niſi ex hoc loco nota ſit, neceſſe eſt, ut *cujus* fuerit illa agnitio, ad quam reſpicit Ariſtoteles, omnino ignoremus.

SECT. XXIX.

P. 53. l. 1. ἐν Ἀλκίνᾳ ἀπολόγῳ·] Sic Ald. et Victor. pro Ἀλκινόᾳ, quod minus eſt ex conſuetudine Atticorum. Hoc autem nomine appellabant veteres totum illud epiſodium quod hodie libros Odyſſeæ Θ. I. K. Λ. M. occupat, et cujus longe maxima pars narrationem Ulyſſis ad Alcinoum continet. Ita loquitur Noſter in Rhet. iii. c. 16. παράδειγμα ὁ Ἀλκίνᾳ ἀπόλογος, ὅτι πρὸς τῷ Πηλεΐδῃ ἐν τελάκοντα ἔπεσι πεποίηται. Vide Od. Ψ. 310—341. Præiverat Plato, more ſuo ludens, de Rep. x. p. 761. Ἀλλ' οὐ μέντοι σοὶ, ἦν δ' ἐγὼ, Ἀλκίνᾳ γε ἀπόλογον ἐρῶ, ἀλλ' ἀλκίμᾳ μὲν ἀνδρὸς Ἥρος τοῦ Ἀρμενίου. Locus quem reſpicit Ariſtoteles eſt in libro Θ. 521. &c. Apud recentiores Ἀπόλογος Ἀλκίνᾳ proverbialiter uſurpabatur ἐπὶ μακρῶν ῥήσεων. Pollux, ii. 118. Vid. etiam vi. 120. et Parœmiographos.

Ibid. l. 10. Θεοδέκτᾳ Τυδεῖ] Hæc tragœdia Theodectis neſcio an alibi memoratur, nec in vulgatis de Tydeo aut Œneo hiſtoriis quidquam invenio, quod agnitionem ab Ariſtotele laudatam illuſtret.

P. 54. l. 3. ὁ ἦ, ὡς δι' ἐκείνᾳ ἀναγνωρισθῆτος,] Tragœdiæ hujus an ulla alias exſtent veſtigia dubito. Argumentum igitur ejus curioſe nimis rimari vix operæ pretium foret. Quantum conjectura aſſequor, in ſcenam productus eſt aliquis, qui ſe vel Ulyſſem ipſum vel ab illo nuncium finxerit, et ad fidem verbis faciendam jactaverit ſe arcum Ulyſſis (qui ſcilicet in

SECT. XXIX.

regiæ penetralibus ab externis hominibus inviſitatus ſervabatur) cogniturum; ſpectatores autem, jactationi huic mendaci quaſi veræ credentes, de agnitione proxime futura falſam præſumpſerunt opinionem. Ex ipſo quidem loco, uti hodie ſcribitur, neque hic nec ullus alius, opinor, commodus ſenſus elici poteſt. Velim igitur mutatione non magna reſcribere —ΤΟ δὲ, ὡς ΔΗ ἐκάνε ἀναγνωριζῶντος διὰ τάτε, ἐποίησε παραλογισμόν. *Hoc vero* (theatrum ſc.) *quaſi revera ſeipſum notum facturus eſſet per hoc* (arcus ſc. cognitionem) *falſam fecit concluſionem.* ΤΟ eſt ex MSS. Victor. Morel. et Med. tribus. Interpretationem autem quam dedi vocis ἀναγνωριζῶντος tuetur locus, qui præceſſit in hoc ipſo ſegmento, p. 52. Ὀρέστης ἐν τῇ Ἰφιγ. ἀνεγνώρισε τὴν ἀδελφὴν, ἀναγνωρισθεὶς ὑπ' ἐκείνης. Ubi manifeſtum eſt verbum ἀναγνωρίζειν, quod vulgo *agnoſcere* ſignificat, ab Ariſtotele uſurpari pro *ſe notum facere.*

SECT. XXX.

P. 55. l. 11. εὐφυὴς ἢ ποιητικὴ ἐστιν ἢ μανικός] Hæc *omnes* interpretantur, "ingenioſi vel inſani," præter Caſtelvetrum, qui veram loci ſententiam vidit, licet de Syntaxi dubitaverit, ideoque pro ἢ ſcribere voluerit οὔ. Sed potius, opinor, vertenda ſunt, "ingenioſi magis quam

SECT. XXX.

insani," ellipsi scilicet τοῦ ΜΑΛΛΟΝ Atticis scriptoribus satis usitata. Sic Noster supra, p. 50. l. 11. ἐπιεικείας—ἢ σκληρότητος. Sophoc. Ajax, 984.

Ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκύς.

Synesius de Regno, p. 22. ἀνδρὸς θαρσαλέᾳ ἢ μάντεως. In his enim, nisi fallor, Aristoteles, ut sæpe alias, Platonis vel Socratis sententiam oblique impetit, qui poetas quasi furore, divino quidem illo, sed vero, correptos sæpius irridet, et poeticam omnem non arte discendam, sed a Musis cum insania quadam accipiendam statuit. Vide Platon. Phædrum, p. 1221. Ὃς δ' ἂν ἄνευ μανίας Μουσῶν ἐπὶ ποιητικὰς θύρας ἀφίκηται, πεισθεὶς ὡς ἄρα ἐκ τέχνης ἱκανῶς ποιητὴς ἐσόμενος, ἀτελὴς αὐτός τε καὶ ἡ ποίησις ὑπὸ τῆς τῶν μαινομένων ἡ τοῦ σωφρονοῦντος ἠφανίθη. Vide etiam Ionem passim; et confer quæ Noster habet in Probl. XXX. 1. Διὰ τί πάντες ὅσοι περιττοὶ γεγόνασιν ἄνδρες, ἢ κατὰ φιλοσοφίαν, ἢ πολιτικὴν, ἢ ποίησιν, ἢ τέχνας, φαίνονται μελαγχολικοὶ ὄντες; Ibi enim, quanquam ingenium poeticum et meram insaniam ex causa consimili, bilis scilicet calidæ abundantia, oriri ponit, alterum tamen ab altero accurate satis distinguit, secundum varias humoris melancholici crases effectus etiam varios producere dicens: ὅσοις ᾗ (κράσις) λίαν πολλὴ καὶ θερμὴ, μανικοὶ, καὶ εὐφυεῖς, καὶ ἐρωτικοὶ, καὶ εὐκίνητοι πρὸς τὰς θυμὰς καὶ τὰς ἐπιθυμίας· ἔνιοι ᾗ καὶ λάλοι μᾶλλον.

SECT. XXX. Exemplum autem, quasi singulare, mox citat poetæ, qui melior erat, cum insaniret. Μαρακὸς δὲ ὁ Συρακούσιος καὶ ἀμείνων ἢ ποιητὴς, ὅτ' ἐκστάίη.

P. 55. l. 13. οἱ δὲ ἐκστατικοί εἰσιν.] Ita scribo cum uno Victorii codice, potius quam ἐξεταστικοὶ, quæ plurium lectio est. Rationem enim reddit cur Poesis sit opus hominis ingenioси magis quam insani; quoniam hi (ingenioси scil.) ad fingendum habiles sunt, illi autem (insani) ad furorem proni. Ἔκστασις apud Nostrum est ipse insaniæ paroxysmus: in Problemate supra citato, ἡ περὶ τὰς παῖδας ἔκστασις dicitur furor Herculis liberos suos occidentis. Ἐκστατικὸς autem nonnunquam usurpatur de eo qui tali paroxysmo corripitur, ut in eodem Problemate, ubi Ajax appellatur ἐκστατικὸς παντελῶς: nonnunquam de eo qui ad furorem pronus est, ut hic. Vide etiam Nostrum Π. Ζω. Μορ. ii. c. 4. Τὰ δὲ πολλὰς ἔχοντα λίαν ἴνας καὶ παχέας, καὶ γεωδέστερα τὴν φύσιν ἐστὶ, καὶ θυμώδη τὸ ἦθος, καὶ ἐκστατικὰ διὰ τὸν θυμόν.

P. 57. l. 3. οἷον, ἐν τῷ Ὀρέστῃ] Malim scribere (ἐν deleto) οἷον τῷ Ὀρέστῃ. Non enim agitur de tragœdia cui titulus Ὀρέστης, sed de Orestis persona in Euripidis Iphigenia Taurica. Vide ver. 281. &c. et 1153. &c. Hæc autem duo episodia, quod Orestis personæ convenienter sunt ficta, ab Aristotele laudantur, et in exemplum proponuntur. Idem fere in mentem venerat Victorio.

Ibid. l. 8. μικρὸς ὁ λόγος ἐςίν·] Lectionem hanc, quam Ariſtotelis ratiocinatio unice poſtulat, ex uno MS. Med. 14. in textum inſerere non dubitavi, cum cæteri omnes μακρὸς habeant. Notandum eſt autem, in generali quæ ſequitur Odyſſeæ fabulæ expoſitione, membrum illud—καὶ παραφυλαττομένȣ ὑπὸ τȣ̃ Ποσειδῶνος—minus neceſſario adjici. Satis fuiſſet dixiſſe, ut ſupra, p. 56. in argumento Iphigeniæ, διά τινα αἰτίαν ἔξω τȣ̃ καθόλȣ. Sed hoc forte ex Homero præter rem arripuit Noſter. Alterum vero id—αὐτὸς ἀφικνεῖται ΧΕΙΜΑΣΘΕΙΣ—non modo inutiliter adjicitur, ſed etiam contra Homeri hiſtoriam. Harum obſervationum utramque præcepit Caſtelvetrus, ſed (quod illi ſolenne eſt) ex præmiſſis acute ſatis et vere poſitis concluſionem ducit minime probabilem, ſcilicet Ariſtotelem non ad Homeri Odyſſeam, ſed ad aliam quandam neſcio cujus reſpexiſſe. Utinam autem tam certus eſſem quomodo vox illa ΧΕΙΜΑΣΘΕΙΣ aut explicari aut corrigi debeat, quam certiſſime teneo Homeri Odyſſeæ argumentum in hoc loco generatim exponi.

SECT. XXX.

Sect. XXXI.

P. 58. l. 7. εἰς εὐτυχίαν·] Lege, εἰς ἀτυχίαν. *Goulſton.*

Immo potius—εἰς εὐτυχίαν, Η ΔΥΣΤΥΧΙΑΝ.

SECT. XXXI. Nodus enim tragœdiarum ſive infeliciter ſive feliciter exeuntium priorem partem occupare debet. Vide ſupra, p. 35. l. 5. τῶν πρὸς εὐτυχίαν ἢ δυσυχίαν ὡρισμένων: et p. 26. l. 11. ἐν ὅσῳ μεγέθει—συμβαίνει εἰς εὐτυχίαν ἐκ δυσυχίας, ἢ ἐξ εὐτυχίας εἰς δυσυχίαν μεταβάλλειν. Alterutra ſcilicet fortunæ mutatio tragœdiis argumentum præbere ſolita eſt.

SECT. XXXII.

P. 58. l. 13. τοσαῦτα γὰρ καὶ τὰ μέρη ἐλέχθη·] Locus obſcuriſſimus, de quo certi aliquid ſtatuere vix licet. Verum quidem eſt Tragœdiæ *partes* κατὰ τὸ ποσὸν dictas eſſe quatuor, p. 37. ſed quid hoc ad Tragœdiæ *ſpecies*, quæ mox enumerantur? Tragœdiæ *partes* κατὰ τὸ ποιὸν ſunt *ſex*, p. 19. adeoque hic intelligi nequeunt. Memorantur etiam Fabulæ *partes* p. 36. ſed tantum *tres*. Mihi ſane hæc cogitanti ſuſpicio orta eſt locum corruptum eſſe et ſic forte refingendum: τοσαῦτα γὰρ καὶ τὰ ΜΥΘΩΝ ἐλέχθη. "Tragœdiæ ſpecies ſunt quatuor; tot enim et fabularum dictæ ſunt (*ſpecies ſc.*)." Cum enim diverſitates Tragœdiarum in Fabulis maxime conſpicuæ ſint, ab iiſdem ſpecificæ earum differentiæ (ut Scholæ loquuntur) optime derivantur. Fabulam autem omnem neceſſe eſt vel *ſimplicem* vel *implexam* eſſe, et

etiam, ſi recte conſtituatur, vel *ad Mores formandos*, vel *ad Affectus excitandos* idoneam. Ex tali porro Fabularum diſtinctione facillime profluunt quatuor illæ Tragœdiarum ſpecies, quas ſtatim indicaturus eſt.

P. 59. l. 4. τὸ δὲ τέταρτον, οἷον,] Poſt ea verba τὸ δὲ τέταρτον, vetus codex locum vacuum habet, quem ex pag. 63. hujus libelli ita replere poſſis: Τὸ δὲ τέταρτον ΑΠΛΟΥΝ, οἷον &c. *Morel.*

Et quidem vocem ἁπλοῦν hic inſeri, aut ſubintelligi, debere omnes fere viderunt. Locus quem appellat Morelius ſic legitur infra, p. 83. Ἔτι δὲ τὰ εἴδη ταὐτὰ δεῖ ἔχειν τὴν ἐποποιΐαν τῇ τραγῳδίᾳ· ἢ γὰρ ἁπλᾶ, ἢ πεπλεγμένα, ἢ ἠθικά, ἢ παθητικὰ δεῖ εἶναι. Qui etiam locus ad ea, quæ in nota præcedente ſcripſi, confirmanda non parum facit.

P. 60. l. 9. ὥσπερ Εὐριπίδης Νιόβην,] Cum manifeſtum ſit Philoſophum de iis poetis loqui, qui Trojæ excidium vel totum, vel partes ejus tantum, tragœdiarum ſuarum argumenta fecerint, difficile eſt conjicere ad quem finem Euripidis Niobe, aut Medea, memorari potuit, quarum utraque cum Trojana hiſtoria nihil commune habet. Et quidem voces illas, ἢ Μήδειαν, ex optimorum MSS. auctoritate omiſi; pro Νιόβην autem reſcribere velim Ἑκάβην, ut Georgium Vallam in exemplari ſuo legiſſe ex verſione ejus conſtat. Sit igitur (ut rectiſſime eſſe poteſt) Euripides in Hecuba exem-

SECT. XXXII.

plum poetæ, qui partem tantum Trojani excidii tractaverit; quorsum illa quæ sequitur Æschyli mentio? Num ille simile aliquid feciſſe, an contrarium, censendus est? Si hoc, dixiſſet potius Aristoteles, ἀλλ' ὥσπερ Αἰσχύλος: et præterea, quanquam Ἰλίου πέρσις Iophontis, et altera Nicomachi, inter dramata eorum apud Suidam numerentur, nulla est ex tragœdiis Æschyleis, quarum aliqua exstat memoria, aut titulo illo insignita, aut in qua totum Trojæ excidium descriptum fuiſſe ullo modo probabile est. Quamobrem propius sum ut credam Æschylum hic in exemplum ejusdem cum Euripide artificii propositum, et proinde legendum esse, ὥσπερ Εὐριπίδης Ἑκάβῃ, ἢ ὥσπερ Αἰσχύλος—tragœdiæ Æschyleæ nomine ab Aristotele, nescio, an a librariis omisso. Scripserat certe Æschylus Αἴαντα Λοκρὸν (Vide Zenob. vi. 14.) cujus *furiæ* excidii Trojani partem fecerunt non ignobilem. Vide Q. Calab. xiii. 420. &c. Apud quem etiam videre licet, quot et quam varios casus complecti necesse sit tragœdiam, cui argumentum fuerit Ἰλίου πέρσις, sive totum Trojæ excidium.

P. 60. l. 13. σοχάζονται, ὧν βέλονται, θαυμαστῶς.] Edidit Heinsius—σοχάζεται, ὧν βέλεται, θ. ut ad Agathonem hoc referatur. Et profecto sic planior esset orationis nexus. Sed major, ut mihi videtur, difficultas restat circa vocem θαυμαστῶς. Vertunt quidem *per admirabile*, quo

ſenſu vereor ut accipi poſſit. Malim legere, θαυμαστῶν. SECT. XXXII.

P. 61. l. 3. ὥσπερ Ἀγάθων λέγει] Dictum Agathonis, ad quod forte hic alluditur, ſervavit Noſter, Rhet. ii. c. 24.

> Τάχ' ἄν τις εἰκὸς αὐτὸ τοῦτ' εἶναι λέγοι
> Βροτοῖσι πολλὰ τυγχάνειν ἐκ εἰκότα.

Ibid. l. 8. Τοῖς δὲ λοιποῖς τὰ διδόμενα μᾶλλον] Ita omnes MSS. Sed particulam negativam deeſſe multi viderunt; et quidem certiſſimum eſt. Verti igitur, quaſi ſcriptum eſſet, τὰ διδόμενα ΟΥ μᾶλλον.

SECT. XXXIII.

P. 62. l. 10. μέγεθος, καὶ σμικρότητα.] Vide Rhet. ii. c. 20.

Ibid. l. 11. ἐν τοῖς πράγμασιν] Malui ἐν τοῖς δράμασιν. *Heinſius.*

Nec dubium eſt hæc de Dramaſi debere intelligi; ſed Philoſophum aliter quam in vulgatis legitur locutum fuiſſe non ita certum eſt. Vide ſupra, p. 20. Οὐκ ἔν ὅπως τὰ ἤθη μιμήσωνται, πράττουσιν. Ut illic τὸ ΠΡΑΤΤΟΥΣΙΝ ſignificat *imitari agentes*, ſic ἐν τοῖς πράγμασιν ponitur pro— *in actionum imitationibus.*

P. 63. l. 3. εἰ φανοῖτο ἡδέα] Hæc Dacierus et alii interpretari conati ſunt, ſed fruſtra. Hein-

SECT. XXXIII. sius post Madium, pro ἡδέα, scribit ἡ ἰδέα, quod non intelligo; melius Castelvetrus, ἤδη. Malim ἃ δεῖ, vel forte ἤδη ἃ δεῖ.

SECT. XXXIV.

P. 64. l. 6. λόγος.] In hoc loco vox λόγος dialectice magis quam grammatice accipienda est, pro brevissima vocum significativarum complexione. Huc autem respexit Ammonius, εἰς τὸ π. Ἑρμ. fol. 12. conjunctiones, et articulos, et præpositiones, et adverbia λόγε partes esse negans. Λόγε μὲν οὖν ταῦτα οὐ μέρη, λέξεως δὲ μέρη· ἧς καὶ ὁ λόγος αὐτὸς μέρος, καθάπερ ἐν τοῖς περὶ Ποιητικῆς εἴρηται· καὶ εἰσὶ χρήσιμα πρὸς τιὼ παρ' ἄλληλα ποιὰν σύνθεσίν τε καὶ σύταξιν τῶν τῦ λόγε μερῶν, ὥσπερ καὶ ὁ δεσμὸς πρὸς τιὼ ἐπίκτητον ἕνωσιν τῶν δεδεμένων, καὶ ἡ κόλλα τῶν δι' αὐτῆς σωεχομένων· ἀλλ' ὅτε ἐκεῖνα μέρη τῶν δεδεμένων ἢ κεκολλημένων, οὔτε σύνδεσμοι, ἢ ἄρθρα, ἢ προθέσεις, ἢ ἐπιρρήματα, τῦ λόγε μόρια. Doctrinæ hujus initia vide sis apud Platonem, Sophist. p. 183. quæ fusius exponit Plutarchus in Quæstion. Platon. p. 1856. Brevissima vocum significativarum complexio, et quam solam Orationem appellat Plato, est illa per Nomen et Verbum simplex enunciatio, quæ a Dialecticis λόγος dicitur ἀποφαντικός. Sed Noster paulo infra Orationem sine Verbo existere posse supponit.

SECT. XXXIV.

P. 65. l. 10. καὶ γὰρ τὸ γρ] Hæc obſcuriſſima ſunt. Quis enim τὸ γρ ſyllabam dixerit? De ea ſyllabarum differentia loqui videtur Philoſophus, quam fuſius exponit Dionyſius Hal. Π. Συνθ. p. 24. Μήκει δὲ καὶ βραχύτητος συλλαβῶν οὐ μία φύσις, ἀλλὰ καὶ μακροτεραί τινές εἰσι τῶν μακρῶν, καὶ βραχύτεραι τῶν βραχέων. Hoc autem fieri docet per additionem vel detractionem conſonantium. Fortaſſe igitur hic ſcribere debemus: καὶ γὰρ τὸ ΓΑ ἄνευ τοῦ Ρ συλλαβὴ, καὶ μετὰ τοῦ Ρ· οἷον τὸ γρα.

P. 66. l. 1. καὶ ἐπὶ τῶν ἄκρων, καὶ ἐπὶ τοῦ μέσου,] Si hæc intelligenda ſunt de Orationis extremitatibus et medio, neſcio qua ratione ſtatim dicitur Conjunctionem in Orationis principio non convenienter poni. Una certe extremitatum eſt principium. Eadem autem verba infra uſurpantur in definitione ſecunda Articuli, qui, ut videtur, Orationis fini non melius convenit quam principio ejus Conjunctio. Hæc igitur in medio relinquo. Tantum moneo voces τὰ ἄκρα et τὸ μέσον ab Ariſtotele technice ut plurimum uſurpari de terminis tribus Syllogiſmi. Vide Analyt. Prior. i. c. 2. et alibi paſſim.

Ibid. l. 3. καθ' αὑτόν· οἷον, μὲν, ἤτοι, δή·] Syntaxis poſcere videtur καθ' ΑΥΤΗΝ. In ſequentibus etiam malim—οἷον, μὲν, ΤΟΙ, ΔΕ. Manifeſtum eſt enim ἤτοι apud Homerum non raro inchoare ſententiam. Δὲ pro vulgato δὴ exhibet Cod. Morel. quanquam ipſum δὴ, ætate

SECT. XXXIV.

Ariſtotelis, ſententiam inchoare ſolitum eſſe non liquet. Vide Euſtath. in Il. E. 136. Ὅρα δὲ καὶ τὸ ΔΗ ΤΟΤΕ· πολλαχοῦ γὰρ ΚΑΤΑ ΓΛΩΣΣΑΝ ὁ Ποιητὴς τὸ ΔΗ τίθησιν ἐν καταρχῇ ἐννοιῶν, ὃ τοῖς περιλογέσιν ἀσυήθες ἐστιν.

P. 66. l. 3. ἢ φωνὴ ἄσημος, ἐκ] Secutus ſum edit. Morel. qui hunc locum ita fere repræſentat, ut eum legendum vidit Philoſophiæ Ariſtotelicæ interpres eruditiſſimus, Jacobus Harris, Hermes, L. ii. c. 2. n. *a*.

Ibid. l. 6. ἢ λόγου ἀρχὴν, ἢ τέλος, ἢ διορισμὸν δηλοῖ·] Articulum ad diſtinctiones aptum eſſe nemo dubitet; ſed quomodo principium Orationis monſtrare dicatur non video, cum ſæpiſſime in Orationis medio inveniatur; multo etiam minus, quomodo finem; cum Orationes ab articulo terminatæ rariſſime (ſi unquam) occurrant. Tum vero qualia ſunt iſta quæ ſequuntur, Articulorum ſcilicet, exempla? τὸ φημὶ, καὶ τὸ περὶ—vel, ut in MSS. pluribus ſcribuntur, τὸ φ. μ. ι. καὶ τὸ π. ε. ρ. ι.——Hæc ultima aliquando refingi poſſe cogitabam ſcribendo—οἷον, τὸ ὁ, φημὶ, καὶ τὸ ἡ, καὶ τὰ ἄλλα. Sed in tantis tenebris tutius, credo, quieſcere.

P. 67. l. 9. ἡ μὲν τὸ κατὰ ΤΟ, τότε] Secundum ΤΟ inſerui ex Edit. Robortelli, et recte, ut puto. Sic enim mox, ἡ δὲ τὸ κατὰ τὸ, ἐνί.

Ibid. l. 12. ὑποκριτικὰ,] Sic Edit. Morel. et MSS. Med. omnes. Vulgo ὑποκριτὰ, nullo ſenſu. Poſt ἐδίδαξεν autem notam interrogationis

addidi, cum exemplum ſit caſus verbi κατ' ἐρώτησιν enuntiati. SECT. XXXIV.

P. 68. l. 7. οἷον, ἐν τῷ, βαδίζει Κλέων, ὁ Κλέων.] Expectandum erat, ut ſubjiceretur exemplum Orationis quæ, verbo licet deſtituta, partem tamen ſui aliquam ſignificativam haberet. Quæ vero hic ſubjicitur Oratio eſt formæ uſitatiſſimæ, ex nomine et verbo conſtans, adeoque nihil faciens ad Ariſtotelis propoſitum. Neque ſane ulla ratio eſt, juxta ipſius doctrinam ſuperius traditam, cur Κλέων in hac enuntiatione magis quam βαδίζει ſignificare dicatur. Quare hanc clauſulam aut ſpuriam aut graviſſime corruptam judico.

Ibid. l. 9. ἢ ὁ ἐκ πλειόνων συνδέσμῳ·] Sic Camot. et Morel. Vulgo συνδέσμων. Male. Vide Noſtrum περὶ Ἑρμηνείας, p. 60. et Ἀναλ. Ὑς. ii. p. 251, 254, quæ loca cum hoc omnino conferenda ſunt. Si plura vis, adi Ammonium εἰς τὸ περὶ Ἑρμ. fol. 58. et ad Ἀναλ. Ὑς. Euſtratium, fol. 25. 32. Jo. Gramm. fol. 82. 84. b.

SECT. XXXV

P. 69. l. 3. οἷον, τὰ πολλὰ τῶν Μεγαλιωτῶν,] Hæc corrupta eſſe omnes viderunt. Dacierus reponit μεγαριζόντων, quod ex Heſychio μεγάλα λεγόντων explicat, et de poetis Dithyrambicis intelligit. Heſychius, Μεγαλίζοντες, λιμώττοντες,

SECT. XXXV.

μεγάλα λέγοντες. Sed Megarenſes ampullato dicendi genere uſos fuiſſe nemo alius, opinor, tradidit; et ſi hunc locum Heſychii cum Suida in v. Μεγάρεισαι, et Scholiaſte Ariſtophanis ad Acharn. 822. (quem uterque reſpexit) conferas, veriſimile videbitur pro μεγάλα ſcribendum eſſe Μεγαρικὰ, vel Μεγαρικῶς, vel aliquid ſimile. Sic enim ille. Κλάων μεγαριεῖς] Ἐπειδὴ τῇ Μεγαρέων ἐχρῆτο φωνῇ· ἀντὶ τοῦ ΛΙΜΩΞΕΙΣ· ἢ εἰς Μέγαρα ἀπελεύσῃ· ἢ τὰ Μεγαρέων φρονήσεις· ἢ ΤΗ ΜΕΓΑΡΕΩΝ ΔΙΑΛΕΚΤΩ ΧΡΗΣΗ. Non male fortaſſe legere poſſemus: οἷον, τὰ πολλὰ τῶν ΜΕΓΑΛΕΙΩΝ, Ὡς Ἑρμοκαϊκόξανθος. Vide Xenophon. Ἀπομν. L. ii. c. 1. Ἐκόσμησε μέν τοι τὰς γνώμας ἔτι ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΕΡΟΙΣ ῥήμασιν ἢ ἐγὼ νῦν.

P. 69. l. 6. ἢ ὑφῃρημένον] Pro ὑφῃρημένον infra legitur bis ἀφῃρημένον. *Sylburgius.*

Ibid. l. 10. Σίγυνον] Sagitta, ex ferro tota. Heſychius, σίγλυνοι, cum duplici γ, τὰ ξυστὰ δόρατα, ἢ τοὺς ὁλοσιδήρους ἄκοντας. Sed lis eſt, cujus gentis hæc vox ſit propria. Cypriis Apollonii Scholiaſtes, Suidas Macedonibus, Bœotis Euſtathius aſſignat. *Dacierus.*

Σιγύνλῳ appellat Oppianus, Κυνηγ. i. 152.

Αἰχμὴν τριγλώχινα, σιγύνην εὐρυκάρηνον.

P. 70. l. 2. Νῆυς δέ μοι] Verſus deſumptus ex Odyſſ. Ω. ver. 310. ut adnotant Hartungus et Victorius. *Sylburgius.* Occurrit etiam in primo Odyſſ. 185.

Νηῦς δέ μοι ἤδη ἕστηκεν ἐπ' ἀγρῷ νόσφι πόληος. SECT. XXXV.

Upton.

Ibid. l. 5. Ἡ δὴ μυρί'] Il. B. 272.

Ibid. l. 8. Χαλκῷ ἀπὸ ψυχὴν ἀρύσας.—] Ita ſcripſi librorum MSS. auctoritatem ſecutus, cum alioqui parum interſit, ſive ἀρύσας ab ἀρύω, vel ἀρύτω, *haurio*, ſive ἐρύσας ab ἐρύω, *traho*, legamus. Conjunctionem καὶ ex uno MS. Med. 21. adſciſcere non dubitavi, cum plures alii ejuſdem ſcripturæ veſtigia præferant addendo KE poſt ἀρύσας, et manifeſtum ſit exempla duo hic ab Ariſtotele propoſita fuiſſe. Ἀτειρεῖ etiam ex edit. Morel. et MSS. Med. tribus repoſui pro ἀτηρεῖ, quæ vox nihili eſt. Exemplorum autem horum proprietas evidentior, opinor, foret, ſi extaret auctor ex quo deprompta ſunt. In Homeri poematis hodie ſaltem non leguntur.

P. 71. l. 5. τῷ ἀσπίδα φιάλην Ἄρεως,] Metaphoram hanc iterum laudavit Ariſtoteles, et quidem pluries, in Rhet. iii. c. 4. et 11. Ex loco quodam Athenæi, L. x. p. 433. D. conjicere licet primum ejus auctorem fuiſſe Timotheum, eamque non omnibus æque ac Noſtro ſe probaviſſe. De Neſtoris poculo inquit Athenæus, οὐκ ἂν ἁμάρτοι δέ τις κῆ τὸ ποτήριον αὐτῆ λέγων φιάλῃ Ἄρεως, κατὰ τὸν Ἀντιφάνους Καινέα, ἐν ᾧ λέγεται ὅτως· εἰ τῇ δῆλος φιάλῃ τὸ ὅπλον Ἄρεως κατὰ Τιμόθεον ζυγόν τε βέλος. Verba Antiphanis, quæ certe corrupta ſunt, ſic fortaſſe reſtitui et in

SECT. XXXV. metra Anapæſtica digeri debent:

——ἤτει δ' ἥρως Θ' ὅπλον
(Φιάλην Ἄρεως, κατὰ Τιμόθεον)
Ξυσόν τε βέλος.——

Sed quodcunque de conjectura hac feratur judicium, ſatis manifeſtum eſt, opinor, Antiphanem in hoc loco phraſin illam, *φιάλῃ Ἄρεως*, quaſi Timothei, comice perſtrinxiſſe.

P. 71. l. 8. *τὸ γῆρας, ἑαυτέραν βίε·*] Ita fere locutus eſt Alexis ap. Stobæum, tit. cxv.

Ἤδη γὰρ ὁ βίος ὑμὸς ἑαυτέραν ἄγει.

Sed hic ab Ariſtotele reſpici non potuit. Altera illa, quæ deinde laudatur, tranſlatione, poſt Empedoclem uſus eſt Plato, de Leg. L. vi. p. 867. C. *ἡμεῖς δ' ἐν δυσμαῖς τῆ βίε.*

P. 72. l. 6. *μὴ Ἄρεως, ἀλλ' ἄοινον.*] Ita pro vulgato *ἀλλὰ οἴνε* reſtituit Victorius, conjectura veriſſima, ut patet ex iis quæ de hoc metaphorarum genere alibi ſcripſit Philoſophus, Rhet. L. iii. c. 6. *ὅθεν καὶ τὰ ὀνόματα οἱ ποιηταὶ φέρεσι, τὸ ἄχορδον καὶ τὸ ἄλυρον μέλος· ἐκ τῶν ςερήσεων γὰρ ἐπιφέρεσι· εὐδοκιμεῖ γὰρ τῦτο ἐν ταῖς μεταφοραῖς λεγόμενον ταῖς ἀνάλογον, οἷον τὸ φᾶναι τὴν σάλπιγγα εἶναι μέλος ἄλυρον.* Ubi notandum eſt ΤΟ ΣΑΛΠΙΓΞ pro *Σάλπισμα* uſurpari.

Ibid. l. 9. *τὰ κέρατα Ἐρνύτας,*] *Ἐρνύτας* apud Heſychium exponitur, *ἔρνη, βλαςήματα, κλάδοι*, quæ ſane voces de cornibus omnes *tranſlate*

uſurpari poſſunt; ſed Ariſtoteles loqui videtur de poeta aliquo qui cornua ἐρνύτας *proprie* appellaverat: ſicut etiam in exemplo, quod ſequitur, ex Homero, Il. A. 11. ἀρητὴρ pro ſacerdote *proprie* ponitur. SECT. XXXV.

Ibid. l. 12. ἢ τᾷ οἰκέᾳ] Sic Mor. et V. Vulgo ἢ τῷ οἰκέῳ.

Ibid. l. 13. ἂν ἀφῃρημένον τι ἢ αὐτᾷ·] Sic Morel. Plures Editt. habent ἂν ἀφῃρημένον ἢ τι, ἢ αὐτᾷ, ἢ ἐμβεβλημένᾳ. Voces duæ poſteriores ἢ ἐμβεβλημένᾳ in MS. Morel. et aliis deſunt, et quidem eas hic locum habere non poſſe manifeſtum eſt. Commodius fortaſſe in ſequentibus ponerentur, ſi ſcriberetur—Ἐπεκτεταμένον μὲν, Η ΕΜΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ· οἷον—Sed recte ſatis abſunt.

P. 73. l. 3. ὄψ.] Baſil. et Camot. Editt. pro ὄψ, quod e Victoriana Editione reſtitui, habent, ἐῆς, ῆς: et Baſil. in margine ὄϊς, οἷς. Nihil ad rem. Nec enim vel ad ſententiam quidquam conferunt, vel *aphæreſin* habent; ſed potius aut epectaſin habent, aut craſeως diæreſin; qualis etiam eſt in poetico verbo ἔωσι pro ὦσι, aliiſque ſexcentis. Recte autem a Victorio repoſitum eſſe ὄψ, perſpicuum eſt ex Strab. lib. viii. p. 364. ubi non tantum hoc Empedoclis hemiſtichium citat, ſed etiam alium Antimachi verſum conſimilem,

Δήμητρός τοι Ἐλευσινίης ἱερὴ ὄψ.

Affert ibidem etiam alia poeticæ apocopes ex-

SECT. XXXV. empla, ut ſunt βρῖ, et κρῖ, pro βριαρὸν, et κρῖμνον. Sic λῖ, et ῥᾶ, pro λίαν, et ῥᾴδιον: item ἄλφι, et ἔρι, pro ἄλφιτον, et ἔριον. His addit alia conſimilia, tum appellativa tum propria. *Sylburgius.*

SECT. XXXVI.

P. 73. l. 9. ἄῤῥενα μὲν, ὅσα τελευτᾷ εἰς τὸ ν καὶ ρ,] Morelius adjiciendum vidit καὶ σ. Proxima etiam ex MSto ſic dedit: Καὶ ὅσα ἐκ τούτου σύγκειται. Unde totus locus ſic fortaſſe non male conſtituatur: Ἄῤῥενα μὲν, ὅσα τελευτᾷ εἰς τὸ ν, καὶ ρ, ΚΑΙ Σ, καὶ ὅσα ἐκ τούτου ΚΑΙ τῶν ἀφώνων σύγκειται· ταῦτα δέ ἐστι δύο, τὸ ψ καὶ ξ. Ita enim Herodianus maſculinorum terminationes definivit: Πέντε εἰσὶ στοιχεῖα τελικὰ τῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων, ν. ξ. ρ. σ. ψ. Epitome τῶν ὀνομάτων κανόνων ἐκ τῶν Ἡρωδιανοῦ. MS. Harl. 5656.

P. 74. l. 1. τὸ γὰρ ψ καὶ τὸ ξ ταὐτά ἐστιν.] In margine exemplaris cujuſdam Edit. Morel. calamo notatum vidi "fortaſſe etiam addendum eſt τῷ σ." Et profecto tale aliquid requiritur, ut Ariſtoteles ſibi conſtet. Sed neque ſic expedita erunt quæ hic traduntur. Nam fœminorum terminationes multo plures eſſe notiſſimum eſt. Octo recenſet Herodianus, ubi ſupra: τελικὰ τῶν θηλυκῶν ὀκτὼ, α. η. ω. ν. ξ. ρ. σ. ψ. Quod etiam verum eſſe exemplis facile demonſtretur.

Ibid. l. 6. Τὰ δὲ μεταξὺ εἰς ταῦτα, καὶ ν καὶ σ.] Legendum vidit Morelius, τὰ δὲ μεταξὺ εἰς ταῦτα (nimirum ι et υ) καὶ α, καὶ ν, καὶ ρ, καὶ σ. Sic etiam Herodianus, ubi ſupra: τελικὰ ὀδετέρων ἓξ, α. ι. ν. ρ. σ. υ. Exempla nominum quinque in υ deſinentium deſunt in MS. Mor. V. et aliis. SECT. XXXVI.

SECT. XXXVII.

P. 74. l. 10. ἡ Κλεοφῶντος ποίησις, καὶ ἡ Σθενέλω·] De Cleophonte vide, ſi tanti eſt, notam ad p. 6. Sthenelus, tragicus poeta, (ſecundum Harpocrationem in v.) ferebatur ἐν ταῖς Διδασκαλίαις· ἐκωμῴδει δὲ αὐτὸν ὁ τὸς Πλάτωνος Λάκωνας γεφύρας, ὡς τἀλλότρια ἐπισφετεριζόμενον. Idem, niſi fallor, ab Ariſtophane irriſus eſt, ut inſulſus. Vide Athenæum, L. ix. p. 367. B.

> Καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλω φάγοιμ' ἂν ῥῆμά τι
> Εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενον ἢ λευκὸς ἅλας;

Poſterior verſus apud Pollucem, L. vi. 65. ſic legitur:

> Εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ λεπτὸς ἅλας·

quod, opinor, verum eſt; ita ut duo verſus duobus interlocutoribus tribuantur, quorum primus interrogat, *Et quomodo ego edere poſſim verbum aliquod Stheneli?* Alter reſpondet, *Si prius in acetum et ſales minutos immergas;*

SECT. XXXVII. quo ſcilicet ei ſapor non ſuus indatur. De hoc eodem Sthenelo loqui potuit Ariſtoteles.

P. 75. l. 8. Ἄνδρ' εἶδον] Hæc uberius declarantur a Noſtro in Rhet. iii. c. 2. Ἔτι δὲ οὐ πόρρωθεν δεῖ, ἀλλ' ἐκ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν ὁμοειδῶν μεταφέρειν τὰ ἀνώνυμα ὠνομασμένως, ὃ λεχθὲν δῆλόν ἐστιν ὅτι συγγενές· οἷον ἐν τῷ αἰνίγματι τῷ εὐδοκιμοῦντι,

Ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα·

ἀνώνυμον γὰρ τὸ πάθος· ἔστι δ' ἄμφω περίθεσίς τις· κόλλησιν τοίνυν εἶπε τὴν τῆς συκίας περιβολήν. Hexametro autem huic pentameter etiam additur ap. Athenæum, L. x. p. 452. C.

Οὕτω συγκόλλως ὥστε σώαιμα ποιεῖν·

ut *Sylburgius* monuit.

Ibid. l. 10. δι' ὃ ἀνακέκραταί πως τέτοις.] Hæc alii aliter emendant; Morel. δεῖ ἄρα κεκρίσθαι. Madius κεκρᾶσθαι. Victor. κεχρῆσθαι. Mihi potius vox poſtrema mutanda videtur, ut legamus, δι' ὃ ἀνακέκραταί πως ΤΑΥΤΑΙΣ (ταῖς γλώτταις ſc.) *Quamobrem admiſcetur quodammodo illis.* Barbariſmus enim proprie eſt Gloſſema, ex lingua Barbara, i. e. non Græca, ſumptum. Latiore autem ſenſu a recentioribus Grammaticis definitur λέξις ἡμαρτημένη παρὰ τὴν τῶν Ἑλληνιζόντων συνήθειαν. Vid. Anonymum περὶ βαρβαρισμοῦ cum Ammonio a Valckenario edit. p. 194. et quæ ibi congeſſit eruditiſſimus editor. In prima notione Barbariſmus eſt ſpecies Gloſſema-

tis, in poſteriore Gloſſema eſt ſpecies Barba- SECT. XXXVII.
riſmi; in utravis hic illi *admiſceri* recte ſatis dicatur. Lucian. de Hiſt. ſcrib. p. 64. Ἀλλ' ἀεὶ τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ, μὴ γειτνιᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν καὶ ΑΝΑΚΕΚΡΑΣΘΑΙ καὶ τὰ ἄκρα. Longin. de Subl. Sect. 5. Δι' ὅτε τρόπε τὰς ΑΝΑΚΕΚΡΑΜΕΝΑΣ κακίας τοῖς ὑψηλοῖς ἐκφεύγειν ἂν δυναίμεθα.

Ibid. l. 12. καὶ ὁ κόσμος,] Etiam ſupra, p. 69. recenſetur ὁ κόσμος inter Nominis ſpecies, ſed appellationis ejus declaratio, in Segm. eodem, ubi cæteræ omnes nominis appellationes ordine declarantur, vel ab Ariſtotele prætermiſſa eſt, vel, ut opinor, caſu intercidit. Cum igitur vocabulum hoc apud nullum alium ſcriptorem (quod ſciam) occurrat, in ſenſu ſcilicet qui huic loco conveniat, ſignificatio ejus ex hoc ipſo loco et altero hujus Segmenti, qui mox proferetur, omnino determinanda eſt. Ex hoc itaque loco diſcimus τὸν κόσμον eſſe ex nominibus non propriis; ex altero autem eſſe aliquam nominum non propriorum ſpeciem quæ iambicæ poeſi conveniat, et quæ etiam in orationibus locum habeat: ἐν δὲ τοῖς ἰαμβείοις, διὰ τὸ ὅτι μάλιστα λέξιν μιμεῖσθαι, ταῦτα ἁρμόττει τῶν ὀνομάτων, ὅσοις καὶ ἐν λόγοις τις χρήσαιτο. Ἔστι δὴ τὰ τοιαῦτα, τὸ κύριον, καὶ μεταφορὰ, καὶ κόσμος. Unde patet τοῦ κόσμε appellatione nomina illa deſignari, quæ vulgo ἐπίθετα vocantur. Οἰκεῖα etiam vocat Noſter in Rhet. iii. c. 2. Τὸ δὲ κύριον, καὶ τὸ οἰκεῖον,

SECT. XXXVII. καὶ μεταφορὰ μόναι χρήσιμοι πρὸς τὴν τῶν ψιλῶν λόγων λέξιν· σημεῖον δὲ, ὅτι τούτοις μόνοις πάντες χρῶνται· πάντες γὰρ μεταφοραῖς διαλέγονται, καὶ τοῖς οἰκείοις, καὶ τοῖς κυρίοις. Quæ autem hic οἰκεῖα vocavit, in ſequente de iis tractatione fere ubique ἐπίθετα appellat. In uno denique loco vocem κόσμον pro *epitheto* clare ponit: c. 7. μήτ' ἐπὶ τῷ εὐτελεῖ ὀνόματι ἐπῇ ΚΟΣΜΟΣ· εἰ δὲ μὴ, κωμῳδία φάνεται· οἷον ποιεῖ Κλεοφῶν· ὁμοίως γὰρ ἕνια ἔλεγε, καὶ εἰ εἴπειεν ἄν, πότνια συκῆ.

P. 76. l. 13. Ἠτίχαριν] De hoc loco, ſi quis alius, obſcuro et depravato, nec nihil neque nimis dicere fortaſſe convenit. In primis autem diſpiciendum eſt de voce ἰαμβοποιήσας, quæ hic non ſignificat *iambicos-verſus-facere*, ut ſæpe alias, ſed ſimpliciter *convitia-facere*, ſecundum primariam τῆς ἰάμβου notionem. Non enim ὁ ἴαμβος (convitium ſc.) a pede vel verſu iambico, ſed hi ab illo nomen traxerunt. Vide ſupra, p. 11. ἰαμβεῖον καλεῖται—ὅτι ἐν τῷ μέτρῳ τούτῳ ἰάμβιζον ἀλλήλους. Et Noſter in Rhet. L. iii. c. 17. Archilochum citat ἐν τῷ ἰάμβῳ·

Χρημάτων δ' ἄελπτον ἐδέν ἐστιν, ἐδ' ἀπώμοτον·

qui verſus trochaicus eſt, quales etiam octo ſequentes repræſentat Stobæus, p. 580. ut veriſimile ſit totum carmen eo metro conditum fuiſſe. Aſopodorus autem quidam Phliaſius memoratur ab Athenæo, L. x. p. 445. ἐν τοῖς καλαλογάδην ἰάμβοις, *in iambis*, ſive *convitiis, proſaice ſcriptis.*

'Ιαμβοποιεῖν igitur hic idem valet quod 'Ιαμβίζειν· λοιδορεῖν, σκώπτειν, *convitiari, irridere.* Et Euclides ille dicitur Homerum *irriſiſſe in ipſo ſermone;* res ſcilicet vulgares et ſermonis quotidiani, ope licentiarum Homericarum, metrice efferendo. Hujuſmodi metrorum, ut opinor, heroicorum exempla duo ſubjicere voluit Ariſtoteles; quæ tamen in omnibus libris tam varie depravata leguntur, ut de vera eorum ſcriptura, poſt tot infelices doctiſſimorum hominum conatus, aliquid certi ſtatuere nemo ſanus aggrediatur. Ad generalem Philoſophi in hoc loco intentionem illuſtrandam fortaſſe non incommode ſic ſcribantur: SECT. XXXVII.

ΗΠΙΧΑΡΗΝ εἶδον Μαραθῶνάδε ΒΑΔΔΙΖΟΝΤΑ·
Καὶ,
Οὐκ ΗΝ γευσάμενος τὸν ἐκείνᾳ ΕΛΛΗΒΩΡΟΝ.

Γεύομαι accuſativum regit apud Platonem Comicum:

—— τὸ γὰρ ἔψημά σε
Γευόμενος ἔλαθον ἐκροφήσας.

Jul. Poll. Onom. L. vi. c. 2. 17.

P. 77. l. 7. ἐπὶ τῶν ἐπῶν θεωρείσθω,] An legendum eſt? ἐπὶ τῶν ΕΠΕΚΤΑΣΕΩΝ θ. Tale certe aliquid requirere videntur quæ ſequuntur: καὶ ἐπὶ τῆς γλώττης κ. τ. λ. Quinetiam primum quod ſtatim proponitur exemplum non ex epico carmine ſumitur ſed ex iambico.

Ibid. l. 11. τὸ αὐτὸ ποιήσαντος ἰαμβεῖον Αἰσχύλᾳ ἢ

SECT. XXXVII. Εὐριπίδε,] Structuram orationis duriſſimam vitare poſſumus legendo, Αἰχύλῳ. Quam quidem lectionem, perſpicuitatis gratia, in verſione ſecutus ſum, licet Noſtrum ſic ſcripſiſſe non affirmem.

P. 78. l. 6. ἄκικυς,] Baſil. et Cam. pro ἄκικυς habent ἀειδής: cujus lectionis meminit etiam Euſtathius. Sed ἄκικυς non modo in vulgaribus Homeri editionibus reperitur, verum etiam magis eſt poeticum. Locus eſt Od. I. 515. alter qui ſequitur Od. Υ. 259. *Sylburgius.*

Ibid. l. 13. Ἠϊόνες] Baſil. et Cam. pro ἠϊόνες habent ἴωνες: perperam. Locus deſumptus ex Il. P. 265. ut Victorius quoque adnotat. *Sylburgius.*

P. 79. l. 4. κἀμὴ τὸ, ἐγὼ δέ νιν·] In his vocibus nihil aliud, opinor, attingere voluit Ariſtoteles præter τὸ, νιν, quæ vox, licet mere Dorica, a tragicis Atticis non raro uſurpata eſt pro αὐτὸν, αὐτῷ, &c. ſicut Homerica illa σέθεν, quam modo memoravit, pro σεῦ. Exemplum autem hujus licentiæ, ad quod credibile ſit reſpexiſſe Noſtrum, ipſiſſimum reperiſſe mihi videor in Sophoclis Œd. Col. ver. 1040.

> Ἀλλ' ἓν γὰρ ἓν ἔξοιδα, σὲ μὲν ἑκόντ' ἐμὲ
> Κτάνειν τε ταῦτα δυσμενῆ· ΕΓΩ ΔΕ ΝΙΝ
> Ἄκων ἔγημα, φθέγξομαί τ' ἄκων τάδε.

Ibid. l. 13. τὸ ὅμοιον θεωρεῖν] Vide Rhet. iii. c. 11. Δεῖ δὲ μεταφέρειν, καθάπερ εἴρηται πρότερον,

ἀπὸ οἰκείων ἢ μὴ φανερῶν· οἷον, καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ, ΤΟ ΟΜΟΙΟΝ ἢ ἐν πολὺ διέχεσι ΘΕΩΡΕΙΝ εὐτύχει. SECT. XXXVII.

SECT. XXXVIII.

P. 81. l. 1. ὁμοίας ἱστορίαις τὰς συνθέσεις] Pulcherrimam Dacieri conjecturam in textum admittere non dubitavi. Vulgo legitur, ἱστορίας τὰς συνήθεις, nullo ſenſu.

P. 82. l. 9. ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας,] Libri omnes habent Κυπριακὰ vel Κυπρικὰ; iidem tamen paulo infra Κυπρίων: quare non dubitavi hic etiam reſcribere Κύπρια, quem verum hujus poematis titulum fuiſſe ex pluribus veterum teſtimoniis conſtat. Quod autem ſuſpicati ſunt viri docti, poema hoc initia tantum belli Trojani complexum fuiſſe, uſque ad eam partem quam Homerus ornandam ſibi ſumpſerat, id ſane luculenter demonſtrat fragmentum inſigne Procli, ἐκ τῆς χρησομαθίας ejus, dum adhuc integra eſſet, ut videtur, excerptum.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ * περὶ τ̃ Κυπρίων λεγομένων ποιημάτων.

Ἐπιβάλλει τούτοις τὰ λεγόμενα Κύπρια ἐν βιβλίοις φερόμενα ἕνδεκα· ὧν περὶ τῆς γραφῆς ὕστερον ἐρῦμεν, ἵνα

* Πρόκλ. Excerpt. ἐκ τῆς Χρησομαθίας Γραμματικῆς. Vide p. 341. l. 14. Ipſum autem fragmentum exſtat ex MS. Eſcurialenſi deſcriptum in "Bibliothek der alten Litteratur &c." *Gottingen.* 1786.

SECT. XXXVIII.

μὴ τὸν ἑξῆς λόγον νῦν ἐμποδίζωμεν· τὰ δὲ περιέχοντά ἐστι ταῦτα. (1) Ζεὺς βουλεύεται μετὰ τῆς Θέμιδος περὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου· παραγινομένη δὲ Ἔρις εὐωχουμένων τῶν θεῶν (2) ἐν τοῖς Πηλέως γάμοις νεῖκος περὶ κάλλους ἐνίσησιν Ἀθηνᾷ, Ἥρᾳ, καὶ Ἀφροδίτῃ· αἱ πρὸς Ἀλέξανδρον (3) ἐν Ἴδῃ κατὰ Διὸς πρόσταγμα ὑφ' Ἑρμοῦ πρὸς τοῦτο κέλσιν ἄγονται· ᾧ προκρίνει τοῦτο Ἀφροδίτῃ ἐπαρθεὶς (4) τοῖς Ἑλένης γάμοις Ἀλέξανδρος. Ἔπειτα δὲ Ἀφροδίτης ὑποθεμένης ναυπηγεῖται· καὶ Ἕλενος περὶ τῶν μελλόντων αὐτοῖς προθεσπίζει· καὶ ἡ Ἀφροδίτη Αἰνείαν συμπλεῖν αὐτῷ κελεύει· καὶ Κασσάνδρα περὶ τῶν μελλόντων προδηλοῖ· ἐπιβὰς δὲ τῇ Λακεδαιμονίᾳ Ἀλέξανδρος ξενίζεται παρὰ τοῖς Τυνδαρίδαις, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῇ Σπάρτῃ παρὰ Μενελάῳ· καὶ Ἑλένῃ παρὰ τὴν εὐωχίαν δίδωσι δῶρα ὁ Ἀλέξανδρος. Καὶ μετὰ ταῦτα Μενέλαος εἰς Κρήτην ἐκπλεῖ, κελεύσας τὴν Ἑλένην τοῖς ξένοις τὰ ἐπιτήδεια παρέχειν, ἕως ἂν ἀπαλλάγωσιν. Ἐν τούτῳ δὲ Ἀφροδίτη συνάγει τὴν Ἑλένην τῷ Ἀλεξάνδρῳ· καὶ μετὰ τὴν μίξιν τὰ πλεῖστα κτήματα ἐνθέμενοι, νυκτὸς ἀποπλέουσι· χειμῶνα δὲ αὐτοῖς ἐφίησιν Ἥρα· καὶ (5) προσενεχθεὶς Σιδῶνι ὁ Ἀλέξανδρος αἱρεῖ τὴν πόλιν, καὶ ἀποπλεύσας εἰς Ἴλιον γάμους τῆς Ἑλένης ἐπετέλεσεν. Ἐν τούτῳ δὲ (6) Κάσωρ μετὰ Πολυδεύκους τὰς Ἴδα καὶ

(1) Ζεὺς βουλεύεται] Vid. Σχ. in Il. A. 5.

(2) ἐν τοῖς Πηλέως γάμοις] Vid. Σχ. in Il. Π. 140.

(3) Venus in Monte Ida. Athen. xv. 682.

(4) De Helena, ex Nemesi nata, Athen. viii. 334. Eustath. ad Il. Ψ.

(5) προσενεχθεὶς Σιδῶνι] Herod. ii. 117. Eustath. Il. E.

(6) Κάσωρ μετὰ Πολυδεύκους] Tzetzes ad Lycoph. 512. Σχ. Pindar. N. x. 114.

Λυγκέως βᾶς ὑφαιρόμενοι ἐφωράθησαν· καὶ Κάστωρ μὲν ὑπὸ τῦ Ἴδα ἀναιρεῖται, Λυγκεὺς δὲ καὶ Ἴδας ὑπὸ Πολυδεύκυς· καὶ Ζεὺς αὐτοῖς ἑτερήμερον νέμει τὴν ἀθανασίαν. Καὶ μετὰ ταῦτα Ἶρις ἀναγγέλλει τῷ Μενελάῳ τὰ γεγονότα κατὰ τὸν οἶκον· ὁ δὲ παραγιόμενος περὶ τῆς ἐπ' Ἰλίυ στρατείας βυλεύεται μετὰ τῦ ἀδελφῦ· καὶ (7) πρὸς Νέστορα παραγίνεται Μενέλαος· Νέστωρ δὲ ἐν παρεκβάσει διηγεῖται αὐτῷ, ὡς Ἐπωπεὺς Φθείρας τὴν Λυκύργυ θυγατέρα ἐξεπορθήθη, καὶ τὰ περὶ Οἰδίπυν καὶ τὴν Ἡρακλέυς μανίαν, καὶ τὰ περὶ Θησέα καὶ Ἀριάδνλω. Ἔπειτα τὺς ἡγεμόνας ἀθροίζυσιν ἐπελθόντες τὴν Ἑλλάδα· καὶ μαίνεσθαι προσποιησάμενον τὸν Ὀδυσσέα ἐπὶ τῷ μὴ θέλειν συστρατεύεσθαι ἐφώρασαν, Παλαμήδυς ὑποθεμένυ, τὸν υἱὸν Τηλέμαχον ἐπὶ κόλασιν ἐξαρπάσαντες. Καὶ μετὰ ταῦτα συνελθόντες εἰς Αὐλίδα θύυσι· καὶ τὰ περὶ τὸν δράκοντα καὶ τὺς στρυθὺς γενόμενα δείκνυται· καὶ Κάλχας περὶ τῶν ἀποβησομένων προλέγει αὐτοῖς· ἔπειτα ἀναχθέντες Τευθρανίαν προσίσχυσι· καὶ ταύτην ὡς Ἴλιον ἐπόρθυν. Τήλεφος δὲ ἐκ βοηθείας Θέρσανδρόν τε τὸν Πολυνείκυς κτείνει, καὶ αὐτὸς ὑπὸ Ἀχιλλέως τιτρώσκεται. Ἀποπλέυσι δὲ αὐτοῖς ἐκ τῆς Μυσίας χειμὼν ἐπιπίπλει, καὶ διασκεδάννυται· Ἀχιλλεὺς δὲ Σκύρῳ προσχὼν γαμεῖ (8) τὴν Λυκομήδυς θυγατέρα Δηϊδάμειαν· ἔπειτα Τήλεφον κατὰ μαντείαν παραγιόμενος εἰς Ἄργος ἰᾶται Ἀχιλλεὺς, ὡς ἡγεμόνα γνησόμενον τῦ ἐπ' Ἴλιον πλῦ. Καὶ τὸ δεύτερον ἠθροισμένυ τῦ στόλυ ἐν Αὐλίδι, Ἀγαμέμνων ἐπὶ θήραν βαλὼν ἔλαφον, ὑπερβάλλειν ἔφησε καὶ τὴν Ἄρτεμιν· μηνίσασα δὲ ἡ θεὸς ἐπέσχεν αὐτὺς

SECT. XXXVIII.

(7) πρὸς Νέστορα παραγίνεσθαι Μενέλαος] Suid. in v. Οἶνος. Athen. ii.
(8) τὴν Λυκομήδυς θυγατέρα] Pausan. 863.

SECT. XXXVIII. τȣ̃ πλȣ̃, χειμῶνας ἐπιπέμπȣσα. Κάλχαντος δὲ εἴποντος τὴν τῆς θεȣ̃ μῆνιν, ϗ Ἰφιγένειαν κελεύσαντος θύειν τῇ Ἀρτέμιδι, ὡς ἐπὶ γάμον αὐτὴν Ἀχιλλεῖ μεταπεμψάμενοι θύειν ἐπιχειρȣ̃σιν· Ἄρτεμις δὲ αὐτὴν ἐξαρπάσασα εἰς Ταύρȣς μετακομίζει, ϗ ἀθάνατον ποιεῖ· ἔλαφον δὲ ἀντὶ τῆς κόρης παρίςησι τῷ βωμῷ. Ἔπειτα καταπλέȣσιν εἰς Τένεδον, ϗ εὐωχȣμένων αὐτῶν Φιλοκτήτης ὑφ' ὕδρȣ πληγεὶς διὰ τὴν δυσοσμίαν ἐν Λήμνῳ κατελήφθη· καὶ (9) Ἀχιλλεὺς ὕςερος κληθεὶς διαφέρεται πρὸς Ἀγαμέμνονα. Ἔπειτα ἀποβαίνοντας αὐτȣ̀ς εἰς Ἴλιον εἴργȣσιν οἱ Τρῶες, καὶ θνήσκει (10) Πρωτεσίλαος ὑφ' Ἕκτορος· ἔπειτα Ἀχιλλεὺς αὐτȣ̀ς τρέπεται, ἀνελὼν Κύκνον τὸν Ποσειδῶνος· ϗ τȣ̀ς νεκρȣ̀ς ἀναιροῦνται· καὶ διαπρεσβεύονται πρὸς τȣ̀ς Τρῶας, τὴν Ἑλένην καὶ τὰ κτήματα ἀπαιτȣ̃ντες· ὡς δὲ ȣ̓χ ὑπήκουσαν ἐκεῖνοι, ἐνταῦθα δὴ τειχομαχȣ̃σιν. Ἔπειτα τὴν χώραν ἐπεξελθόντες πορθȣ̃σι καὶ τὰς περιοίκους πόλεις· καὶ μετὰ ταῦτα Ἀχιλλεὺς Ἑλένην ἐπιθυμεῖ θεάσασθαι, ϗ συνήγαγεν αὐτȣ̀ς εἰς τὸ αὐτὸ Ἀφροδίτη ϗ Θέτις. Εἶτα ἀπονοςεῖν ὡρμημένους τοὺς Ἀχαιȣ̀ς Ἀχιλλεὺς κατέχει, κἄπειτα ἀπελαύνει (11) τὰς Αἰνείȣ βόας· ϗ Λύρνησον ϗ Πήδασον πορθεῖ, ϗ συχνὰς τῶν περιοικίδων πόλεων· ϗ Τρώϊλον φονεύει· Λυκάονά τε Πάτροκλος εἰς Λῆμνον ἄγων ἀπεμπολᾷ· ϗ ἐκ τῶν λαφύρων Ἀχιλλεὺς μὲν Βρισηΐδα γέρας λαμβάνει, Χρυσηΐδα δὲ Ἀγαμέμνων. Ἔπειτά ἐςι (12) Παλαμήδȣς θάνατος, ϗ Διὸς βȣλὴ ὅπως ἐπικȣφίσῃ τȣ̀ς

(9) Ἀχιλλεὺς ὕςερος] Ariſtot. Rhet. ii. 24.
(10) Πρωτεσίλαος] Pauſan. 284.
(11) τὰς Αἰνείȣ βόας] Pauſan. 862.
(12) Παλαμήδȣς θάνατος] Pauſan. 874.

Τρῶας, Ἀχιλλέα τῆς συμμαχίας τῆς Ἑλλωικῆς ἀποστήσας· ᾗ κατάλογος τῶν τοῖς Τρωσὶ συμμαχησάντων. SECT. XXXVIII.

P. 82. l. 10. καὶ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα.] Poematis hujus auctor a pleriſque fertur Leſches Leſbius, quem ante Terpandrum vixiſſe ait Clemens Alex. p. 333. Ab Euſebio, Scalig. p. 121. ad annum 4. Olymp. xxx. claruiſſe dicitur. Fruſtra autem, opinor, obnititur Ryckius, Diſſert. de Æn. Adv. p. 444. et ex Pauſaniæ loco uno et altero non Μικρὰν Ἰλιάδα ſed Ἰλίου Πέρσιν tantum a Leſche ſcriptam fuiſſe contendit. Quod enim in primo loco p. 860. a Pauſania citatur Λέσχεως ὁ Αἰσχυλήνου Πυῤῥαῖος ἐν Ἰλίου πέρσει, id vero non de opere diſtincto, ſed de illa τῆς μικρᾶς Ἰλιάδος parte, in qua Trojæ excidium narrabatur, facile intelligi poteſt. Alter autem locus, p. 862. in quem finem a Ryckio adductus fuerit neſcio, cum nihil prorſus habeat quod τῆς μικρᾶς Ἰλιάδος auctorem a Leſche diverſum oſtendat. Contra vèro, quæ narrat Pauſanias, p. 861. e Leſche, de morte Aſtyanactis, omnino conſentiunt cum ipſis verſibus τῆ μικρᾶς Ἰλιάδος citatis a Tzetze ad Lycophron. 1263. ſicut etiam verſus, qui ab eodem Scholiaſte ad 345. Leſchi nominatim tribuitur, a Clemente Alex. p. 321. dudum advocatus fuerat, quaſi τῷ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκότος.

Sed miſſa diſputatione de Scriptoris nomine, ad rem noſtram magis fortaſſe faciat animadvertere, Iliadem hanc, quæ parva appellabatur

SECT. XXXVIII.

(ad dignitatem, credo, potius quam ad molem Homerici operis reſpectu habito) pro argumento habuiſſe res ad Trojam geſtas a funere Hectoris, in quo deſinit Homeri Ilias, uſque ad Græcorum poſt captam et incenſam urbem diſceſſum. Quot et quam varios illuſtrium perſonarum caſus id temporis ſpatium complexum ſit, diſcere licet ex poemate quod hodie exſtat Quinti Calabri, qui idem fere cum Leſche curriculum, ſæculo longe ſeriori, decurrere aggreſſus eſt. Mirum certe videatur Ariſtotelem tragœdiarum numerum, quarum argumenta ex Iliade parva ſumpta ſunt, *pluſquam octo* tantum ponere, cum et ipſe decem enumeret, et a ſolis Æſchylo, Sophocle, Euripide, non pauciores alias ſuper ejuſdem periodi eventibus compoſitas fuiſſe conſtet. Hujuſmodi ſunt, ex fabulis adhuc ſuperſtitibus, Sophoclis Αἴας Μαστιγοφόρος, et Euripidis Ἑκάβη; ex deperditis vero, Æſchyli Αἴας Λοκρὸς et Μέμνων, Sophoclis Ἀντηνορίδαι, Λαοκόων, Πολυξένη, Πέλαμος, Φιλοκτήτης ὁ ἐν Τροίᾳ, et nonnullæ fortaſſe aliæ, quæ ex titulis minus innoteſcunt.

P. 82. l. 14. Ὅπλων κρίσις,] Tragœdiam hoc titulo ſcripſerat Æſchylus, quæ laudatur a Schol. ad Sophoclis Ajac. 191. et alibi. Latine, ut videtur, verterunt Ennius et Pacuvius, quorum utriuſque citatur *Armorum judicium*. Hiſtoriam attigit Homerus, Od. Λ. 545. quam fuſius exponit Quintus Calaber, L. v.

Ibid. Φιλοκλήτης,] Herois hujus hiſtoria, in Iliade parva narrata, duabus tragœdiis materiam præbuit. Argumentum primæ notiſſimum eſt ex Sophoclis fabula adhuc ſuperſtite; quod etiam argumentum et Æſchylum et Euripidem tractaviſſe patet ex Dion. Chryſoſt. Orat. lii. Altera Sophoclis, quæ Φιλοκτήτης ὁ ἐν Τροίᾳ inſcribebatur, facinus aliquod ejus ad Trojam pro argumento habuit. De hiſtoria Philoctetis, ſive in Lemno, ſive ad Trojam, vide Quintum, L. ix. x.

P. 83. l. 1. Νεοπτόλεμος,] Hujus nominis tragœdiam ſcripſit Nicomachus, incerti quoad cætera argumenti. Vide Suidam in v. Sed et Sophoclis Σκυρίας, vel Σκυρίας, de Neoptolemo, ex inſula Scyro per Ulyſſem et Diomedem abducto, egiſſe ſuſpicor. Vide fabulæ ejus fragmenta ap. Stobæum, tit. xlix. lvii. cxxiii. et cf. Quintum, L. vii.

Ibid. Εὐρύπυλος,] De hoc Telephi filio multa narrat Quintus, L. vi. vii. viii. præeunte Homero in Od. Λ. 518. &c. Pugnam ejus cum Neoptolemo deſcripſerat Sophocles, an in tragœdia cognomine, neſcio. Vide Plutarch. de Ira Cohib. p. 815.

Ibid. Πτωχεία,] Tragœdiæ huic argumentum fortaſſe præbuerit Ulyſſes, mendici habitu Trojam ingreſſus. Vide Homerum, Od. Δ. 248. Euripidis Hecub. 239. &c. In Rheſo, 710. hæc Ulyſſis fraus ante Rheſi ad Trojam ad-

SECT. XXXVIII.

ventum ponitur. Quod ſi ita fuerit, neſcio quomodo in parva Iliade locum habere potuit, niſi forte in Ulyſſis oratione de Armis Achillis, in qua etiam commemoratur a Quinto, L. v. 279.

P. 83. l. 1. Λάκαιναι,] Ita inſcribebatur tragœdia Sophoclis. Vide Pollucem, L. ix. 49. Priſcianum, L. xviii. p. 1177. Ex loco poſteriore patet eam ad bellum Trojanum pertinuiſſe.

Ibid. l. 2. Ἰλίᾳ πέρσις—Ἀπόπλους—Σίνων—Τρῳάδες.] Tragœdiarum harum argumenta ex parva Iliade ſumpta eſſe vel ex titulis ipſarum manifeſtum eſt. Ἰλίᾳ πέρσιν fecerant Iophon et Nicomachus (Vide Suidam in v. v.); Σίνωνα Sophocles. Euripidis Τρῳάδες extat. Tragœdiam ſub titulo Ἀπόπλους memoratam nullam invenio; ſed etiam Τρῳάσιν titulus ille non male conveniret.

SECT. XL.

P. 84. l. 8. τὸ πλῆθος τῶν τραγῳδιῶν τῶν εἰς μίαν ἀκρόασιν τιθεμένων] Dixi ſupra, p. 143. hunc numerum mihi nondum compertum eſſe. Sed neque Barthelemius, Vir Cl. qui hoc argumentum nuper tractavit in Act. Reg. Inſcript. Acad. T. 39. rem ad liquidum perduxit. Si, ut ille ſtatuit, mos certandi per tetralogias ultra cen-

tum annos non duravit, et proinde ante Ariſtotelis tempora obſolevit, certum eſſet Noſtrum hic loqui de commiſſionibus, in quibus poetæ ſinguli ſingulas tragœdias in certamen miſerint. Hæc autem viri eruditiſſimi hypotheſis quo auctore vel quibus documentis firmata ſit non video; et unius Theodectis hiſtoria, qui cum Ariſtotele licet paulo ſenior vixit, contrarium quiddam innuere videtur. Hunc enim poetam narrat Suidas in v. *docuiſſe* tragœdias quinquaginta; epigramma vero, quod conſervavit Stephanus in v. Φάσηλις, teſtatur eum in tredecim certaminibus octies viciſſe: SECT. XL.

Ἥδε χθὼν κόλποισι Φασηλίτην Θεοδέκτλω
Κρύπλει, ὃν ηὔξησαν Μῶσαι Ὀλυμπιάδες·
Ἐν δὲ χθὼν (f. χορῶν τραγικῶν) ἱεραις τρισὶ κ᾽ δέχ᾽
ἀμίλλαις
Ὀκτὼ ἀγηράντες ἀμφεθέμην ςεφάνες.

Quod ſi ſupponamus Suidam, more ſatis uſitato, Satyrica dramata cum Tragicis ſub uno tragœdiarum nomine recenſuiſſe, duo autem dramata vel ejus vel librarii culpa prætermiſſa fuiſſe, numerus ab eo poſitus is erit, qui tredecim certaminibus per tetralogias initis plene ſuffecerit. Neque vero ſi ſtatuamus morem certandi per tetralogias Ariſtotelis etiam temporibus ſervatum fuiſſe, ſententia ejus in hoc loco magis explicata erit. Nam cum tres poetas (et fortaſſe plures) in certamen ſimul prod-

SECT. XL.

iiſſe conſtet, quis credat novem fabulas tragicas cum tribus ſatyricis intra unam ἀκρόασιν concludi poſſe? ſin autem, quis nos doceat, quot fabulæ unicuique ἀκροάσει tributæ fuerint? Ne dicam, quod poema epicum ad magnitudinem tot dramatum accedens Odyſſea majus eſſet, Iliadi prope par; cum tamen magnitudo quam Ariſtoteles hic præſcripſerit veteribus illis epopœiis haud paulo minor, ut videtur, fuiſſe debuerit. Hæc igitur magnitudo quæ et quanta revera fuerit, ignorare cogemur donec certi aliquid innoteſcet de numero tragœdiarum ad unam ἀκρόασιν poni ſolitarum. Quod an unquam futurum ſit vereor.

SECT. XLI.

P. 85. l. 13. περιτῆ] Hæc vox non ſemper in malam partem accipitur; ſæpe autem eam ornatus abundantiam denotat, quæ citra vitium ſumma eſt. Sic Plato dicitur τὰ ὀνόματα συνθεῖναι περιτῶς a Dionyſio Hal. T. ii. p. 32. et paulo infra τὴν ὑψηλὴν καὶ περιτὴν καὶ ἐγκατάσκευον διώκειν φράσιν. Ab eodem, p. 268. Thucydidis dictio ſic deſcribitur; Ἡ ἐξηλλαγμένη, καὶ περιτὴ καὶ ἐγκατάσκευος, καὶ τοῖς ἐπιθέτοις κόσμοις ἅπασι συμπεπληρωμένη λέξις, ἧς ὅρος καὶ κανὼν ὁ Θουκυδίδης. Hoc igitur ſenſu imitatio illa, quæ per narrationem fit, abundantiorem quam cæteræ orna-

tum recipere dicitur. Quod ſane, ſi tragœdiæ tantum et comœdiæ ratio habeatur, verum eſt; de quibus ſolis in hoc loco cogitaſſe videtur Noſter. SECT. XLI.

SECT. XLIII.

P. 87. l. 5. τὸ ἄλογον, δι' ὃ σ.] Vulgo τὸ ἀνάλογον. Διὸ σ. Sequor Victorium.

Ibid. l. 9. ὁ δὲ ἀνανεύων·] Vide Il. X. 205.

Λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρήατι δῖος Ἀχιλλεὺς,
Οὐδ' εἴα ἕμεναι ἐπὶ Ἕκτορι πικρὰ βέλεμνα,
Μή τις κῦδος ἄροιτο βαλὼν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι.

SECT. XLIV.

P. 88. l. 1. οἴονται γὰρ ἄνθρωποι,] Omnino conferendus eſt Noſter περὶ Σοφ. Ἐλ. p. 427. Ὁ δὲ παρὰ τὸ ἑπόμενον ἔλεγχος, διὰ τὸ οἴεσθαι ἀντιστρέφειν τὴν ἀκολούθησιν· ὅταν γὰρ τοδὶ ὄντος ἐξ ἀνάγκης τόδε ᾖ, καὶ τοῦδε ὄντος οἴονται καὶ θάτερον εἶναι ἐξ ἀνάγκης. Atque hinc quidem Philoſophi in hoc loco intentio ſatis patet. In iis autem quæ ſequuntur explicandis fruſtra laborant interpretes: Διὸ δή, ἂν τὸ πρῶτον ψεῦδος, ἄλλα δὲ τέτα ὄντος, ἀνάγκη εἶναι ἢ γνέσθαι ἢ προσθεῖναι. Corruptiſſima eſſe non dubito; ſed qua via ſananda ſint, non æque

SECT. XLIV.

compertum habeo. Verti quaſi ſcripta eſſent ſic: Διὸ δὴ, ἂν τὸ πρῶτον ψεῦδος, ΑΛΛΑ, ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ὄντος, ΑΝΑΓΚΗ εἶναι ἢ γενέσθαι ΠΙΣΤΕΥΕΤΑΙ. Quod a mente Ariſtotelis non longe abeſſe credo. De verbis nihil ſpondeo.

P. 89. l. 1. ὥσπερ ἐν Ἠλέκτρᾳ] Reſpicitur Sophoclis Electra, 683. &c. Τὸ ἄλογον notavit etiam Scholiaſtes ad 684. Δελφικῶν ἄθλων χάριν] Οὕπω ἦν ἐπὶ Ὀρέστου ὁ Πυθικὸς ἀγών.

Ibid. l. 2. ὁ ἄφωνος ἐκ Τεγέας] In quibuſdam Editt. ὁ Ἄφωνος ſcribitur quaſi nomen proprium; ſed appellationem eſſe multi viderunt. Similiter loquitur Plutarchus, Vit. Cæſ. p. 1309. ἐκεῖνος δὲ ΑΦΩΝΟΥ βαδίζοντος: *illo autem* (Catone ſc.) *tacito ambulante.* Quis autem ille fuerit, qui mutus ex Tegea in Myſiam pervenit, nemo expedivit. Et Dacierus quidem id ſciri poſſe negat, cum argumentum hujus fabulæ Myſorum prorſus ignotum ſit, utpote quod ex hiſtoria Telephi non deſumptum eſſe certo conſtat. Mihi contra veriſimile videtur Philoſophum hic de ipſo Telepho loqui, cujus *ſilentium* a comicis poetis plus ſemel notatum deprehendi. Alexis ἐν Παρασίτῳ, ap. Athenæum, L. x. p. 421.

> Δειπνεῖ δ' ΑΦΩΝΟΣ ΤΗΛΕΦΟΣ, νεύων μόνον
> (Εἰς) τὰς ἐπερωτώντάς τι.——

Cœnat autem, velut mutus Telephus, *nutans ſolum iis qui interrogant aliquid.* Amphis ἐν

Πλάνῳ, ap. Athenæum, L. vi. p. 224. SECT. XLIV.

— ἔκυψεν, ὥσπερ Τήλεφος,
Πρῶτον σιωπῇ· κἀ δικαίως τοῦτό γε,
Ἅπαντες ἀνδροφόνοι γάρ εἰσιν ἑνὶ λόγῳ.

Caput demiſit, ut Telephus, *primum ſilens*; *et hoc quidem jure; omnes enim hi uno verbo homicidæ ſunt.* Quinetiam hæc ultima, niſi fallor, quam habuit Telephus ſilentii cauſam nobis aperiunt. Hyginus, C. 244: *Qui cognatos ſuos occiderunt.*—" Telephus, Herculis filius, Hippothoum et Nerea, aviæ ſuæ filios (occidit ſc.)." Avia autem Telephi erat Neæra, avus Aleus, *Tegeæ* forte princeps. Tzetzes in Lycoph. 206. Ὁ δὲ Τήλεφος παῖς ἦν Ἡρακλέους καὶ Αὔγης, τῆς Ἀλέως θυγατρὸς, τοῦ ΤΕΓΕΑΤΟΥ, καὶ Νεαίρας. Telephum igitur avunculos ſuos apud *Tegeam* occidiſſe fortaſſe finxerat poeta, et illinc *mutum* in *Myſiam* rediiſſe. Mos ſcilicet erat cædis alicujus reum *mutum* reſtare, donec ſacris quibuſdam expiatoriis luſtraretur. Æſch. Eumen. 451.

Ἄφθογγον εἶναι τὸν παλαμναῖον νόμος,
Ἐς ἂν πρὸς ἀνδρὸς αἵματος καθαρσίοις
Σφαγαὶ καθαιμάξωσι νεοθήλει βοτῷ.

Sed cum hæc expiatio a quovis etiam ſtatim peti poſſet, ratio certe deſideratur cur Telephus tam longum iter inexpiatus, adeoque *mutus*, perficere maluit.

SECT. XLIV. Fabulam autem hanc, quæ hic notatur, Æſchyli fuiſſe veriſimile eſt ex Stephano in v. Οἶος. ΟΙΟΣ, πολίχνιον ΤΕΓΕΑΣ· Αἰσχύλος Μυσοῖς. Vide etiam Suid. in v. Ὀργεῶνες.

P. 89. l. 6. ἐνδέχεσθαι] Hoc verbum pro mendoſo habet Victorius, et ex libris MSS. reponit ἐκδέχεσθαι vel ἀποδέχεσθαι. Et quidem ἀποδέχεσθαι legitur in MS. Med. xiv. et Morel. Sed nihil mutandum cenſeo, cum etiam apud alios antiquos ſcriptores in eo ſenſu poſitum ſit ἐνδέχεσθαι, in quo apud recentiores ut plurimum ἀποδέχεσθαι. Vide Eurip. Ἱκετ. 976.

Ἀοιδαὶ, τὰς χρυσοκόμας
Ἀπόλλων ἐκ ΕΝΔΕΧΕΤΑΙ.

Ἡρακλείδ. 550.

Ἀλλ' εἰ μὲν ΕΝΔΕΧΕΣΘΕ, κἀγὼ βέλεσθέ μοι
Χρῆσθαι.——

Ariſtoph. Ἱππ. 629.

Κἄγωγ', ὅτε δὴ ᾔγνων ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΗΝ τὰς λόγους.

Ibid. l. 8. τὰ περὶ τὴν ἔκθεσιν,] Ulyſſis ſcilicet in inſula Ithaca a Phœacibus, dum dormiret, expoſiti et relicti. Vide Od. N. ubi ſane plura ſunt, quorum ratio, ut molliſſime dicam, quæri poteſt. Eorum nonnulla tetigit Plutarchus, de Aud. Poet. p. 47. Vide etiam Euſtathium.

Ibid. l. 11. ἀφανίζει ἡδύνων τὸ ἄτοπον.] Victorius pro ἐμφανίζει reſtituendum ait ἀφανίζει, *delet*; magno interpretum conſenſu. *Sylburg.*

Et ſic ſcripſi cum Ed. Morel. et MSS. Med.

xiv. 21. Sed mihi verisimilius videtur Aristotelem scripsisse ΕΝΑΦΑΝΙΖΕΙ· quo verbo, elegantissimo sane, in re consimili postea usus est Longinus, de Subl. Sect. xvii. Σχεδὸν γὰρ, ὥσπερ καὶ τὰ ἀμυδρὰ φέγγη ΕΝΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ τῷ ἡλίῳ περιαυγόμενα, ὅτω τὰ τῆς ῥητορικῆς σοφίσματα ἐξαμαυροῖ περιχυθὲν πάντοθεν τὸ μέγεθος. Et Demetrius, qui Phalereus dicitur, p. 30. Πάντες γοῦν ἰδίως τῶν τε ὡρῶτων μνημονεύομεν καὶ τῶν ὑσάτων, καὶ ὑπὸ τούτων κινούμεθα· ὑπὸ δὲ τῶν μεταξὺ, ἔλαττον, ὥσπερ ἐγκρυπτομένων ἢ ΕΝΑΦΑΝΙΖΟΜΕΝΩΝ. Vide etiam Plut. Opp. Mor. p. 1782, 2016.

SECT. XLIV.

SECT. XLVI.

P. 90. l. 12. *δίδομεν γὰρ ταῦτα*] Similiter Isocrates, Εὐαγ. p. 328. *τοῖς μὲν γὰρ ποιηταῖς πολλοὶ δέδονται κόσμοι.* Et Pollux, vi. 25. *ὁ γὰρ μέθυσος, ἐπὶ ἀνδρῶν, Μενάνδρῳ δεδόσθω.*

P. 91. l. 2. *Εἰ μὲν γὰρ προείλετο*] Ita scripsi cum Victorio et MS. M. pro *ἡ μὲν*, et mox, iisdem auctoribus, *εἰ δὲ*, pro *ἡ δέ*. Sed legere etiam possumus utrobique *ᾗ*, *qua*. Totus autem locus, qui proculdubio corruptus est, sic forte ad mentem Aristotelis non male constituatur: *Εἰ μὲν γὰρ προείλετο μιμήσασθαι ἀδυναμίαν, αὐτῆς ἡ ἁμαρτία* ΤΟ ΠΡΟΕΛΕΣΘΑΙ· *εἰ δὲ μὴ ὀρθῶς, κατὰ συμβεβηκός· ἀλλὰ τὸν ἵππον ἅμφω τὰ δεξιὰ προβεβληκότα· ἢ τὸ καθ' ἑκάστῳ τέχνῃ ἁμάρτημα, οἷον τὸ καλὰ*

SECT. XLVI. ἰατρικὴν ἢ ἄλλην τέχνην, εἰ ἀδύνατα πεποίηται· ταῦτ' ἂν, ὁποῖα ἂν ᾖ, οὐ καθ' ἑαυτήν. "Si enim præelegit imitari aliquid impoſſibile, ipſius eſt peccatum præelegiſſe; ſi autem non recte (*imitata eſt aliquid*), per accidens (*eſt peccatum*) &c." Ἀδυναμίαν ſcilicet in hoc loco idem valere credo quod τὸ ἀδύνατον. Nos diceremus, *an impoſſibility*. Voces vero illas τὸ προελέσθαι idcirco tranſpoſui, quia, ut vulgo ordinantur, ſenſum nullum faciunt; et quia ex ſequentibus patet, peccatum illud, quod contra ipſam artem eſt, tum demum admittere poetam, non cum impoſſibilia imitatur, ſed cum impoſſibilia *imitari præeligit*, i. e. *ſponte et ob nullam idoneam rationem imitatur*. Ipſius igitur artis ἡ ἁμαρτία ΤΟ ΠΡΟΕΛΕΣΘΑΙ.

P. 91. l. 5. ἄμφω τὰ δεξιὰ προβεβληκότα·] Vide Noſtrum π. Ζώων Πορείας, p. 143. ubi cauſam reddit, cur equi et cætera ejuſmodi animalia crura dextra in gradiendo non ſimul proferant, ſed alternatim cum ſiniſtris.

P. 92. l. 9. ἔλαφος θήλεια] Pindarus, ut et Anacreon, cervas cornutas fecerant. In Olymp. Od. 3. Χρυσοκέρων ἔλαφον θήλειαν. Sed et Callimachus, qui longe poſt Ariſtotelem vixit:

Εὗρες ἐπὶ προμολῆς ὄρεος τῷ Παῤῥασίοιο
Σκαιρέσας ἐλάφους, μέγα τι χρέος· αἰ μὲν ἐπ' ὄχθης
Αἰὲν ἐβοσκολέοντο μελαμψήφιδος Ἀναύρου,
Μάσσονες ἢ ταῦροι· κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός.

Cornua capitibus cervarum poetas de induſtria affigere veriſimile eſt: qua ratione et neſcio quæ incredibilia Phœnici affinxerunt. Vide quæ annotavit Anna Fabri Filia hunc in locum Callimachi. *Upton.* SECT. XLVI.

Ibid. l. 10. ἢ εἰ κακομιμήτως ἔγραψε.] Victorius adnotat quoſdam ſcriptos libros habere, ἢ εἰ ἀμιμήτως: alios vero, ἢ καμιμήτως, i. e. κἀμιμήτως. Si ulla ex iſtis lectionibus vera ſit, dicendum eſt Ariſtotelem uſurpaſſe μιμητὸς, et vocabula ex eo compoſita, in eodem ſenſu, quo alii μιμητικὸς et μιμηλὸς poſuerunt. Sed illud pejus, quod interpretes quos vidi omnes locum hunc ſic fere vertunt: *Minus enim eſt* peccatum, *ſi ignoravit quod cerva fœmina cornua non habet,* QUAM *ſi male deſcripſit.* Poſito autem, cervam non habere cornua, qui cervæ cornua tribuit, is etiam, ut mihi videtur, eam male deſcribit. Verto igitur, VEL *ſi male deſcripſit.* Hoc enim, credo, vult. Cervæ cornua affigere, (ut Pindarus aliique fecerunt,) vel eam, ex alia quavis parte, male deſcribere, levius eſt peccatum: levius ſcilicet illo, de quo ſupra egit, quod contra ipſam artem fit, ὡς ὐτὴν τὴν τέχνλω.

P. 93. l. 3. ἔτ' ἀληθῆ, ἀλλ' ἔτυχεν, ὥσπερ Ξενοφάνης· ἀλλ' οὔ φασι τάδε.] Hæc corrupta eſſe nemo dubitet. Ultima emendat Victorius ex conjectura, ſcribendo, ἀλλ' οὐ σαφῆ τάδε, et ad emendationem firmandam quatuor Xenopha-

SECT. XLVI.

nis verſus adducit, qui leguntur ap. Sext. Emp. adv. Math. vii. 49. et ſæpius alibi : καὶ τὸ μὲν ἓν σαφὲς ἔτις ἀνὴρ ἴδεν, κ. τ. λ. Et Victorio quidem accedunt Heinſius et Dacierus. Mihi totus locus ad mentem Ariſtotelis ſic potius conſtituendus videtur : ἴσως γὰρ ἔστε βέλτιον ἔστω λέγειν, οὔτ' ἀληθῆ ΑΛΛΩΣ ἔτυχεν, ὥσπερ Ξενοφάνης (ΕΔΕΙΞΕΝ· vel aliquid ſimile) ἀλλ' ΟΥΝ φασι τάδε. Scripſerat enim Xenophanes, ut a Laertio docemur, ἰάμβους καθ' Ἡσιόδου καὶ Ὁμήρου, ἐπικόπλων αὐτῶν τὰ περὶ θεῶν εἰρημένα. L. ix. 18. Ex hoc opere nonnulla conſervavit Sextus Emp. adv. Math. ix. 193. Ἔνθεν καὶ ὁ Ξενοφάνης, διελέγχων τοὺς περὶ Ὁμηρον καὶ Ἡσίοδον, φησὶ,

> Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρός θ' Ἡσίοδός τε,
> Ὅσσα περ ἀνθρώποισιν ὀνείδεα καὶ ψόγος ἐστὶ,
> Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν.

Vide etiam adv. Math. i. 289. Ad hæc igitur alludens Philoſophus Xenophanis auctoritate utitur, qua probet multa, quæ de Diis narrantur a poetis, neque πρὸς τὸ βέλτιον ficta, neque vera eſſe ; neque οἷα δεῖ, neque οἷά ἐισιν : ipſe autem tertiam illam (et quæ unica reſtat) excuſationem ſubjicit, hæc ſcilicet eſſe οἷά φασι καὶ δοκεῖ, *qualia vulgo dicuntur et creduntur.* Ἀλλ' οὖν φασι τάδε, *At ſane hæc vulgo dicunt.*

P. 93. l. 7. Ἔγχεα δέ σφιν] Vide Il. K. 153. ad quem locum hæc notat Euſtathius. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐπὶ σαυρωτήρων ὀρθὰ πεπηγὼς τὰ ὅπλα ἐξεκόπη

χρόνοις πολλοῖς ὕστερον, ἔγχους νύκτωρ καταπεσόντος καὶ πτυρμὸν πολὺν στρατῷ τινι ἐμποιήσαντος.—Ὁ δὲ σαυρωτὴρ καλεῖται παρ' Ὁμήρῳ καὶ οὐρίαχος, ὡς εἴ τις εἴποι τὸ οὐραῖον καὶ ἄκρον τοῦ δόρατος. Vide Il. N. 443. Π. 612. SECT. XLVI.

Ibid. l. 14. πρὸς ὃν, ἢ ὅτε, ἢ ὅτῳ,] Hoc ultimum corruptum esse videtur. Madius corrigit, ὅπου, *ubi*. Nec male. Possumus etiam scribere, ὅπως, *quomodo*. Eadem scilicet verba, *diverso modo* prolata, sensum diversum efficiunt.

P. 94. l. 5. Οὐρῆας μὲν πρῶτον.] Verba sunt Homeri, Il. A. 50. Quid in iis reprehensum fuerit non patet. Aristoteles in defensione sua veniam sibi sumpsisse videtur, quam etiam aliis indulget, sophistice cum sophistis disputandi. Ὥσπερ συλλογίζεσθαί φαμεν ἐνδόξως ποτὲ μᾶλλον ἢ ἀληθῶς προαιρεῖσθαι δεῖν, οὕτω καὶ λυτέον ἐνδόξως ποτὲ μᾶλλον ἢ κατὰ τἀληθές· ὅλως γὰρ πρὸς τοὺς ἐριστικοὺς μαχητέον, οὐχ ὡς ἐλέγχοντας, ἀλλ' ὡς φαινομένους ἐλέγχειν. De Soph. Elench. L. ii. p. 447. Nemo certe sanus credat οὐρῆας in loco citato significare *vigiles*, vel aliquod aliud quam *mulos*.

Ibid. l. 8. Ὃς δή τοι εἶδος] Vide Il. K. 316. et Platon. Charmid. p. 463.

Ibid. l. 12. Ζωρότερον δὲ κέραιρε,] Hunc locum, qui extat Il. I. 203. reprehenderat Zoilus, ut a Plutarcho docemur, Probl. Symp. v. 4. Neque sane absurdum est credere Aristotelem et hic et in aliis pluribus quæ ex Homero proferuntur exemplis, ad cavillationes famosi illius Ho-

SECT. XLVI.

meromaſtigis reſpondere. Nam Zoilus Noſtro, ut videtur, aliquanto ſenior fuit; ita ut fabula, quam de morte ejus ſub Ptolemæo Philadelpho narrat Vitruvius, præf. ad L. vii. exiguam fidem mereri cenſeatur. Diverſæ interpretationes, quæ voci ζωρότερον affingebantur, ad eam ſcilicet a culpa liberandam, legi poſſunt ap. Plutarchum, l. c. et inter alias hæc Noſtri, ſed, quod notabile eſt, nomine ejus non expreſſo.

P. 95. l. 3. ἅμα δέ φησιν·] Vulgo legitur καὶ τὸ, quod Commentatores in errorem induxit, quaſi locus modo citatus ex Il. B. deſumptus eſſet, hi autem qui ſequuntur duo ex Il. K. Lectio quam reſtitui ex Edit. Morel. conſentientibus MSS. Med. omnibus et Vall. demonſtrat omnes tres locos ex uno eodemque Iliadis libro K. deſumptos eſſe, licet ibi primus verſus longe aliter hodie legatur. Verſus ipſos, de quibus agitur, deſcribam ex editione Clarkii:

Ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαιῶν
Εὗδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
Ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν
Ὕπνος ἔχε γλυκερὸς——
Ἦτοι ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειε,
Θαύμαζεν πυρὰ πολλὰ, τὰ καίετο Ἰλιόθι πρὸ,
Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν, ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων.

In his verſibus ſic ſcriptis nihil eſt, opinor, quod Lynceus ipſe vel Momo carpendum per-

ſpicere poſſit. Sin contra primus verſus lega- SECT. XLVI.
tur, ut Ariſtoteles eum legiſſe videtur,

Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταί,

ſcrupulus ſtatim injicitur, unde natos ſtrepitus illos mirabatur Agamemnon,

Αὐλῶν συρίγγων τ' ἠνοπίὴ, ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων,

cum, præter ipſum, cæteri et dii et homines per totam noctem dormirent. Credibile eſt igitur aut Ariſtotelem memoriæ vitio Homerum falſo citaſſe, aut, quod verius puto, Homerum ipſum poſt ejus tempora ab aliquo correctore reformatum fuiſſe, cui minus ſatisfecerint cæteræ problematis hujus ſolutiones. Sed etiam aliud obſervandum venit, Ariſtotelis ſolutionem Homeri verbis a ſeipſo citatis, uti hic hodie leguntur, non convenire, cum in illis vox Πάντες, in qua ſolutio tota vertitur, nuſquam appareat. Quare mihi ſane veriſimile videtur Ariſtotelem, in verſu ſecundo, apud ſuum Homerum legiſſe, et proinde hic ſcriptum reliquiſſe, Εὗδον ΠΑΝΤΕΣ ὉΜΟΥ, pro ΠΑΝΝΥΧΙΟΙ. Tum non male ſubjicere potuiſſet, τὸ γὰρ ΠΑΝΤΕΣ ἀντὶ τοῦ ΠΟΛΛΟΙ κατὰ μεταφορὰν κ. τ. λ.

Ibid. l. 10. Οἵη δ' ἄμμορος,] Locus ex Iliad. Σ. 489. et Od. E. 275. *Sylburg.*

Ibid. l. 14. δίδομεν δέ οἱ·] Hæc auctiora leguntur apud Noſtrum de Soph. Elench. L. i.

SECT. XLVI.

p. 425.—δίδομεν δέ οἱ εὔχος ἀρέσθαι: ubi etiam apparet ea ſumpta fuiſſe ex Il. B. ex oratione Jovis ad Somnium, licet hodie ex loco illo prorſus evanuerint, a correctore aliquo, ut veriſimile eſt, ſublata. Vide notam præcedentem. Hanc ſcilicet Agamemnonis per Somnium deceptionem, ut Deo indignam, Homero objecerat Plato, de Rep. ii. p. 607. Poſito enim quod, ὁ θεὸς ἁπλῶν καὶ ἀληθὴς ἔν τε ἔργῳ καὶ ἐν λόγῳ· καὶ ἔτε αὐτὸς μεθίσταται, ἔτε ἄλλους ἐξαπατᾷ, ἔτε καλὰ φαντασίας, ἔτε κατὰ λόγους, ἔτε κατὰ σημείων πομπὰς, ἔθ' ὕπαρ ἐόν, ὄναρ, ſubjicit, πολλὰ ἄρα Ὁμήρου ἐπαινοῦντες ἄλλα, τοῦτο οὐκ ἐπαινεσόμεθα, τὴν τοῦ ἐνυπνίου πομπὴν ὑπὸ Διὸς τῷ Ἀγαμέμνονι. Objectionis autem hujus ſolutio, quam ab Hippia Thaſio excogitatam laudat Noſter, hæc fuiſſe videtur, ut in voce δίδομεν proferenda accentus non poneretur ſuper primam ſyllabam, ſed ſuper penultimam, qua accentus mutatione id efficeretur, ut Jupiter non ipſe dixerit "*damus* ei gloriam," ſed tantum Somnium juſſerit "*dare* ei gloriam;" quod ſane quantum ad Homeri defenſionem valeat non facile eſt videre.

Sed non inutile erit ipſa Noſtri verba ex libro de Soph. Elench. l. c. aſcribere, quia in illis alterius etiam, qui ſtatim adducetur ex Il. Ψ. 328. loci Homerici defenſio fuſius exponitur. Παρὰ δὲ τὴν ποσῳδίαν ἐν μὲν τοῖς ἄνευ γραφῆς διαλεκτικοῖς, οὐ ῥᾴδιον ποιῆσαι λόγον· ἐν δὲ τοῖς γεγραμμένοις καὶ ποιήμασι μᾶλλον· (quoniam ſcilicet

accentus, Ariſtotelis tempore, vocabulis ſcriptis non appingebantur, ſermone autem prolatis neceſſario adhærebant) οἷον καὶ τὸν Ὅμηρον ἔνιοι διορθῶνται πρὸς τὰς ἐλέγχοντας, ὡς ἀτόπως εἰρηκότα, SECT. XLVI.

—τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ·

λύουσι γὰρ αὐτὸ τῇ προσῳδίᾳ, λέγοντες τὸ ΟΥ ὀξύτερον· καὶ τὸ περὶ τὸ ἐνύπνιον τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅτι ἐκ αὐτοῦ ὁ Ζεὺς εἶπεν,

—δίδομεν δέ οἱ εὖχος ἀρέσθαι·

ἀλλὰ τῷ ἐνυπνίῳ ἐνετέλλετο διδόναι. De poſteriore loco jam dictum eſt; de altero cum neceſſarium ſit aliquid dicere, locus ipſe inprimis cum contextu ante oculos ponendus eſt. Verba ſunt Neſtoris ad Antilochum,

Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδὲς, οὐδέ σε λήσει·
Ἕστηκε ξύλον αὖον, ὅσον τ' ὄργυι' ἀπὸ γαίης,
Ἢ δρυὸς, ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ.

Deinde, cum opera aliena in his paleis eventilandis libenter utar, explicationem loci ſubjiciam ex Commentario Alexandri Aphrod. in librum de Soph. Elench. fol. 12. Τινὲς ἂν ἐκάκιζον τὸν Ὅμηρον περιαπωμένως τὸ ΟΥ ἀναγινώσκοντες, καὶ λέγοντες ἄτοπόν τι αὐτὸν εἰρηκέναι διὰ τοῦτο, ὡς λέγοντα δῆθεν ὅτι τῶν ξύλων ἐκεῖνο—τὶ μὲν κατασήπεται, τὶ δὲ οὐ κατασήπεται· εἰ γὰρ μὴ καὶ τοῦτο ἐδήλωσεν ἐναργῶς, τὸ, τὶ δὲ οὐ κατασήπεται, λέγεσιν ἄντικρυς δηλοῦσθαι διὰ τοῦ εἰρημένου, τοῦ, ΟΥ τὸ μὲν καταπύθεται ὄμβρῳ· ὥς τινος

SECT. XLVI.

μὲν ἐκ τῆ δένδρε τῆς πεύκης σηπομένε τοῖς ὀμβρίοις ὕδασι, τινὸς ἢ μὴ σηπομένε· ἐπιδιορθῆται δὲ τάτες— ὡς Ἀριστοτέλης—φησὶ, Ἱππίας ὁ Θάσιος, μὴ περισπωμένως ἀναγινώσκων τὸ ΟΥ, ἀλλ' ἀποφατικῶς, ὅπερ αὐτὸς ὀξυτόνως εἴρηκεν, ἵνα ᾖ τὸ λεγόμενον, ὡς ἡ πεύκη τὸ δένδρον ΟΥ καταπύθεται ὄμβρῳ. Illud vero vellem expoſuiſſet, aut Alexander ipſe, aut aliquis ex viris doctis, qui tantum chartæ de accentibus Græcis conſcribillaverunt, qua ratione vox οὐ, ἀποφατικῶς, i. e. pro particula negante uſurpata, ὀξυτόνως, i. e. cum acuto accentu, proferri ab Ariſtotele dicatur; cum ex hodierna et diutina, credo, conſuetudine, particula negans οὐ, in medio ſententiæ, uti hic, poſita, nullo prorſus accentu notetur. Interea certum, utcunque mirum, videtur, particulam negantem οὐ, Ariſtotelis tempore, cum adverbio οὗ, et circumflexo et aſpirato, etiam in loquela confundi potuiſſe, ex alio Noſtri loco de Soph. Elench. L. ii. p. 453. quem idcirco apponam, ut nequid celem, quod iis, qui hæc myſteria penitus ſcrutari volunt, uſui eſſe poſſit. Παρὰ δὲ τὴν πρόσῳδίαν, λόγοι μὲν ἔκ εἰσιν, ἔτε τῶν γεγραμμένων ἔτε τῶν λεγομένων, πλὴν εἴ τινες ὀλίγοι γίνοιντ' ἄν· οἷον ἔτος ὁ λόγος· Ἆρά γέ ἐςι τὸ οὗ καταλύεις οἰκία; Ναί· Οὐκοῦν τὸ οὐ καταλύεις τῆ καταλύεις ἀπόφασις· ἔφησας ἢ εἶναι τὸ οὗ καταλύεις οἰκίαν· ἡ οἰκία ἄρα ἀπόφασις· Ὡς δὴ λυτέον, δῆλον· οὐ γὰ ταὐτὸ σημαίνει ὀξύτερον, τὸ ἢ βαρύτερον ῥηθέν. Hic eadem, quæ ſupra, occurrit difficultas de ſignificatione vocis ὀξύτερον, cum

neque οὐ particula negans, nec οὗ adverbium loci accentu acuto notari hodie ſoleant. SECT. XLVI.

P. 96. l. 5. Ζωρά τε πρὶν κέκριτο.] Empedoclis ἐν τοῖς Φυσικοῖς locus inſignis, ex quo hoc fragmentum deſumptum eſt, exſtat ap. Simplicium, in Φυσ. Ἀκ. fol. 7. b. ubi tamen hic verſus ſic ſcribitur:

Ζωρὰ ἢ τὰ πρὶν ἄκρητα, διαλλάξαντα κελεύθους.

Mihi ſane Ariſtotelis ſcriptura veritati propior videtur, ſi modo una litera mutetur, et pro κέκριτο reponatur κέκρατο. Sicut enim in primo verſu elementorum mortalium et immortalium, ita in ſecundo purorum et mixtorum inter ſe converſiones Empedoclem deſcripſiſſe veriſimile eſt. Sed ζωρὰ et ἄκρητα nullam inter ſe converſionem pati poſſunt, cum prorſus eadem ſint. Porro notabile eſt Theophraſtum, ap. Athenæum, L. x. p. 423. F. qui eandem cum Simplicio lectionem ſecutus erat, ut oppoſitio, quam requiri vidit inter ζωρὰ et ἄκρητα quodammodo ſervaretur, ad novam vocis ζωρὰ confugiſſe interpretationem; ita ut τὸ ζωρὸν (contra Homerum et ipſum Ariſtotelem, Vid. ſupra p. 94.) non ἄκρατον ſed κεκραμένον, non *purum* ſed *mixtum*, ſignificare voluerit. In quo tamen, ut videtur, ſectatores non habuit; nam apud recentiores ſcriptores, niſi fallor, omnes τὸ ζωρὸν id quod *purum* et *non mixtum* eſt, ſive vinum ſive aliud quid, ſed vinum plerumque,

SECT. XLVI.

denotat. Vide plura Comicorum teſtimonia ap. Athenæum, l. c. Epig. Hedyli, ap. eund. L. xi. p. 486. B. Sic idem Hedylus Ζωροπόταν pro Ἀκρατοπόταν uſurpavit. Ibid. p. 497. D.

P. 96. l. 7. παρῴχηκεν δὲ πλέων νύξ·] Hemiſtichium ex Il. K. 252. *Sylburgius.*

Ut ambiguitas appareat, ſubjungendus eſt verſus ſequens:

Τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται.

In hæc Euſtathius (qui lectionem πλέω videtur prætuliſſe) ſic commentatur: Ὁ δὲ νῦς τὸ χωρίον ἀμφίβολός ἐστι κατὰ τριπλῆν ἔννοιαν· ἄδηλον γάρ, εἴτε τῶν δύο μοιρῶν τὴν πλέω μοῖραν παρῴχηκεν ἡ νὺξ, ὡς λείπεσθαί τι καὶ αὐτῶν τῶν δύο μοιρῶν καὶ τὸ ὅλον τριτημόριον· ἢ αἱ δύο ὅλαι μοῖραι παρῴχοντο καὶ σὺν αὐταῖς μέρος τι καὶ τῆς τρίτης, ὡς μὴ ὅλην αὐτὴν περιλείπεσθαι· ἢ παρῴχηκε τὰ πλέω, ἤγουν ἡ νὺξ μόνων (f. ἠνυσμένων) τῶν δύο μοιρῶν, τὸ ἧττον ἔλαττον, τυτέστιν ἡ ὅλη τρίτη μερὶς, λέλειπται.

Ibid. l. 9. τὸν κεκραμένον οἶνον] Appoſite Plutarchus, Conj. Præc. p. 244. Ὥσπερ τὸ κρᾶμα, καί τοι ὕδατος μετέχον πλείονος, οἶνον καλοῦμεν, οὕτω κ. τ. λ.

Ibid. l. 11. κνημὶς νεοτεύκτου καινοτέροιο.] Vide Il. Φ. ver. 592. Quid in hoc excuſandum ſit non video, niſi forte quod ſtannum ipſum *recens fabrefactum* dixerit, cum id verius de ocrea dici potuerit.

Ibid. l. 12. χαλκέας,] Sic Pollux, L. vii.

Segm. 106. Χαλκεύειν δὲ καὶ τὸ σιδηρεύειν ἔλεγον· καὶ χαλκέας τὰς τὸν σίδηρον ἐργαζομένας. SECT. XLVI.

Ibid. l. 14. Διὶ οἰνοχοεύειν,] Vide Il. Υ. 234. Et, si tanti est, consule Eustathium ad Il. Δ. 3. Idem hæc notat ad Od. I. 374. Ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι] Ψωμοὶ ἢ τὰ λεπτὰ κόμματα τῶν ἀνδρομέων κρεῶν· —Χρήσιμος ἢ ἡ λέξις καὶ εἰς τὸ, Νέκταρ ἐωνοχόει· ὡς γὰρ ἀσιώπητες τὸ οἰνοχοεῖν ἐπὶ νέκταρος, ἅτω καὶ ἐπὶ κρεάτων ὁ ψωμός· εἴληπται ὅμως καὶ ἄμφω ἐκ τῆς κοινῆς καὶ γνωριμωτάτης χρήσεως.

P. 97. l. 5. τῇ ῥ' ἔχετο χάλκεον ἔγχος,] Vide Il. Υ. ver. 272. ubi voci ἔχετο multæ, sed loco minus commodæ, interpretationes tribui possunt, præter veram quam Noster asserit, et quæ deinceps, ut videtur, obtinuit. Nam Eustathius, qui aliam criticorum litem de situ laminæ aureæ, qua scilicet impediebatur hasta, prolixe refert, de voce ἔχετο prorsus silet.

Ibid. l. 8. ὡς Γλαύκων λέγει.] Glauco Rhapsodus a Platone memoratur, Ion. p. 361. et alius (an idem?) Teius ab ipso Aristotele, Rhet. iii. c. 1. Citatur etiam Glauco ἐν Γλώσσαις ab Athenæo, L. xi. p. 480. F. et Tarsensis quidam a Scholiaste Homeri in Bibl. Salviat. ap. Holsten. de Vit. Porphyr. c. vii. Quis autem fuerit hic Glauco, cujus auctoritate in hoc loco usus est Aristoteles, ignorare cogimur, et, quod pejus est, quid dixerit, cum verba illa, quæ sententiam ejus, ut videtur, explicabant, omnino corrupta sint. Adnotavit Victorius in

SECT. XLVI.

codice omnium vetuſtiſſimo locum hunc non eſſe integrum, ſed deſiderari illic verbum, relicto ſpatio ipſius; ſic enim habere: κατὰ τὴν— ὡς Γλαύκων λέγει. Equidem verba plura excidiſſe non dubito. Stigma poſt λέγει poſui cum Ed. Ald. et MSS. Med. tribus. In periodi ſequentis initio Ed. Ald. habet ὃ ἔνια, Victorii codex vetuſtiſſimus ὃ ἔνιοι: cæteri fere codices τι ἔνια vel τι ἔνιοι. Quod vulgo legitur ὅτι, eſt ex conjectura Paccii, et locum habere nequit niſi hæc cum præcedentibus connectantur. Quod nolim. Reſcripſi igitur ἔτι, ſenſu, ut opinor, ſatis commodo. Ἔνιοι an ἔνια ſcribatur, perinde eſt.

P. 97. l. 10. καὶ ὡς εἰρηκότες ὅτι δοκεῖ ἐπιτιμῶσιν,] Legendum eſt ΕΙΡΗΚΟΤΟΣ, ut alii etiam monuerunt. Vide Caſtelv. not. Ejuſmodi ἀνακολουθίας exemplum habemus infra, p. 101. ὅπερ καὶ Καλλιππίδῃ ἐπετιμᾶτο, καὶ νῦν ἄλλοις, Ὡς ὐκ ἐλευθέρας γυναῖκας ΜΙΜΟΥΜΕΝΩΝ.

P. 98. l. 4. καὶ εἶναι Ἰκάδιον,] Ulyſſis ſocerum *Icadium* ab ullis vocatum fuiſſe vix credam, cum a tot graviſſimis auctoribus Icarius conſtanter appelletur. Quinetiam Ariſtotelis ratiocinatio nullam innuit controverſiam de *nomine* Icarii, ſed de *patria* ejus, vel potius *habitatione* eo tempore quo Telemachus Lacedæmonem venit. Strabo, qui de rebus Icarii non indiligenter egit, L. x. p. 461. eum ex Lacedæmone olim profectum in *Acarnania* conſediſſe narrat,

SECT. XLVI.

et ibi cum filiis ſuis hoc ipſo tempore habitaſſe: Οὔτε γὰρ ἐν Λακεδαίμονι πιθανὸν αὐτὰς οἰκεῖν· οὐ γὰρ ἂν ὁ Τηλέμαχος παρὰ Μενελάῳ κατήγετο, ἀφιγμένος ἐκεῖσε· ἄτ' ἄλλῃ οἴκησιν παρειλήφαμεν αὐτῶν. Supra autem dixerat, Acarnanas inter Cephallenas ab Homero numeratos eſſe, p. 452. Κεφαλλῆσας δὲ νῦν τὰς ἐκ τῆς νήσου τῆς Κεφαλληνίας λέγουσιν Ὅμηρος ἢ πάντας τὰς ὑπὸ τῷ Ὀδυσσεῖ, ὧν εἰσι καὶ οἱ Ἀκαρνᾶνες. Unde, ſi per Codices MSS. liceret, hunc locum ſic refingere non dubitarem: καὶ εἶναι Ἰκάριον ΑΚΑΡΝΑΝΑ, ἀλλ' οὐ ΑΑΚΩΝΑ. Sed hæc nimis incerta ſunt. (Vide Schol. in Od. A. 52. MS. Harl.)

Ibid. l. 13. πρὸς ἃ φασι τἄλογα.] Hæc corrupta eſſe vidit Madius, qui ſic reſcribit; πρὸς ΔΟΞΑΝ ἃ φασι. Τὰ ἄλογα δὲ——; probante Heinſio. Et diſtinctionem quidem ejus amplectendam cenſeo, cætera ſic potius ſcribenda: Πρὸς ἃ φασι****. Τὰ δ' ἄλογα, ἅτω τε, κ. τ. λ. Πρὸς ἃ φασι, ſcilicet, idem eſt ac πρὸς τὴν δόξαν ſupra. Reliqua autem, nec tamen multa, quibus hoc caput *de Impoſſibilibus* illuſtraverat Philoſophus, excidiſſe puto. Sequentia enim ad caput *de Improbabilibus* plane pertinent: Τὰ δ' ἄλογα, ἅτω τε—*Improbabilia autem eodem modo* (quo Impoſſibilia, ἢ πρὸς τὴν ποίησιν, ἢ πρὸς τὸ βέλτιον, ἢ πρὸς τὴν δόξαν, δεῖ ἀνάγειν), *et etiam aliquando* reſpondere debemus, *quod non eſt improbabile*, licet ita videatur: εἰκὸς γὰρ καὶ παρὰ τὸ εἰκὸς γίνεσθαι. Vide ſupra, p. 61.

SECT. XLVI.

P. 99. l. 2. Τὰ δ' ὑπεναντία ὡς] Malim ὥσ. De Elenchis vide Noſtrum περὶ Σοφ. Ἐλ. p. 427.

Ibid. l. 4. ὥστε καὶ αὐτὸν] Locus conclamatus; in quo reſtituendo conjectura fortaſſe audaciore uti liceat. Lego igitur, donec aliquid melius excogitetur; ὥσ' ΕΝΑΝΤΙΟΥΣΘΑΙ ἢ πρὸς ἃ αὐτὸς λέγει, ἢ ὃ ἂν φρόνιμος ὑπόθηται. Vide Noſtrum περὶ Σοφ. Ἐλ. p. 445. Ἔτι, καθάπερ ἐν τοῖς ῥητορικοῖς, καὶ ἐν τοῖς ἐλεγκτικοῖς ὁμοίως ΤΑ ΕΝΑΝΤΙΩΜΑΤΑ θεωρητέον ἢ ΠΡΟΣ τὰ ὑφ' αὑτῷ λεγόμενα, ἢ ΠΡΟΣ ὃς ὁμολογεῖ καλῶς λέγειν ἢ πράττειν. Et Rhet. ad Alex. p. 175. Ἡ ἐξέτασίς ἐστι πεθαιρέσεων, ἢ πράξεων, ἢ λόγων, ΠΡΟΣ ἄλληλα ἢ ΠΡΟΣ τὸν ἄλλον βίον ΕΝΑΝΤΙΟΥΜΕΝΩΝ ἐμφανίσις. Similiter ap. Plut. de Aud. Poet. p. 34. αἱ ᾗ τῶν ποιητῶν ΥΠΕΝΑΝΤΙΩΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΥΣ.

Ibid. l. 9. τῷ Αἰγεῖ, ἢ τῇ πονηρίᾳ,] Ita ſcribendum eſt; cum unus ex Codd. Victor. et duo Med. habeant τῷ Αἰγειήτῃ: alius etiam, et Cod. Morel. τῷ Αἰγινήτῃ: Edd. Vulg. τῷ Αἰγειήτᾳ. Exemplum ſcilicet proponit Philoſophus rei *improbabilis, nec neceſſariæ*, introductionem Ægei in Euripidis fabula *Medea*, 663—758. morum autem *pravitatis, non neceſſariæ*, Menelaum, in ejuſdem poetæ *Oreſte*. Vide ſupra, p. 48.

P. 100. l. 1. ἐκ τῶν εἰρημένων ἀριθμῶν] De hac locutione turbas ciet Heinſius, cum tamen ſenſus ejus ſatis perſpicuus ſit. Neque aliter

locutus eſt Iſocrates, Buſir. p. 388. Ἅπαντας δὲ τὺς ΑΡΙΘΜΟΥΣ περιλαβὼν, ἐξ ὧν ἄριστ' ἄν τις τὰ κοινὰ διοικήσειεν. Plut. de Aud. p. 78. Τὸ μὲν καλὸν ἐκ πολλῶν οἷον ΑΡΙΘΜΩΝ—ἐπιτελεῖται. Dion. Hal. Τέχ. Ῥητ. p. 121. Γίνεται δὲ τοῦτο, ἐν τοῖς ΑΡΙΘΜΟΙΣ οἷς εἴπομεν τοῖς ἑπτά. Eurip. Ion. 1014. SECT. XLVI.

Ὁ δεύτερος δ' ΑΡΙΘΜΟΣ, ὃν λέγεις, τί δρᾷ;

Sic etiam *numeros* uſurpant Latini pro iis, *quæ numerari poſſunt*, ſive partibus ſive ſpeciebus. Cicero de N. D. ii. 13. *Expletum omnibus ſuis* numeris *et partibus.*

SECT. XLVII.

P. 100. l. 8. ἂν μὴ αὐτὸς πρόσθῃ,] Eodem ſenſu dixerat ſupra, § 43. p. 87. πάντες γὰρ ΠΡΟΣΤΙΘΕΝΤΕΣ ἀπαγγέλλουσιν.

Ibid. l. 10. ἂν δίσκον δέῃ μιμεῖσθαι,] Mira ſane imitationis ſpecies, qua aliquis *diſcum* exprimat! Facilius eſſet τὸν δισκεύοντα imitari, ſed neque id faciunt οἱ κυλιόμενοι, i. e. *ſe volventes*, ſive *volutantes.* Nomen proprium hic latere ſuſpicor. Sed vide Xenoph. Sympoſ. Cap. ii. § 8, 22.

Ibid. l. 14. ὁ Μυίσκος τὸν Καλλιππίδην] Inter celeberrimos hiſtriones recenſentur a Plutarcho, de Glor. Athen. p. 621. Τράγοι (f. Τραγικοὶ) ὧν αὐτοῖς ὑποκριταὶ, καὶ Νικόστρατοι, καὶ ΚΑΛΛΙΠΠΙΔΑΙ,

SECT. XLVII.

καὶ ΜΗΝΙΣΚΟΙ, καὶ Θεόδωροι, καὶ Πῶλοι σωίτωσαν. Et Edit. Camot. hic habet ΜΗΝΙΣΚΟΣ. Æſchyli hiſtrionem ſecundum fuiſſe narrat vita Æſch. a Robortello edita; Ἐχρήσατο δὲ ὑποκριτῇ πρώτων μὲν Κελάνδρῳ (f. Λεάνδρῳ. Vide Demoſt. πρ. Εὐβ.) δεύτερον αὐτῷ προσῆψε Μιονίσκον τὸν Χαλκιδέα. Noſtrum enim hic innui veriſimile eſt; et etiam apud Athenæum, L. viii. p. 344. Μυνίσκος, ὁ τραγικὸς ὑποκριτὴς, κωμῳδεῖται ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Σύρφακι, ὡς ὀψοφάγος, ἅτως·

Ὀδὶ μὲν Ἀναγυράσιος ὀρφὼς ἐξί σοι·
Ταῦθ' ὡς (f. τάτῳ) φίλος Μυνίσκος ἔσοιθ' ὁ Χαλκιδεύς.

Hoc, ſive Myniſco, ſeu Meniſco (quam veriorem nominis ſcripturam puto) paulo junior fuit Callippides, quem memorant Xenophon, Symp. p. 513. Athenæus, L. xii. p. 535. D.

P. 101. l. 1. περὶ Πινδάρᾳ] In hoc nomine variant Codices MSS. Unde Victorius etiam Τυνδάρᾳ legi poſſe opinatur, ſi quid de Tyndaro hiſtrione melius compertum ſit, quam de Pindaro; quem ipſe, ut ait, nullibi legit. Mihi ſane uterque pariter ignotus eſt.

Ibid. l. 8. περιεργάζεσθαι τοῖς σημείοις] i. e. τοῖς σχήμασι. Rationem cur hæ voces inter ſe permutentur indicat Athenæus, L. xiv. p. 628. D. Διὰ τοῦτο γὰ καὶ ἐξαρχῆς σωέταιλον οἱ ποιηταὶ τοῖς ἐλευθέροις τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι, σημείοις μόνον τῶν ᾀδομένων.

SECT. XLVII.

Ibid. l. 10. καὶ διάδοντα,] Vim verbi minus ceperunt interpretes, qui vertunt ſimpliciter *canentem*. Διάδειν enim eſt *certatim*, ſive *in certamine canere*. Idem valet τὸ διὰ cum aliis verbis compoſitum. Plutarch. de Diſcr. Adul. et Am. p. 101. Ὥσπερ Κρίσων ὁ Ἱμεραῖος ἀπελείφθη διαθέων πρὸς Ἀλέξανδρον. Hedyli Epig. ap. Athenæum, L. xi. p. 486. B.

Ἡ ΔΙΑΠΙΝΟΜΕΝΗ Καλλίσιον ἀνδράσι—.

Plura dabit Valckenar. ad Herod. L. v. c. 18.

P. 102. l. 6. καὶ γὰρ τῷ μέτρῳ ἔξεστι χρῆσθαι·] Certum eſt verſus hexametros in tragœdiis nonnunquam inſertos fuiſſe, ſed numero ſane paucos et colis brevibus plerumque interciſos. Vide Sophoclis Trachin. p. 367. Philoctet. p. 413. Euripidis Troad. ver. 590. An vero licuerit metro illo per totam tragœdiam uti, quod Ariſtoteles hic affirmare videtur, dubitari poteſt; vel potius, ſi iis quæ ipſe ſupra, p. 14. nos docuit, inſiſtendum eſt, dubitari non poteſt, quin talis verſus hexametri uſus, ſive per totam tragœdiam, ſive per magnam aliquam ejus partem, omnino contra naturam contraque artem foret. Hic igitur eam diſputandi licentiam ſibi ſumpſiſſe videtur Noſter, quam ſupra tetigi.

Ibid. l. 10. ἐν τῇ ἀναγνώσει,] Ita ſcripſi pro ἀναγνωρίσει, quæ tamen lectio eſt Codd. MSS. fere omnium. Mendum primus, opinor, no-

SECT. XLVII.

tavit et correxit Madius, ex *Codicibus aliquibus*, ut ait, *Venetiis*.

P. 103. l. 5. μύερον] *Tenuem* et *exilem*, inſtar muris caudæ. Sed præſtat fortaſſe legere cum Edit. Camot. μέιερον, *curtam*, inſtar canum et equorum, quibus pars extrema caudæ amputata eſt.

Ibid. l. 6. ὑδαρῆ·] Metaphora a vino aqua nimia diluto ducta. De orationibus uſurpavit Dionyſius Hal. T. ii. p. 188. Ὑδαρής τε γὰρ, καὶ ἀσθενὴς, καὶ ψυχρός ἐστιν: et iterum p. ead. ὑδαρὴς γὰ, καὶ κεχυμένος, καὶ ψυχρός.

Ibid. l. 14. τῷ τῆς τέχνης ἔργῳ·] Quid ſit hoc opus ſecundum Ariſtotelem, patet ex ipſa Tragœdiæ definitione, in qua dicitur eſſe μίμησις—δι' ἐλέε καὶ φόβε περαίνσα τὴν τῶν τοιέτων παθημάτων κάθαρσιν: ſupra, p. 17. ad quem locum vide ſis notam. Huic autem hypotheſi accommodata ſunt, quæ ſequuntur, § 15. ubi τὸ τῆς τραγῳδίας ἔργον ex fabula pæne unice pendere dicitur. Cf. etiam, p. 35. Ἡ γὰ τοιαύτη ἀναγνώρισις καὶ περιπέτεια ἢ ἔλεον ἕξει, ἢ φόβον· οἷων πράξεων ἡ τραγῳδία μίμησις ὑπόκειται. Sic etiam § 25. in quo traditurus eſt πόθεν ἔσαι τὸ τῆς τραγῳδίας ἔργον, primum ponit τὶω σώθεσιν τῆς καλλίσης τραγῳδίας oportere φοβερῶν καὶ ἐλεεινῶν εἶναι μιμητικήν· τᾶτο γὰ ἴδιον τῆς τοιαύτης μιμήσεώς ἐσι· deinde § 26. colligit fabulam in infelicitatem deſinere debere, et voluptatem, quæ ex rerum in felicitatem converſione oritur, a tragœdia alienam eſſe. De-

nique § 27. p. 43. ſtatuit poetæ tragici officium eſſe τὴν ἀπὸ ἐλέου καὶ φόβου διὰ μιμήσεως ἡδονὴν παρασκευάζειν. Ex quibus locis, opinor, ſatis manifeſtum eſt, Tragœdiæ opus, ſecundum Ariſtotelem, ſi non unicum, at certe maximum eſſe, per miſericordiam et metum iſtorum affectuum purgationem efficere; et præcepta ejus omnia ad id ſolum opus poetas manuducere. Epopœiæ opus quid ſit, nuſquam aperte dixit; ſed ex hoc ipſo loco colligere licet id, ex ejus ſententia, non diverſum eſſe ab opere Tragœdiæ; nam, de utraque ſimul loquens, ait eas oportere non fortuitam quamlibet voluptatem efficere, ſed illam quæ præfinita eſt: δεῖ οὐ τὴν τυχοῦσαν ἡδονὴν ποιεῖν ΑΥΤΑΣ, ἀλλὰ τὴν εἰρημένην. Nullam autem aliam præfiniverat voluptatem præter illam, quæ ex miſericordia et metu per imitationem apparatur. Vide locum p. 43. paulo ante citatum. Quinetiam male concluderet Tragœdiam Epopœia præſtantiorem eſſe, quia ſcilicet finem ſuum magis conſequatur, niſi idem finis utrique propoſitus eſſet. Quod ſi concedatur Tragœdiam et Epopœiam eundem finem habere; finemque eum obtinendum eſſe per vehementes affectuum miſericordiæ et metus commotiones; non levia ſane ſunt argumenta, quibus evincit Noſter, Tragœdiam ad hunc finem conſequendum altera potentiorem eſſe. Sin harum aſſumptionum alterutra convellatur, vereor ne judi-

SECT. XLVII.

SECT. XLVII.

cium ejus ſimul corruat. Sed de hoc viderint poetæ Epici, ſi qui futuri ſunt, et Tragici.

P. 104. l. 3. Περὶ μὲν οὖν τραγῳδίας,] Si hæc clauſula cum hujus libelli exordio comparetur, patebit, opinor, eam non eſſe operis perfecti epilogum, ſed formulam tantum qua libenter utitur Noſter, in tranſitu ab una parte ſubjecti ad aliam. Vide ſupra, § 38. Quinetiam in § 13. de Tragœdia tractaturus pollicitus eſt ſe deinceps de Epopœia et *Comœdia* dicturum; et in Rhetorica, duobus in locis, teſtatus eſt ſe *in libris de Poetica* ſpecialiter egiſſe de *Ridiculis*; quæ Comœdiæ materiem quaſi propriam conſtituunt. Vide Rhet. i. c. 11. iii. c. 18. quæ loca ſuperius citata ſunt in nota ad § 11. Præterea definitionem Nominum ſynonymorum, diverſam ab illa quæ in Categoriis legitur, in hoc libro poſuiſſe Ariſtotelem teſtatur Simplicius εἰς τὰς Κατηγ. fol. 8. b. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ Ποιητικῆς συνώνυμα εἶπεν εἶναι, ὧν πλέω μὲν τὰ ὀνόματα, λόγος δὲ ὁ αὐτός. Hanc autem definitionem locum habuiſſe in tractatione de Comœdia non abſurde fortaſſe ſuſpicaremur, niſi veriſimilius eſſet, ex iis quæ ſequuntur apud Simplicium fol. 9. cum Noſtri Rhet. iii. c. 2. collatis, eam excidiſſe e Sectione libri hujus 35. in qua de variis Nominum ſpeciebus actum eſt. Ea porro quæ de Affectuum purgatione ſe in hoc opere accuratius traditurum promiſerat Noſter, Polit. L. viii. c. 7. hodie de-

SECT. XLVII.

ſiderari ſupra notatum eſt ad Sect. 13. Sed et Johannes Philop. εἰς τὸ π. Ψυχῆς Sig. H. p. 12. Ariſtotelis quiddam *de duplici fine*, quaſi ἐν τῇ Ποιητικῇ dictum reſpicit, quod in hoc libello nuſquam comparet. Ex quibus omnibus cum manifeſtum ſit tractatum hunc olim multo auctiorem lectum fuiſſe, probabile ſatis efficitur eum eſſe ipſum illud opus, quod Ariſtoteli adſcribitur a Diogene Laert. L. v. Sect. 24. ſub titulo, Πραγματείαι Τέχνης Ποιητικῆς, α', β'. quorum ſcilicet duorum librorum poſterior jam diu interciderit.

ELENCHUS EDITIONUM

JUXTA QUAS CITANTUR IN ANIMADVERSIONIBUS PRÆCEDENTIBUS AUCTORES INFRA NOMINATI.

ACHILLES Tatius. *Lugd. Bat.* 1640.
Ammonius Hermeas in Ariſtotelem περὶ Ἑρμηνείας. *Venet.* 1545.
Ariſtides Quintilianus. Meibomii. *Amſt.* 1652.
Ariſtotelis Opera. Sylburgii. *Francof.* 1584, &c.
Athenæus. Caſauboni. *Lugd.* 1657.
Cebetis Tabula. Gronovii. *Amſt.* 1689.
Clemens Alexandrinus. Potter. *Oxon.* 1715.—Citantur autem paginæ quarum notatio margini apponitur.
Demetrius Phalereus apud Rhet. Select. *Oxon.* 1676.
Demoſthenes. Taylor. *Cantab.* 1748.
In Demoſthenem Scholia, ex Edit. Benenati. *Paris.* 1570.
Diogenes Laertius. Meibomii. *Amſt.* 1692.
Dio. Chryſoſtom. Orat. *Paris.* 1604.
Dionyſii Hal. Opera. Hudſon. *Oxon.* 1704.
Euſtratius in Ariſtotelis Ἀναλ. Ὑς. *Venet.* 1534.
Gregorii Nazianzen. Opera. *Paris.* 1630.
Hephæſtionis Enchiridion. Turnebi. *Paris.* 1553.
Hippocratis Opera. Charterii. *Paris.* 1679.
Iſocrates. *Paris.* apud Libertum. 1621.
Joannes Grammaticus in Ariſtotelis Ἀναλ. Ὑς. *Venet.* 1534.
Juliani Opera. Spanheimii. *Lipſiæ.* 1696.
Luciani Opera. Reitzii. *Amſt.* 1743.
Pauſanias. Kuhnii. *Lipſiæ.* 1696.
Philoſtratus. Olearii. *Lipſiæ.* 1709.
Jul. Pollux. Hemſterhuſii. *Amſt.* 1706.
Platonis Opera. Ficini. *Franc.* 1602.

Priſcianus.
Terentianus Maurus.
Marius Victorinus.
} apud Grammaticos Vett. Latinos. Putſchii. *Hanov.* 1605.

Procli Chreſtomathia, ad calcem Apollonii Alex. de Syntaxi. *Franc.* 1590.

Plutarchi Opera. H. Steph. *Paris.* 1572.

Sextus Empiricus. Fabricii. *Lipſiæ.* 1718.

Sophocles. H. Steph. 1568.—Verſuum autem ſeries numeratur juxta Edit. P. Steph. 1603.

Stobæus. *Aur. Allob.* 1609.

Strabo. Caſauboni. *Amſt.* 1707.—Citantur autem plerumque paginæ prior. Edit. quarum notatio margini apponitur.

Syneſii Opera. Petavii. *Lut. Par.* 1633.

Themiſtii Orationes. *Paris.* 1684.

Xenophontis Opera. H. Steph. 1581.

INDICES

I. VERBORUM ET LOCUTIONUM IN LIBRO DE POETICA NOTATU DIGNIORUM.

II. AUCTORUM AB ARISTOTELE CITATORUM.

III. VERBORUM ET RERUM IN ANIMADVERSIONIBUS MEMORABILIUM.

INDEX

VERBORUM ET LOCUTIONUM

IN LIBRO DE POETICA

NOTATU DIGNIORUM.

A.

Ἀγγελια 50, 1.
Ἀγερμὸς 28, 2.
Ἀγωνίσματα ποιεῖν 32, 6.
Ἀδυναμία 91, 3.
Ἀδύνατα in poesi 88, 9. 98, 6. 99, 12.
Ἀεικέλιος δίφρος 78, 10.
Ἄηθες, τὸ ἄνευ ἤθους 87, 1.
Ἀήθεις τραγῳδίαι 21, 1.
Ἀθροώτερον 102, 12.
Αἴνιγμα 75, 1.
Αἰνίγματος ἰδέα 75, 3.
Ἄλογα in poesi 87, 5. 98, 13. 99, 12.
Ἀναγνώρισις, τί 35, 3.
Ἀνήκεστα ποιεῖν 45, 14.
Ἀπαντᾶν ἐπὶ οἰκίας 47, 7.
Ἀπαριθμεῖν 41, 1.
Ἀπεργασία τῶν ὄψεων 23, 13.
Ἁπλῆ πρᾶξις, τί 33, 10.
Ἀπὸ μηχανῆς 49, 11.
Ἀποκρύπτειν τὰ ἤθη 90, 1.
Ἀπόπλους ἐν τῇ Ἰλιάδι 49, 12.
Ἀποσεμνύνεσθαι 13, 13.
Ἀποτυγχάνειν absolute 19, 1.
Ἀργὰ μέρη 89, 14.
Ἀρητὴρ 72, 10.
Ἄρθρον, τί 66, 6.
Ἁρμονία λεκτικὴ 14, 8.
Ἀρύσαι pro ταμεῖν 70, 11.
Ἀρχὴ, τί 24, 8.
Ἀρχιτεκτονικὴ 63, 7.
Ἀσπὶς Διονύσου 71, 6.
Ἀτιμάζεσθαι 8, 11.
Ἀτραγῳδότατον 39, 5.
Αὐτοχεδιάσματα 10, 11.
Ἄφωνον, τί 64, 14.
Ἀφανίζειν τὸ ἄτοπον 89, 11.

B.

Βαρβαρισμὸς 75, 3, 9.
Βλαβερὰ in poesi 99, 12.
Βοόωσι pro κράζουσι 78, 13.

Γ.

Γελοῖον, τί 15, 2.
Γηγενεῖς 51, 8.
Γῆρας ἡμέρας 71, 8.
Γλῶττα, τί 69, 8.
Γραφικὴ 22, 4.

Δ.

Διαφέρεσθαι, *differri* 28, 10.
Δεξιτερὸς pro δεξιὸς 73, 6.
Δέσις in tragœdia, quid 58, 3.
Δῆμοι sunt Athenienſibus, quæ aliis κῶμαι 8, 9.
Διᾴδειν 101, 10.
Διακωμῳδεῖν τινα 76, 8.
Διάλεκτος ἡ πρὸς ἀλλήλας 14, 6.
Διαμάρτημα 98, 5.
Διάνοια poeſeos 19, 5. 23, 2. 62, 2.
Διδασκαλία 62, 14.
Διεσταλμένον 15, 4.
Διηγηματικὴ 80, 10.
Διηγηματικὴ μίμησις 85, 9.
Διθυραμβοποιητικὴ 2, 4.
Διπλᾶ ὀνόματα 79, 14.
Διπλῆν ὄνομα, τί 68, 14.
Δράματα unde dicta 7, 13.
Δραματοποιεῖν de Homero 12, 2.
Δρᾶν 8, 12.
Δυσμαὶ βίου 71, 9.
Δῶ pro δῶμα 73, 2.

E.

Εἶδος pro πρόσωπον 94, 8.
Εἰκονογράφος 50, 6.
Ἐκβαίνειν τῆς λεκτικῆς ἁρμονίας 14, 8.
Ἐκπίπλειν, *explodi* 60, 10. 85, 6.
Ἐκστατικὸς 55, 13.
Ἐλεγειοποιοὶ 4, 2.
Ἐμβόλιμα ᾄδειν 61, 10.
Ἐξαλλαγὴ nominum 76, 2.
Ἐξάρχειν τὸν διθύραμβον 13, 1.
Ἐξηλλαγμένον ὄνομα 73, 4.
Ἐπεισόδια debent esse οἰκεῖα in Fab. 57, 3.
——— σύντομα in Trag. 57, 6.
Ἐπεισόδιον, τί 37, 12.
Ἐπεισοδίων πλήθη 14, 8.
Ἐπεισοδιώδης πρᾶξις et μῦθος 32, 1.
Ἐπεισοδιῶν 56, 1. 57, 2.
Ἐπεκτεταμένον ὄνομα 72, 10.
Ἐπεκτεινόμενα εἰς α 73, 14.
Ἐπεκτάσεις nominum 76, 2.
Ἐπίκτητα σημεῖα 51, 10.
Ἐπιτιμημάτων formæ 99, 11.
Ἐπιτιμημάτων λύσις 91, 10.
Ἐπιτίμημα φέρειν 63, 11.
Ἐπιφορὰ 69, 12.
Ἐποποιϊκὸν pro πολύμυθον 60, 3.
Ἑρμοκαϊκόξανθος 69, 4.
Ἔρνυται pro κέρατα 72, 10.

Ἑσπέρα βίβ 71, 9.
Ἑστᾶναι pro ὁρμεῖν 70, 3.
Εὐειδὴς Cretenſibus εὐπρόσωπος 94, 10.
Εὐμνημόνευτος 26, 3.
Εὔπλαστος 55, 12.
Εὐσύνοπλος 26, 1.
Ἔχεσθαι, *inhiberi* 97, 5.

Z.

Ζωρὰ 96, 5.
Ζωρότερον pro θᾶττον 94, 12.

H.

Ἡδυσμένος λόγος, τί 17, 9.
Ἦθος, τί 22, 13.
Ἤθη homines faciunt ποιούς τινας 19, 4. 20, 8.
Ἠιόνες βοόωσι 78, 13.
Ἡμίφωνον, τί 64, 13.
Ἡρωϊκὸν μέτρον 85, 7, 10.
Ἡρωϊκῶν ποιηταὶ 11, 10.
Ἡρῷον μέτρον 86, 4.

Θ.

Θεοκτίστα φλὸξ 72, 2.
Θεσπέσιος 81, 13.
Θήλεα ὀνόματα 73, 12.
Θοινάσθαι pro ἐσθίειν 78, 4.

I.

I finita tria nomina 74, 4.
Ἰαμβεῖον μέτρον 11, 7. 13, 14.
Ἰαμβικὴ ἰδέα 16, 3.
Ἰαμβικὸν καὶ τετράμετρον κινητικὰ 86, 1.
Ἰαμβίζειν ἀλλήλοις 11, 8.
Ἰαμβοποιοὶ 30, 4.
Ἰαμβοποιεῖν 76, 11.
Ἰδιωτικὸν τῆς λέξεως 75, 11. 76, 1.

K.

Κακομιμήτως 92, 10.
Καλὸν in quibus ſitum 25, 7.
Καταπύθεσθαι 96, 1.
Κεραίρειν 94, 12.
Κερκίδος φωνὴ 52, 12.
Κολλᾶν χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι 75, 8.
Κόμμοι 37, 10.
Κόμμος 38, 3.
Κόσμος orationis 69, 6. 75, 12. 80, 7.
Κρῖ 73, 2.
Κροτεῖσθαι 60, 1.
Κυλίεσθαι 100, 9.
Κύριον ὄνομα 69, 7.
Κῶμαι Peloponneſiis, qui Athenienſibus δῆμοι 8, 8.
Κωμάζειν 8, 10.
Κωμῳδοὶ unde dicti 8, 9.
Κωμῳδεῖν τινα 79, 1.
Κωμῳδοποιοὶ 12, 7.

Λ.

Λεκτικὴ ἁρμονία 14, 8.
Λεκτικὸν μέτρον 14, 4.
Λέξις, τί 18, 7. 23, 6.
Λέξεως μέρη 64, 4.
Λέξεως σχήματα 63, 6.
Λευκογραφεῖν εἰκόνα 22, 6.

Λόγος, *oratio*, τί 68, 1.
Λόγος εἷς διχῶς 68, 8.
Λόγος, *Argumentum Fabulæ* 57, 8.
Λόγες ἢ μύθες 16, 3.
Λόγχη Γηγενέων 51, 8.
Λύσις in Tragœdia, quid 58, 8.

M.

Μελοποιία, τί 18, 8.
Μεταβάλλειν πολλὰς μεταβολὰς 13, 6.
Μεταφορὰ, τί 69, 11.
Μεταφορικὸν εἶναι 79, 11.
Μέτρα, μόρια τῶν ῥυθμῶν 10, 8.
Μετριάζειν τῷ μεγέθει 82, 3.
Μηχανῆς usus 49, 11.
Μύθευμα 88, 13.
Μῦθος, τί 19, 3.
Μύθρος 103, 5.
Μυρίον pro πολὺ 70, 6.

N.

Νεότευκτος 96, 11.
Νίπλρα 52, 4.
Νομίζειν, *ex instituto facere* 93, 9.

Ξ.

Ξενικὸν, in dictione, *omne præter proprium* 74, 12.

O.

Οἰνόφλυγες 94, 13.
Οἰνοχοεύειν 96, 14.
Ὀλίγη τράπεζα 78, 10.
Ὅλον, τί 24, 7.
Ὁμαδὸς αὐλῶν 95, 6.
Οὐρεὺς an pro φύλαξ 94, 6.
Ὄψ pro ὄψις 73, 3.
Ὄψις 19, 10. 23, 9.
Ὄψεων ἀπεργασία 23, 13.

Π.

Πάθος, *actio-affectus-commovens* 36, 13.
Παμμέγεθες 25, 10.
Πάμμικρον 25, 8.
Πάντες pro πολλοὶ 95, 7.
Παρασκευάζειν πάθη 62, 8.
Παραφαίνειν 12, 5.
Παρενείρειν 56, 1.
Πάροδος χορικὴ 38, 1.
Παρῳχηκὲ 96, 7.
Πεπλεγμένη πρᾶξις 33, 13.
Πεποιημένοι λόγοι 55, 13.
Πεποιημένον ὄνομα 72, 7.
Περιδέραια 51, 11.
Περιεργάζεσθαι σημείοις 101, 8.
Περιοικίδες, *pagi* 8, 8.
Περιπέτεια in fabulis, quid 34, 6.
Περιωδυνίαι 37, 2.
Πλεόν, vox ambigua 96, 8.
Πλοκὴ καὶ λύσις 59, 13.
Πολιτικῶς λέγειν 22, 12.
Πολλαπλᾶν ὄνομα 69, 3.
Πράτλειν pro ποιεῖν, seu δρᾶν 8, 12.
Πρὸ ὀμμάτων τίθεσθαι 54, 13.
Προαγόρευσις 50, 1.
Πρόλογος, τί 37, 11.
Προσσημαίνειν 67, 6, 7.

Πρωταγωνιστὴς λόγος 13, 10.
Πτῶσις, τί 67, 8.
Πτῶσις ῥήματος 67, 14.

P.

Ῥάθυμος 50, 10.
Ῥῆμα, τί 67, 2.
Ῥῆσις 49, 1, 61, 12.
Ῥῆσις ἠθικὴ 21, 6.

Σ.

Σαυρωτὴρ 93, 8.
Σαφήνεια 75, 14.
Σεμνὴ λέξις 74, 11.
Σημείων in agnitione quot genera 51, 7.
Σίγυνον vox Cypria 69, 10.
Σκάφη inter agnitionis ſigna 51, 12.
Σκηνογραφίας inventor 13, 11.
Σπείρειν φλόγα 71, 14.
Στάσιμον, τί 38, 2.
Στάσιμον μέτρον 85, 11.
Στοιχεῖον, τί 64, 6.
Συκοφαντεῖν 59, 8.
Σύμφυτα σημεῖα 51, 8.
Σύμφυτον τοῖς ἀνθρώποις 9, 3.
Συναπεργάζεσθαι 54, 13.
Σύνδεσμος, τί 65, 12.
Σύνδηλος 26, 9.
Σύνθετος ἀναγνώρισις 54, 1.
Συρίγγων ars 3, 4.

T.

Τελευτὴ, τί 24, 11.
Τετραμέτρε uſus priſcus 14, 1.
Τραγῳδοδιδάσκαλοι 12, 8.
Τυγχάνειν abſolute 19, 1.

Υ.

Υ finita quinque nomina 74, 5.
Ὑδαρὴς μῦθος 103, 6.
Ὕμνοι κὴ ἐγκώμια 11, 2.
Ὑπεναντία in poeſi 99, 2, 13.
Ὑπεναντίωμα 97, 2.
Ὑποκριτικὰ 67, 12.
Ὑφῃρημένον ὄνομα 69, 6.

Φ.

Φαγέδαινα 78, 3.
Φάρμακα, *pigmenta* 22, 5.
Φιάλη ἄοινος 72, 6.
Φωνῆεν, τί 64, 11.

X.

Χαλεπαίνειν, *ad iram concitare* 55, 10.
Χαλκεὺς vox ambigua 96, 12.
Χειμαίνειν, *perturbare* 55, 10.
Χορικὴ παῖρόδος 38, 1.

Ψ.

Ψιλομετρία 6, 6.
Ψυχαγωγεῖν 21, 11.

INDEX

NOMINUM PROPRIORUM

PRÆCIPUE

AUCTORUM

AB ARISTOTELE CITATORUM.

A.

ÆSCHYLUS 13, 9. 60, 9.
Φιλοκτήτης 77, 12. 78, 2.
Χοηφόροι 53, 4.
Agatho 50, 12. 60, 11. 61, 4, 11.
Ἄνθος 30, 14.
Ariphrades 79, 1.
Ariſtophanes 7, 12.
Aſtydamas
Ἀλκμαίων 45, 11.

C.

Callippides, ὑποκριτὴς 101, 1.
Carcinus 55, 3.
Θυέστης 51, 9.
Chæremo
Κένταυρος 4, 10. 86, 3.
Chionides 8, 6.
Cleophon 6, 7. 74, 10.
Crates 16, 2.

D.

Dicæogenes
Κύπριοι 52, 14.
Dionyſius, γραφεὺς 5, 14.

E.

Empedocles 4, 6. 71, 9. 96, 2.
Epicharmus 8, 5. 15, 14.
Euclides ὁ ἀρχαῖος 76, 9.
Euripides 41, 8, 14. 61, 7. 92, 13. 99, 9.
Ἰφιγενεία Τ. 36, 7. 46, 14. 52, 6. 54, 8. 56, 3.
Ἰφιγενεία ἐν Αὐλίδι 49, 2.

Μήδεια 45, 6. 49, 10.
Νιόβη, an Ἑκάβη 60, 9.
Ὀρέστης 48, 13. 99, 10.
Φιλοκτήτης 78, 2.

G.

Glauco 97, 8.

H.

Hegemo, Παρῳδίων ποιητὴς 6, 7.
Herodotus 29, 4.
Hippias Thaſius 95, 12. Qu. an idem cum Hippia Eleo, de quo Plato, Hipp. 2.
Homerus 4, 6. 6, 6. 7, 5, 10. 11, 3, 5, 12. 27, 11. 50, 12. 81, 13. 83, 10. 86, 7. 87, 13.
Ἰλιὰς 12, 3. 28, 5. 60, 4. 68, 9. 82, 10. 83, 12. 103, 1, 9.
Ὀδύσσεια 12, 3. 27, 13. 28, 4. 42, 4. 51, 14. 57, 7. 82, 11. 83, 13. 89, 7. 103, 10.
ἐν Ἀλκίνου ἀπολόγῳ 53, 1.
Μαργείτης 11, 6. 12, 2.

M.

Magnes 8, 6.
Mnaſitheus 101, 10.
Myniſcus, an Meniſcus 100, 14.

N.

Nicochares, Deliadis auctor 6, 8.

P.

Pauſo, γραφεὺς 5, 13.
Philoxenus 6, 11.
Phormis 15, 14.
Pindarus, ὑποκριτὴς 101, 2.
Polygnotus, γραφεὺς 5, 13. 21, 3, 4.
Polyïdus
Ἰφιγενεία 53, 7. 56, 11.
Protagoras 63, 13.

S.

Sophocles 7, 10. 13, 11. 61, 8. 92, 12.
Ἀντιγόνη 46, 7.
Ἠλέκτρα 89, 1.
Οἰδίπες T. 34, 9. 35, 8. 43, 6. 45, 9. 50, 4. 54, 8. 88, 13. 102, 14.
Τηρεὺς 52, 12.
Sophron, Μίμων ποιητὴς 3, 12.
Soſiſtratus, Ῥαψῳδὸς 101, 9.
Sthenelus 74, 10.

T.

Theodectes
Λυγκεὺς 34, 12. 58, 9.
Τυδεὺς 53, 10.
Timotheus 6, 11.

X.

Xenarchus, Μίμων ποιητὴς 3, 12.
Xenophanes 93, 3.

Z.

Zeuxis, γραφεὺς 21, 3. 5. 98, 11.

Quæ ſequuntur ſine Auctoris nomine ab Ariſtotele citantur.

Αἴαντες Æſch. Sophocl. Theodect. 59, 2.
Ἀπόπλους. Vid. not. 83, 2.
Ἕλλη. Vid. not. 47, 1.
Εὐρύπυλος f. Soph. Vid. not. 83, 1.
Heracleïs, Poema 27, 8.
Ἰλιάς, Dubium an Homeri 49, 11.
Ἰλιὰς μικρὰ Leſchis Leſbii. Vid. not. 82, 10, 13.
Ἰλίου πέρσις Iophon. Nicom. Vid. not. 83, 2.
Ἰξίονες Æſch. Soph. Eurip. Timeſith. 59, 2.
Κρεσφόντης Eurip. Vid. not. 46, 12.
Κύπρια Hegeſiæ vel Staſini 82, 9, 13.
Λάκαιναι f. Soph. Vid. not. 83, 1.
Μελανίππη Eurip. Vid. not. 49, 1.
Μυσοὶ f. Æſch. Vid. not. 89, 2.
Νεοπτόλεμος f. Nicomachi. Vid. not. 83, 1.
Νίπτρα Homeri in Odyſſ. an Soph. 52, 4.
Ὀδυσσεὺς Τραυματίας f. Chæremonis. Vid. not. 45, 12.
——— Ψευδάγγελος 54, 2.
Ὅπλων κρίσις f. Æſch. Vid. not. 82, 14.
Πηλεὺς f. Eurip. 59, 3.
Προμηθεὺς f. Æſch. 59, 4.
Πτωχεία. Vid. not. 83, 1.
Σίνων f. Soph. Vid. not. 83, 2.
Σίσυφος f. Agathonis 61, 2.
Σκύλλη. Vid. not. 48, 14.
Socratici Dialogi. Vid. not. 3, 11.
Theſeïs, Poema 27, 8.
Τρῳάδες f. Eurip. Vid. not. 83, 3.
Τυρὼ f. Soph. Vid. not. in p. 42. l. 9. 51, 12.
Φθιώτιδες f. Soph. 59, 3.
Φιλοκλήτης Æſch. Sophocl. Euripid. Vid. not. 82, 14.
Φινίδες f. Timothei. Memoratur Φινεὺς Æſch. et Soph. 53, 12.
Φόρκιδες f. Æſch. 59, 4.

INDEX

RERUM ET VERBORUM

IN

ANIMADVERSIONIBUS MEMORABILIUM.

A.

ΑΔΥΝΑΜΙΑ 200.
Ἄκικυς 184.
Ἀλκίνε ἀπόλογος 161.
Ἄλογον, in Sophoclis Electra 196.
Ἀναγνωρίζειν, *ſe notum facere* 162.
Ἀνακέκραδαι, *admiſceri* 180.
Ἀποδίδοναι 157.
Ἀπόπλες, Trag. incerti Auctoris 192.
Ἀποτυγχάνειν, abſolute 140.
Ἀριθμοὶ 214.
Ἄφωνος ἐκ Τεγέας εἰς τὴν Μυσίαν ἥκων, quis 196.
Achilles ad Homericam normam ab Agathone depictus 157.
Æſchyli Prometheus, fabulæ ἐπεισοδιώδες exemplum 144.
Æſchylus an tertium hiſtrionem invenerit 127.
——— an quartum in ſcenam produxerit 128.
Affectuum purgatio, opus et finis Tragœdiæ 139, 219.
Agathonis Telephus 157
Alceſtis Euripidis cataſtrophen habet κωμικωτέραν 153.
Alexameni Teii Dialogi metrice ſcripti 111.
Cf. Euſtath. ad Il. Φ. 142.
Alexis apud Athenæum em. 196.
Anapæſticum ſyſtema in Monodiis frequenter adhibitum a poetis Tragicis 149, 150.
Antiſtrophicum ſyſtema ſimplex et ordinatum 149.
Antiphanes apud Athenæum em. 175.
Apocopes Poeticæ exempla 177.

Archilochus metri iambici inventor 122.
Argas, exemplum eorum qui imitantur τὰς χείρας 118.
Argas apud Athenæum et Plutarchum memoratus 118.
Ariſtides Quintil. em. 132.
Ariſtophanes apud Athenæum em. et illuſtr. 179.
Ariſtoteles in Rhet. em. 121, 132.
——— in Polit. em. 138.
Athenæus notatus 113.
——— em. 125.
Auctor Vit. Æſch. a Robortello editæ em. 216.

B.

Barbariſmus, quid 180.
Bentleius laudatus 120.

Γ.

Γελοῖον 134.
Γυναικεῖον πρόσωπον primus induxiſſe traditur Phrynichus 136.

C.

Cantica hiſtrionum in ſcena peracta 148.
——— Chori, quare Antiſtrophica 149.
——— hiſtrionum et Chori, quid differant 149.
Chæremonis Centaurus, Epopœia 113.
Chionides, Comicus Athenienſis 120.
Chorus Dithyrambicus et Phallicus 125.
Chori Tragici inſtitutio 126.
Chorus Prologi officio fungitur in Æſch. Perſ. et Suppl. 150.
Cleophon, Tragicus 115.
——— ejus Μανδρόβουλος 115.
——— Orator 116.
Comœdiam in hoc libro non definit Ariſtoteles 134.
Creſphontes Euripidis 154.
Cyclops, Dithyrambus, Timothei et Philoxeni 119.

D.

Διᾴδειν, *certatim canere* 217.
Διδασκαλίαι Ariſtotelis, hiſtoria quædam ſcenica 158.
Διλέγειν 128.
Danai et Lyncei hiſtoria, quatenus incerta 148.
Delias, Poema 116.
——— Semi Delii, hiſtoria proſaice ſcripta 117.
Delii, quales 116.
—— Apollinis paraſiti a Critone comico dicti 117.
Dionyſius Hal. em. et illuſtr. 156.
Dithyrambus et Nomos, quid differant 114.

E.

Ἐθελονταὶ 135.
Ἔκθεσις Ulyſſis in Odyſſ. 198.
Ἐκστατικὸς 164.
Ἐλεοδυτῶν τὸ κοινὸν 117.
Ἐναφανίζειν 199.
Ἐνδέχεσθαι pro ἀποδέχεσθαι 198.
Ἐν αὐτῇ τῇ λέξει, *in ipſo ſermone* 183.
Cf. Jul. Poll. L. vii. c. 9. § 33.
Ἐν οἷς, *cum quibus* 114.
Ἐξάρχειν τὸν διθύραμβον 125.
Ἐπεισοδιώδεις Fabulæ 144.
——— quibus de cauſis in ſcenam productæ 145, 146.
Ἐπίδηλον ποιεῖν 143.
Ἐπιείκεια 157.
Ἔρνυται 176.
Εὐρύπυλος, Tragœdia 191.
Ebrios in ſcenam primus e Tragicis induxiſſe traditur Æſchylus 136.
——— e Comicis Epicharmus 136.
Elegiacum ſyſtema in Monodiis nonnunquam adhibitum a poetis Tragicis 149.
Ellipſis τῷ μᾶλλον 158, 163.
Epopœiæ metra cur ψιλὰ dicuntur 109.
Euripides factionis Alcibiadis fautor 156.
——— Laconica omnia traducere ſolitus 155.
——— notatus 155.
Euſtath. in Hom. em. 210.
Exempla ex Tragœdiis deperditis deſumpta explicatu difficilia 148.

Z.

Ζωρὸν juxta Theophraſtum non ἄκρατον ſed κεκραμένον 209.
Ζωρότερον, diverſæ interpretationes iſtius vocis 203.

H.

Ἡ explanandi ſive declarandi vim habet 109.
Ἡ *quam*, ſubintellecto μᾶλλον 158, 163.
Ἦθος 141.

G.

Glauco 211.

H.

Harmoniæ ſpecies tres 132.
——— quanam ſpecie poemata enunciabantur 132.
J. Harris laudatus 172.
Hegemo, quo ſenſu primus parodias feciſſe dicitur 116.
Helles et Neptuni filius 154.
Herodiani Epitome τῶν ὀνομάτων κανόνων MS. citat. 178, 179.
Heſychius em. 174.
Hexametri verſus, quatenus in Tragœdiis uſurpati 217.

Hoogeveen. laudatus 123.
Homerus aliter quam prout hodie legitur ab Ariſtotele citatus 204, 205.
——— poſt Ariſtotelis tempora in nonnullis reformatus 205.
Homeri poeſis cur ψιλὴ dicitur 110.
Hygini Fabulæ ex Tragicis ſæpiſſime derivatæ 148, 154.

I.

Ἴαμβοι, *convitia* 182.
Ἰαμβοποιεῖν, *convitia facere* 183.
Ἰθύφαλλοι 125.
Ἰλιὰς μικρὰ, argumentum iſtius poematis 189.
——— an Leſchis Leſbii 189.
Cf. etiam Pauſaniam p. 278. Σχ. in Ariſtoph. Λυσ. 155. Ἰπ. 1053. Euſtath. ad Il. B. 557. Il. T. 333. Σχ. in Pind. N. vi. 84, 90.
——Ἀμφὶ δὶ πόρκις
Χρύσιος ἀσράπλιι, καὶ ἰπ' ΑΤΤΟ δίκροος ΔΙΗ.
f. αὐτῦ—αἰχμή.
Ἰλίᾳ πέρσις, Tragœdia 192.
Iambi in ſcena interdum cani ſoliti 150.
Iambicum metrum ſermoni aptum 131.
Icarius, Ulyſſis ſocer 212.
Imitationes apud antiquos per vocem peractæ 107.
Imitationis poeticæ modi a Platone declarati 119.
In, pro *cum*, Græco more 114.

K.

Κερκὶς, *tela*—κερκίδος φωνὴ—τῇ κερκίδι λαλεῖν 159, 160.
Κόσμος, ejus ſignificatio in Poetica 181, 182.
Κύπρια, argumentum iſtius Poematis ex Proclo 185—189. Cf. Euſtath. in Hom. p. 643, 1321. Pauſan. p. 246, 284, 862, 863, 874. Schol. M. in Il. A. 5. Π. 140. Herod. Euterp. c. 117. Clem. Alex. Prot. p. 19. Strom. p. 625. Suid. v. οἶνος. Athen. L. ii. viii. p. 334. xv. p. 684. Tzetz. ad Lyc. 512. Schol. in Pind. N. x. 113. Proclum apud Phot. ccxxxix. Stobæum p. 212. Ælian. V. H. ix. 15.

L.

Λάκαιναι, Tragœdia 192.
Λόγος, vocabulum generale, cujus ſpecies ὁ ἔμμετρος καὶ ὁ πεζὸς 109.
——— πρωταγωνιςὴς 129.
——— breviſſima vocum ſignificativarum complexio 170.
Larvarum varietas 136.
Leſches Leſbius auctor μικρᾶς Ἰλιάδος 189.

M.

Μέλος, perfectum quid 108.
——— duo ejus genera 108.
Μέτρον pro λόγος 108.
Μῦθος διπλᾶς 152.
Mæſon, larva ſic dicta 136.
Margites, ſpurius 122.
——— Homeri 123.
Cf. etiam Euſtath. in Odyſſ. K. 551. Dion. Chryſ. p. 122. Clem. Alex. p. 281. Harpocrat. in v.
Magnes, inter veteres Comicos primus juxta Ariſtoph. 120.
Muſicæ ſenſus, hominibus a natura inſitus 121.
Myniſcus ſ. Meniſcus, hiſtrio 215.

N.

Νεοπτόλεμος, Tragœdia 191.
Νὶν, vox Dorica a Tragicis uſurpata 184.
Nicochares, Comicus 116.
——— ejus Delias 116.
Nomos, in Apollinis honorem compoſitus &c. 114.

O.

Ὀδυσσεὺς Τραυματίας, Tragœdia, an Chæremonis 154.
Οἰκεῖα, *epitheta*, apud Ariſt. in Rhet. 182.
Ὅπλων κρίσις, Tragœdia 190.
Οὐ negans, quæſtio de accentu iſtius vocis 208.
Oreſtes, Euripidis fabula, cataſtrophen habet κωμικώτεραν 153.

P.

Παραφαίνω 124.
Περιττὸς non ſemper in malam partem accipitur 194.
Πράττειν, *imitari agentes*—πράγματα, *actionum imitationes* 169.
Προσώπου duplex ſignificatio 135.
Πρωταγωνιστὴς hiſtrio, an perſonam primarum partium ſemper egerit 129.
Πτωχεία, Tragœdia 191.
Cf. Euſtath. in Odyſſ. Δ. 248.
Paraſitum in ſcenam primus induxiſſe traditur Epicharmus 136.
Parmenontis hiſtoria 107.
Parodias ſcripſerunt Hipponax, Epicharmus, Hegemo 116.
Pauſonis tabulæ 141.
Phallicus verſus 126.
Philoſtratus em. 129.
Philoxenus, Poeta Dithyrambicus, imitatus eſt τὰς ὁμοίας 118.
Pindarus apud Plutarch. em. 122.
Plato imitationes per vocem peractas proſcribit 108.
——— de voluptate quæ ex ridiculo percipitur nonnulla habet 134.
——— Comicus apud Athenæum em. 216.

Plutarchus em. 121, 215.
Poetarum Comicorum naſcente Comœdia conditio difficilis 135.
Polygnotus pictor ἠθικὸς 141.
Purgatio affectuum per tragœdiam cujuſmodi fuerit 138, 139.

Q.

Quintus Calaber 190.

R.

Ῥαθύμος 157.
Rheſus Euripidis, an olim prologum habuerit 150.

S.

Σίγυνον, vox peregrina, cujus gentis propria 174.
Σίνων, Tragœdia 192.
Σκληρότης 157.
Σκύλλη, Tragœdia 156.
Satyricum Drama Tragœdia poſterius 130.
Schol. in Æſch. Choeph. em. 128.
——— Prometh. em. 144.
——— Eurip. Phœn. em. 147.
——— Oreſt. em. 153.
Socratici Dialogi 110.
Sophronis mimi, metrice ſcripti 111.
Steph. Byzant. em. 193.
Staſimum Chori, quid 151.
Sthenelus, Tragicus poeta 179.
Sydenhamus in Plat. laudatus 135.

T.

Τραῳάδες, Tragœdia 192.
Τυγχάνειν abſolute 140.
Telæ vox, metaphora ex tragœdia quadam deſumpta 159.
Theodectes, Tragicus 193.
——— ejus Tydeus 161.
Timotheus, Poeta Dithyrambicus, imitatus eſt τὰς βελτίους 118.
Tragici vett. ſententiis naturalibus uſi 141.
——— recentiores ſententiis artificioſis 141.
Tragicorum Fabulæ ex Iliade parva deſumptæ 190.
Tragœdiæ, quot una commiſſione editæ incertum 143, 192.
Tragœdiarum magnitudo ab agonotheta pendebat 142.
——— ſpecies 166.
Trochæi in Æſch. Perſis frequentiores 131.
Trochaicum metrum, quemnam locum habuit in ſcena Trag. 131.
——— ſaltationi aptum 130.

Υ.

Ὑδαρὴς 218.

Ὑποκριτὴς, origo iſtius vocis 126.
Ulyſſis ſocer Icarius, non Icadius 212.

Φ.

Φιάλη Ἄρεως pro clypeo, Timothei metaphora 175.
———— ab Antiphane comice perſtricta 176.

X.

Χειμαδεῖς 165.

Ψ.

Ψιλοὶ λόγοι, *metra modis muſicis deſtituta* 109.

X.

Xenophanis verſus 201, 202.
Xenophontis lectio vindicata 123.

Z.

Zoili cavillationes in Homerum 203.

APPENDIX.

VARIÆ LECTIONES

CODICUM

VENETI, LEIDENSIS, GUELPHERBYTANI, ET PARISIENSIUM.

P. L.

1. 8. Ἔχει. L. ἔχειν.
9. vulg. μέλλοι. V. L. G. μέλλει.
10. δὲ ἐκ πόσων. G. δὲ καὶ ἐκ πόσων.
2. 1. λέγωμεν. L. PP. 1741. 2038. 2938. λέγομεν.
3. Ἐποπ. δή. G. Ἐποπ. δέ.
8. ἕτερα. L. ἕτεραι.
13. κἀν. V. L. καί.
14. ῥυθμῷ. P. 2038. ῥυθμοῖς.
15. τέτοις δὲ ἤ. L. τέτοις δή.
3. 3. τυγχάνωσιν. P. 2938. τυγχάνεσαι.
ἅσαι τοιαῦται. V. L. G. PP. 1741. 2040. 2938. omittunt τοιαῦται.
5. μιμῆνται. P. 2038. μιμεῖται.
οἱ τῶν ὀρχ. *Idem* P. ἡ τῶν ὀρχ.
6. ἔτοι. V. ἔτω.
7. ἤθη καὶ πάθη. G. P. 2040. omittunt καὶ πάθη.
10. vulg. μέτρον. PP. 1741. 2038. 2040. μέτρων.
11. ἄν. In V. L. deeſt.
12. τὲς Σώφ. V. L. τῆ Σώφ.
4. 1. γε. V. τε.
τὲς μέν. In V. G. PP. 2038. 2938. deſunt.

P. L.
4. 2. ἐχ ὡς τὰς κ. V. L. ἐχ ὡς τὴν κ. G. ἐχ ὡς κ. P. 2040. ἐχ ὡς, addito in margine τήν.
4. καὶ γὰρ αν. P. 2938. καὶ γὰρ κἂν.
7. δι' ὅ. L. διό.
9. κᾆν. V. καὶ.
11. vulg. Ἱπποκένταυρον. V. ἐπίταυρον. at in margine manu eadem, γρ. ἐπικένταυρον. L. ἐπὶ ταῦρον. ſupra ſcript. eadem manu κένΐαυρον. G. PP. 1741. 2040. 2938. κένταυρον.
12. ἐκ ἠδη. In V. G. PP. 2040. 2938. deſunt. Deinde καὶ π. G. P. 2040. καὶ τᾶτον π.
14. αἵ. V. P. 2040. οἱ. G. P. 2938. οἵ.
5. 2. vulg. διθυραμβικῶν. P. 2040. διθυράμβων.
3. vulg. μίμων. V. L. PP. *omnes* νόμων. at in margine V. eadem manu νομίμων.
4. πᾶσιν. V. L. πᾶσαι.
5. ἓν. L. P. 2938. οὐ.
11. ἤτοι. L. ἤτι.
vulg. ἢ χείρονας, ἀνάγκη μιμεῖσθαι, ὥσπερ. V. L. PP. 1741. 2040. 2938. ἢ χείρονας, ἢ καὶ τοιούτους, ὥσπερ.
13. Πολύγ. μὲν κρ. G. poſt μὲν habet γάρ.
14. εἴκαζε. L. G. εἴκαζεν.
6. 2. vulg. ἔστιν. G. PP. 1741. 2040. 2938. ἔσται. τῷ ἕτερα. V. τὸ ἑτέραν. L. τὸ ἕτερα.
3. vulg. μιμήσασθαι. V. G. PP. 1741. 2040. 2938. μιμεῖσθαι, quod etiam ſupraſcript. in L.
5. ταύτας. L. [in marg.] G. P. 2040. πάσας. καὶ περί. V. L. G. P. 2040. καὶ τὸ περί.
7. ὁ τὰς π. V. L. G. omittunt ὁ.
8. vulg. Νικόχαρις. V. L. G. PP. 1741. 2040. Νικοχάρης.
9. vulg. καὶ τὰς μίμας. V. G. PP. 1741. 2040. καὶ περὶ τὰς. Et pro μίμας, V. L. G. PP. *omnes* νόμας.
10. vulg. ὡς Πέρσας καὶ Κ. V. ὡς Πέρσας, Κ. L. περγᾶς κ. G. ὡς Πέρσας Κ. P. 1741. ὡς περγᾶς κυκλωπᾶς ſic. Pro Πέρσας, P. 2038. πέργας ſic. P. 2040. ὡς περγᾶς κύκλωπας. Et, pro Πέρσας, P. 2938. περγᾶς.

P. L.

6. 12. vulg. ἄν. V. PP. 1741. 2040. 2938. ἄν τις. L. ἄντις ἐν fine diſtinct.
vulg. ἐν τῇ αὐτῇ δὲ δ. G. Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ δ.'
7. 1. διαφορὰ, τὸ, ὡς ἕκαστα τούτων. V. διαφορὰ, τίνι τρόπῳ τούτων ἕκαστα.
5. ἢ ὡς τὸν αὐτόν. P. 2938. καὶ ὡς τ. α.
7. δή. V. L. δέ.
9. καὶ ἄ. In V. L. PP. 1741. 2040. 2938. deſunt.
8. 2. τῆς μέν. In V. G. P. 1741. poſt μὲν leg. γάρ.
3. ἐπὶ τῆς. L. ἐπὶ τοῖς.
δημωκρατίας. L. δημοκρατείας.
6. Χωννίδε. V. PP. 1741. 2040. 2938. Χωνίδε. L. Χονύδε—Μέγνητος. P. 2038. Χωνύδε.
9. δήμες· ὡς. V. μήδες· V. L. καὶ ὡς.
11. ἄσεως. G. ἄσεος.
12. Ἀθηναίες. V. Ἀθηναῖοι.
9. 4. τούτῳ. L. τοῦτο.
11. ἀγριωλάτων. V. L. PP. 2938. ἀτιμωλάτων. 2040. ἀτιμοτάτων.
12. ὅτι μ. L. τὸ ὅτι μ.
10. 4. vulg. οὐ διὰ μ. V. L. G. PP. *omn.* ἐχὶ μ.
9. οἱ πεφυκότες. In V. L. G. deeſt οἱ. V. πεφυκότα.
Deinde πρὸς αὐτὰ μ. V. L. G. PP. 1741. 2040. καὶ αὐτὰ μ.
14. τὰς τῶν τοιούτων τύχας. V. L. G. PP. 2038. 2040. 2938. τὰς τοιούτων tantum.
11. 5. ἀρξαμένοις. V. ἀρξάμενοι.
6. vulg. ἡ μαργείτης. P. 2038. ὁ μαργίτης. PP. 1741. 2040. ὁ μαργείτης. P. 2938. ὁ μαργείτης, omiſſo præcedente ἐκείνε.
καὶ τό. V. L. P. 2040. κατὰ τό.
7. ἰαμξεῖον. V. ἰαμξίον, ubique.
11. Ὥσπερ δέ. In G. deeſt δέ.
13. δραματικάς. G. P. 2040. δραματικῶς.
Mox ἅτω. L. ἅτως. ſupraſcript. ἕτος.
12. 1. ὑπέδειξεν. G. P. 2040. ὑπῆρξεν.
2. Μαργείτης. P. 1741. μαργίτης·
4. vulg. οὕτω καὶ οὗτος πρὸς τὰς κωμῳδίας. Οἱ δ' ἐφ' ἑκατέραν. V. οὕτω· καὶ οὕτως πρὸς τὰς κωμῳδίας·

P. L.

12. 4. φανείσας δὲ τῆς τραγῳδίας καὶ κωμῳδίας· οἱ ἐφ' ἑκατέραν.

L. prima manu in marg. habet παραφανείσης δὲ τῆς τραγῳδίας καὶ κωμῳδίας.

Poſt vocc. ἕτ. κ. ἕτ. π. τ. κ. P. 1741. π. δ. τ. τ. κ. κ., οἱ ἐφ' ἑκατέραν. Et ſic P. 2040. ſed ex correctione marginali. P. 2938. π. δ. τ. τ. κ. κ., οἱ ἐφεκατερα ſic.

7. κωμῳδοποιοί. V. κωμῳδοποιόν.

9. μείζω. V. L. μεῖζον. G. μάζονα.

10. εἰ ἄρα ἔχει. V. L. G. PP. 2040. 2938. παρέχει.

11. εἴδεσιν. V. εἴδοσιν. G. P. 2040. εἴδεσιν εἰ δέ.

12. κρινόμενον. V. L. κρίνεταϛ εἶναϛ. G. κρίνεταϛ ἢ ναί. P. 2040. κρίνεταϛ, ἢ ναὶ ſic. 2938. κρίνεταϛ ἦναϛ ſic.

13. vulg. Γενομένης. V. γενομένη.

14. καὶ ἡ κ. In L. καὶ deeſt.

13. 2. φαλλικά. V. L. P. 2938. φαυλικά. G. PP. 1741. 2040. φαυλλικά.

3. διαμένει. V. διαμένειν. In G. P. 2040. deeſt.

4. ηὐξήθη. V. L. ηὐξύνθη.

7. ἑαυτῆς. V. L. αὐτῆς.

8. τό, τε. V. τότε.

9. χορῶ. L. [marg.] G. P. 2040. κρόνῳ.

Mox, καὶ τὸν λόγον πρωταγωνιϛὴν παρεσκεύασε. In G. deſunt.

11. Ἔτι δέ. P. 2938. ἔϛι δέ.

13. σατυρικῶ. V. P. 2938. σατυριακῶ.

Mox, vulg. ἀπεσεμνώθη. L. P. 2040. ἀπεσεμνύνθη.

14. 9. πλήθη, κ. τ. ἄ. ὡς ἔκ. P. 2038. πλήθει καὶ τοῖς ἄλλοις ἑκάϛοις. Emendatum in margine π. κ. τὰ ἄλλα ὡς ἕκαϛα. V. L. PP. 2040. 2938. pro ἄλλα ὡς, habent ἄλλως.

10. Περὶ μὲν ἓν τ. τ. in V. G. PP. 1741. 2938. deſunt. In P. 2040. adſcripta ſunt in margine.

12. καθέκαϛον. L. καθ' ἕκαϛον.

14. φαυλοτέρων. P. 2038. φαυλοτέρῳ.

15. 3. καϛ. In P. 2040. deeſt.

9. ἐθελονταϛ. V. ἐθελοντί.

13. καὶ ὅσα τοιαῦτα. In G. P. 2040. deſunt.

P. L.
16. 1. ἦρξαν. In V. L. G. PP. 1741. 2040. deeſt.
Mox, οὖν. In V. L. PP. *iiſdem* deeſt.
3. ἢ μύθος. PP. 2038. 2040. 2938. καὶ μύθος.
6. μετὰ λόγου. V. L. PP. 1741. 2040. 2938. μεγάλου.
7. ἠκολούθησεν· τῷ. V. L. ἠκολούθησαν. Το. G. ἠκολούθησε· τῷ.
ἔχειν. L. ἔχει.
9. vulg. ἡ μὲν ὅτι. G. ἡ μὲν γὰρ ὅτι.
14. vulg. ταῦτα. PP. 2038. 2040. ταυτά.
17. 4. vulg. ἑξαμέτρου. V. L. ἑξαμέτροις. P. 2040. ἐν ἑξαμέτροις. Deinde μιμητικῆς. G. μιμήσεως.
6. λέγωμεν. L. PP. 2038. 2938. λέγομεν.
7. Ἔστιν ἄν. P. 2938. ἔστιν γοῦν ſic.
11. vulg. ἐπαγγελίας, ἀλλά. V. ἀπαγγελίας· et in V. G. ἀλλὰ deeſt.
12. παθημάτων. V. L. G. PP. 1741. 2040. 2938. μαθημάτων. Mox, δέ. V. L. P. 2038. δή.
14. χωρὶς τῶν εἰδῶν. V. L. G. P. 2040. χωρὶς τοῖς εἴδεσι. PP. 1741. 2938. χωριστοῖς εἴδεσι.
18. 13. πέφυκεν αἴτια. P. 2938. πέφυκε δὲ αἴτια.
14. διάνοια. P. 1741. διάνοιαν.
19. 2. μίμησις. V. L. G. ἡ μίμησις.
4. ἃ ποιεῖ. V. L. ὁποίους. PP. 2038. 2938. ὃ ποιεῖ.
6. ἀποδεικνύουσι. P. 2938. ἀποδεικνύασι.
8. καθ' ἃ ποιά. V. καθ' ὁποῖα. L. PP. 1741. 2938. καθὸ ποιά.
20. 1. κέκρηνται. V. κέκρηται.
ὄψιν. V. L. ὄψις. PP. 2040. 2938. ὄψεις.
5. πράξεων. L. PP. 1741. 2040. 2938. πράξεως.
6. Pro καὶ κακοδαιμονίας· καὶ γὰρ ἡ εὐδαιμονία. V. L. G. PP. 1741. 2040. 2938. καὶ ἡ κακοδαιμονία tantum.
7. οὐ ποιότης. In P. 2038. deſunt.
9. Οὐκ ἄν. PP. *omnes* ἔκειν. Mox μιμήσωνται. G. μιμήσονται.
13. vulg. ἐστίν· ἄνευ. V. L. G. PP. 2040. 2938. ἔτι ἄνευ. Et in G. PP. *iiſdem* poſt μὲν deeſt γάρ.
21. 3. Πολύγνωτον. P. 2938. πολύγνωστον, et mox πολύγνωστος pro Πολύγνωτος.

P. L.

21. 4. vulg. ἀγαθῶν. V. L. ἀγαθός.

7. εὖ. V. L. εὖ τε.

οὐ. In V. L. PP. 1741. 2040. deeſt.

9. vulg. κεκρημένθ. PP. *omnes*, κεχρημένη.

22. 4. τις. V. τι. Et vulg. ἀναλείψειε. L. P. 1741. ἕνα λ. G. P. 2040. ἐναλ.

14. ἐστίν. Διόπ. ἀκ ἔχ. ἦθ. ἔνιοι των λόγων. In V. L. G. PP. *omnibus* deſunt.

23. 2. ὁ λέγων, in V. L. G. PP. 1741. 2040. deſunt; et poſt φεύγει, in V. L. G. PP. *omn.* ſequuntur verba, διόπερ ἀκ ἔχθσιν ἦθος. Deinde in P. 2038. ſequuntur ἔνιοι τῶν λόγων. In L. τῶν λόγων. In V. G. PP. 1741. 2040. 2938. τῶν λόγων ἐν οἷς μηδ' ὅλως [G. PP. 2040. 2938. μηδόλως] ἐστὶν ὅτλι [V. P. 2938. ὅστις. P. 1741. ὅ τις. P. 2040. ὅτι] προαιρεῖται ἢ φεύγει ὁ λέγων.

3. ὡς ἀκ ἔστιν. In L. G. ὡς deeſt.

8. πέντε. G. πέμπλον. P. 2040. πέμπλον ſcriptum in margine.

11. ἡ γάρ. G. P. 2040. ὡς γάρ.

12. ἀγῶνος. P. 2040. ἀγώνων.

13. ἀπεργασίαν. G. ἐργασίαν.

14. τῆς τῶν. L. τῇ τῶν.

24. 1. λέγωμεν. L. PP. 2038. 2938. λέγομεν.

6. ἔστι γὰρ ὅλ. κ. μ. ἔχ. μ. In P. 2038. deſunt.

8. μέσον. L. a prima manu μέσην. Item P. 2038. μέσην mendoſe, erratum ex hodierna Græcorum lingua.

9. vulg. ἐξ ἀνάγκης μή. V. L. G. PP. *omnes*, μὴ ἐξ ἀνάγκης.

10. μετ' ἐκεῖνο. V. μήτ' ἐκεῖνο.

11. ὅ. In V. L. deeſt.

14. vulg. καὶ αὐτό. V. PP. 2038. 2040. ὃ καὶ αὐτό.

25. 4. ἐπεὶ τὸ καλόν. L. ἐπὶ τὸ κ.

8. πάμμικρον. V. πάνυ μικρόν. PP. 1741. 2040. πᾶν μικρόν.

10. παμμέγεθες. V. L. G. PP. *iidem*, πᾶν μέγεθος.

26. 3. εἶναι. Τᾶ δὲ μήκας. In V. L. deeſt δέ. Deinde pro ὅρος, πρὸς μὲν τὰς— V. L. G. ὅρος μὲν πρὸς τ.

P. L.

26. 6. κλεψύδρας. G. κλεψύδραν.
7. vulg. φασίν. Ὁ δὲ καθ' αὑτήν. V. φησίν. Ὁ δὲ κατ' αὐτήν.
27. 6. καὶ πράξεις. G. καὶ αἱ πρ.
7. vulg. Δι' ὅ. V. Διό.
8. Ἡρακλῆδα καί. In G. deeſt καί.
28. 2. τῷ ἀγερμῷ. G. PP. 2040. 2938. τῷ ἀγερμανῷ.
3. ἤ. In V. L. deeſt.
ἀλλ' ἅ. V. L. G. ἀλλά.
4. λέγομεν. G. P. 2040. λέγοιμεν.
συνές-ησαν. V. L. συνές-ησεν. P. 2938. συνές-ηκεν.
6. ἐν ταῖς. V. καὶ ἐν ταῖς. Mox ἡ μία μίμησις. V. ἡ μεταμίμησις.
7. ἐπεί. G. ἐπί.
8. μιᾶς τε εἶναι, καὶ ταύτης ὅλης. P. 2938. μιᾶς τε εἶναι ὕλης.
9. μετατιθεμένα. V. μεταθεμένα.
12. ἀδὲ μόριον τοῦτό ἐσι. V. ἀδὲ μ. τᾶ ὅλα ἐσί. L. P. 1741. ἀδὲν μ. τ. ὅ. ἐ. G. PP. 2040. 2938. ὡς ἀδὲν μ. τ. ὅ. ἐ.
13. καί. In P. 2040. deeſt. Deinde, ὅτι οὐ τό. V. ὅτι ἀχ ἅτω. L. ὅτι ἅτω. G. ὅτι ἐν τῷ.
29. 4. τιθέναι. L. [marg.] PP. 1741. 2040. 2938. τεθῆναι.
6. τούτῳ. L. τοῦτο.
9. τὰ καθ' ἕκαστον. In G. deeſt τά.
11. τὰ ποῖ' ἄτλα. G. τὰ ποῖα ἄτλα.
13. τὰ δέ. V. τὸν δέ. G. PP. 2040. 2938. τὸ δέ.
30. 1. οὖν. In V. L. deeſt.
3. ἐπιτιθέασι. V. L. G. PP. 1741. 2040. 2938. ὑποτιθέασι.
Hactenus P. 2938. Reliqua in iſto Codice deſiderantur.
4. τῶν. L. τόν.
9. ἐγένετο. V. ἐγίνοντο.
11. ἐν ante ἐνίαις vulgo omiſſum P. 2038. habet ex emendatione ſuperlin.
14. Ἄνθει. Sic etiam correctum in L. A prima manu fuiſſe videtur Ἄτθει.
31. 2. Ὥς' οὐ π. L. Ὡς τᾶ π. G. Ὥς τ' οὐ π.

P. L.
31. 3. τῶν. In L. P. 2038. deeſt.
7. τῶν μύθων. L. τὸν μῦθον.
32. 5. ὑποκριτάς. G. P. 2040. κριτάς.
11. μάλιστα τοιαῦτα. V. L. G. PP. 1741. 2040. καὶ μάλιστα. Deeſt τοιαῦτα.
33. 1. ἀπὸ τύχης. G. ἀπὸ τῆς τύχης.
ὅσα ὥσπερ. P. 2040. ὅσαπερ.
2. οἷον, ὁ ἀνδρ. V. L. PP. *omnes*, οἷον, ὡς ὁ ἀνδρ.
3. ὁ τοῦ Μίτυος——τῷ Μίτυϊ. V. ὁ τοῦ M. τοῦ θανάτῳ τῷ M.
5. Poſt γενέσθαι G. habet ταῦτα.
7. Εἰσὶ δὲ———πεπλεγμένοι. V. Εἰσὶ δὲ πεπλεγμένοι.
10. vulg. γενομένης. V. PP. 1741. 2040. γινομένης.
13. πεπλεγμένην δὲ, ἐξ ἧς. V. L. P. 1741. λέξις pro ἐξ ἧς. L. P. 1741. πεπλεγμένη. G. P. 2040. πεπλεγμένη δὲ πρᾶξις·
34. 3. συμβαίνειν. V. συμβαίνει.
4. γίγνεσθαι. V. γίνεσθαι.
5. γίγνεσθαι τάδε. V. P. 2040. τὸ γίγνεσθαι τάδε.
12. ὅστις ἦν. V. L. ὅς ἦν.
Λυγκεῖ. V. L. μιμεῖσθαι.
14. ἀκολουθῶν. In P. 2040. deeſt.
35. 3. δ' ἐστὶν, ὥσπερ. V. L. omittunt ἐστίν. G. δὲ ὥσπερ.
5. vulg. ἢ ἔχθραν. G. ἢ εἰς ἔχθραν.
7. ὡς ἔχ. ἐν τ. Οἰδ. Pro ὡς, V. L. οἷον. G. PP. 1741. 2040. οἷον ἔχ. ἡ ἐν τ. O.
10. ἐστὶν ὅτε. In V. G. P. 2040. deeſt ὅτε.
συμβαίνει. G. P. *idem*, συμβαίνειν.
11. ἡ μάλιστα. L. εἰ μάλιστα.
36. 2. ἀτυχεῖν καὶ τὸ εὐτ. G. ἀτυχεῖν ἢ εὐτ.
3. vulg. Ἔτι δὲ ἀναγνωρίσεις, αἱ μέν εἰσι. In V. L. G. PP. 1741. 2040. Ἔτι δὲ ἀναγν. et εἰσι deſunt: et pro αἱ μὲν legitur in G. ἡ μέν. In P. 2040. αἱ tantum, ſuperſcripto ἡ.
5. vulg. ὅτ' ἄν. G. ὅταν.
12. ἀναγνώρισις· τρίτον———εἴρηται. In G. ἀναγνώρισις εἴρηται. Deſunt cætera.
37. 1. οἵ τε. V. ὅτε.
9. οὖν. In V. deeſt.

p. L.

37. 13. τὸ μεταξὺ——τραγῳδίας. In G. P. 2040. deſunt.

14. μεϑ' ὅ. P. 2038. μεϑ' ὃ et ſupra lineam γρ. καϑ' ὅ.

38. 4. μὲν οὖν. In V. deſunt. In L. deeſt οὖν.

5. πρότερον εἴρηται. V. P. 1741. πρ. εἴπαμεν. L. G. πρ. εἴπομεν.

6. κεχωρισμένα ταῦτ' ἐ. V. κ. ταῦτα ἐ. L. κ. ταῦτα, ταῦτ' ἐ. Ad calcem hujus capitis in P. 2040. legitur in margine *atramento rubro* ſcriptum hoc Scholion: τῶν χορῶν τὰ μέν ἐσι παροδικὰ, ὡς ὅτε λέγει δι' ἣν αἰτίαν πάρεσιν· ὡς τὸ τύριον οἴδμα λιπᾶσα· τὰ δὲ σάσιμα, ὡς ὅτε ἵσαται κὴ ἄρχεται τῆς θρηνωδίας τᾶ δράματος· τὰ δὲ κομμοτικὰ, ὅτε λοιπὸν ἐν θρήνῳ γίνονται.

8. Ὧν δὲ δεῖ. V. L. G. P. 1741. Ὡς δὲ δεῖ.

13. φοβερ. καὶ ἐλ. εἶναι μιμ. G. φοβερ. εἶναι καὶ ἐλ. μιμ.

39. 6. ἐσι· πάντων. V. ἐσι πάντων.

8. οὐδ' αὖ τόν. G. οὐδ' αὖ τό.

9. τό. V. τί. Mox pro ἔχοι, L. ἔχει.

40. 1. vulgo φαίνεται. V. L. P. 2040. ἔσαι.

3. καὶ μοχθηρίαν. In G. deſunt.

13. οἶϑ. L. εἶϑ.

14. πρὸ τᾶ μέν. V. L. G. PP. 1741. 2040. πρῶτον μέν.

41. 7. ἐσι. G. ἐσιν.

9. δρᾷ. L. δρᾶν.

12. τραγικώταται. L. τραγικώτατα.

13. κατορϑῶσι. V. L. P. 1741. κατορϑωϑῶσι.

14. οἰκονομεῖ. G. P. 2040. οἰκοδομεῖ.

42. 2. vulg. Δευτέρα δὲ, ἡ. V. L. Δ. δὴ, ἡ. G. Δ. δ' ἡ.

9. τῆς κωμῳδίας οἰκεία. G. τῆς τραγῳδίας οἰκεία.

43. 4. καὶ. In P. 2038. deeſt.

6. Οἰδίποδος. L. Οἰδίπϑ.

7. ἀτεχνότερον. V. ἀτεχνώτερον.

12. vulg. ἐλέϑς. G. ἐλέϑ.

44. 2. φίλων. L. φίλον.

4. ἐχθρῶν. L. ἐχθρός. Mox μηδετέρων. L. μηδέτερον. οὖν ἐχθρός. In G. οὖν deeſt.

5. ἀποκτείνῃ. In V. L. et PP. *omnibus* deeſt.

6. δείκνυσι. In V. L. G. PP. 1741. 2040. deeſt.

P. L.

44. 7. ἄν. G. P. 2040. αὖ. Deinde vulg. μηδ' ἑτέρως. G. P. 2040. μηδετέρως.

8. οἷον εἰ ἀ. V. L. οἷον ἢ ἀ.

10. ἀποκτείνῃ. L. ἀποκτείνει.

μέλλῃ. V. L. μέλλει. Mox τοιοῦτόν τι ἄλλο. V. τ. τ. ἄλλον. G. PP. 1741. 2040. τι ἄλλο τοιοῦτον. Deinde ὁρᾷ. V. L. P. 1741. ὁρᾷν.

13. ἀποθανοῦσαν. In G. P. 2040. deeſt.

45. 1. vulg. Ἀλκμαίονος. G. Ἀλκμαίωνος.

3. εἴπωμεν. V. L. εἴπομεν.

11. Ἀλκμαίων ὁ Ἀσυδάμαντος. V. P. 2038. Ἀλκμαίωνος Ἀσυδάμας. L. G. PP. 1741. 2040. Ἀλκμαίωνος Ἀσυδάμαντος.

46. 2. ἀνάγκη. P. 2038. ἀνείκει.

5. μιαρόν. P. 2040. μικρόν. Et ſic infra l. 10.

7. ὁ Αἶμων. G. ὁ Αἵμων.

vulg. Τὸ γὰρ πρᾶξαι. G. P. 1741. τὸ δὲ πρ.

14. κἀν τῇ Ἰφιγενείᾳ———ἀνεγνώρισεν. In G. P. 2040. deſunt.

47. 2. Διὰ τοῦτο. V. L. G. P. 2040. Διὰ γὰρ τοῦτο.

3. αὖ. In V. deeſt.

6. ἐπὶ ταύτας τάς. G. ἐπὶ τὰς τοιαύτας.

9. vulg. ποίας κἀν τίνας. V. L. P. 2040. ποίας τίνας.

14. τινα L. τινα ἢ. Deinde φαῦλον μὲν, ἐὰν φαύλην. In V. L. PP. 1741. 2040. deſunt, et pro φαύλην, G. φαύλη ἦ.

48. 1. vulg. χρηστή. PP. 1741. 2040. χρηστήν.

3. τὸ δὲ ὅλως φ. G. P. 2040. omittunt ὅλως.

6. τὸ ἀ. L. τῷ ἀ.

11. ὁμαλῶς. L. ὁμαλός. Sic etiam MS. Meermannianus.

13. ὁ Μενέλαος ἐν τῷ. G. PP. 1741. 2040. [Poſtremus ex emendatione] ὁ M. ὁ ἐν τῷ.

49. 1. vulg. Μεναλίππης. G. Μελανίππης.

3. ἡ ἱκετ. In P. 2038. ἡ deeſt.

τῇ ὑστέρᾳ. V. τῆς ὑστέρας. P. 2038. τῇ ὑστεραίᾳ.

5. τὸ εἰκός. V. τὶ εἰκός. Deinde, ὥστε τὸν uſque ad poſterius εἰκός. V. ὡς τὸν τοιονδὶ τοιάδε λέγειν ἢ ποιεῖν· τὸ ἀναγκαῖον ὄν, ἢ τὸ εἰκός. In L. deſunt omnia: ſed leguntur in margine eadem manu.

P. L.

49. 5. In G. ὥστε τὸν usque ad prius εἰκὸς, deſunt. In P. 2038. omnia omiſſa.

12. ἀπόπλων. V. ἀπλῶν. L. ἁπλῶν. P. 2038. ἀνάπλων. ἐπὶ τά. L. ἔπειτα.

50. 4. vulg. τὰ ἐν τῷ. V. ὁ ἐν τῷ. G. τὸ ἐν τῷ. τᾷ Σοφοκλ. G. PP. 1741. 2040. τῷ Σοφοκλ.

7. τὴν οἰκείαν. V. L. G. τὴν ἰδίαν.

11. ἐπιεικείας. L. τοιούτους ὄντας ἐπιεικείας. PP. 1741. 2040. τ. ὄ. ἐπιεικεῖς.

παράδειγμα, ἢ σκληρότητος δεῖ· οἷον——V. L. G. PP. 1741. 2040. π. σκληρότητος· οἷον.

12. Ἀγάθων. L. G. P. 2040. ἀγαθόν.

καὶ Ὅμηρος. Ταῦτα δὴ δεῖ διατηρεῖν. V. L. omittunt δή. G. P. 1741. omittunt δεῖ. P. 2040. Καὶ Ὅμηρος ταῦτα δὴ διατηρεῖ ſic legit et interpungit.

14. τὰς παρὰ τά. L. τάς. παρὰ τάς. G. P. 2040. τὰ παρὰ τάς.

51. 6. ἢ πλεῖστοι. L. P. 1741. ἡ πλείστη [ſuperſcr. in L. Οἱ πλεῖστοι]. G. P. 2040. ἢ πλείστη.

7. ἡ διὰ σημείων. L. ἢ διὰ σ. G. PP. 2038. 2040. ἡ διὰ τῶν σ. P. 1741. ἢ διὰ τῶν σ.

8. Γηγενεῖς. P. 2038. οἱ γηγενεῖς.

11. τὰ περιδέραια. V. L. G. τὰ περιδέρρεα.

12. καὶ οἷον. V. L. καὶ οἱ.

52. 3. ὥσπερ ἡ. V. L. ὥσπερ οἱ.

5. vulg. διὸ ἀτεχνοι. V. L. G. PP. 1741. 2040. διὸ ἄτεχνοι. P. 2038. διὸ ἔντεχνοι.

6. ἀνεγνώρισε τὴν ἀδελφὴν, ἀναγνωριζθεὶς ὑπ' ἐκείνης. V. L. G. PP. 1741. 2040. ἀνεγνώρισεν ὅτι Ὀρέστης.

7. ἐκείνη μὲν γὰρ διὰ τῆς ἐπιστολῆς. V. ἐκείνη δὲ δι' ἐπιστολῆς.

8. διὰ σημείων· ταῦτα ἓν—In V. L. G. PP. 1741. 2040. deſunt. In P. 2038. deſunt διὰ σ. relicto ſpatio vacuo.

10. δι' ὅ. V. P. 2040. διό τι. P. 1741. δι' ὅτι.

11. ἕνια. L. ἔνοιαν.

13. Τρίτη δὲ, ἡ διὰ μν. V. L. P. 1741. ἤτοι τῇ διὰ μν. PP. 2038. 2040. τρίτη ἡ διὰ μν.

P. L.

52. 13. τὸ αἰδέσθαι. V. L. τὸ ἔσεσθαι. G. PP. 1741. 2040. τῷ αἰδέσθαι.

14. vulg. οἱ ἐν Κυπρίοις. G. ἡ ἐν Κυπρίοις. Deinde τοῖς Δικαιογένεσ. V. τοῖς Διογένεσ. L. G. P. 2038. τῆς Δικαιογένεσ.

53. 1. vulg. Ἀλκινόου. V. G. P. 2038. Ἀλκίνου. Deinde ἀπολόγῳ. V. L. ἀπὸ λόγων. G. ἀπολόγων.

3. ἀνεγνωρίσθη. V. L. G. PP. *omnes.* ἀνεγνωρίσθησαν.

4. Χοηφόροις. G. PP. *omn.* χλοηφόροις. ὅμοιος——ἄρα ἐλήλυθεν. In G. deſunt.

6. ἦ Ὄρ. L. ὁ Ὄρ.

7. Πολυίδε. V. L. PP. 1741. 2038. Πολυείδες. G. P. 2040. Πολυείδε.

vulg. Ἰφιγενείας ἦν. V. L. G. P. 2038. omittunt ἦν.

10. καὶ ἡ ἐν τῷ. V. L. G. καὶ ἐν τῷ. Deinde τῇ omittunt V. L.

11. ταῖς. PP. 1741. 2040. τοῖς. Deinde vulg. Φοινίσιν. V. Φοινίδαις. L. Φινίδες. G. PP. *iidem* Φινίδαις. P. 2038. Φινίσιν.

13. εἵμαρτο. L. τὸ εἵμαρ a prima manu.

54. 1. σύνθετος. V. L. G. PP. 1741. 2040. συνθετή.

2. Ὁ μὲν γάρ. V. L. G. PP. *iidem.* τὸ μὲν γὰρ. Deinde τὸ τόξον. V. G. τόξον.

3. ὁ δέ. V. L. G. PP. *iidem.* τὸ δέ.

4. ἐποίησε. V. L. G. PP. *iidem.* ϖοιῆσαι.

6. ἐκπλήξεως. V. L. G. P. 2040. ϖλήξεως. Deinde γιγνομένης. G. γινομένης. Deinde δι' εἰκότων. V. διεικόντων. Deinde οἷον ἡ ἐν. V. L. G. οἷον ὁ ἐν.

8. τῇ. In L. deeſt.

10. περιδεραίων. V. G. PP. 1741. 2040. δερέων. L. περιδερρέων.

12. συνισάναι. P. 2038. συνεσάναι.

14. ἄν. In G. deeſt.

ὁρῶν. V. L. G. PP. 1741. 2040. ὁ ὁρῶν. Deinde ὥσπερ ϖαρ'——L. ὥσπερ ϖᾶν.

55. 4. ἀνήει. V. L. ἂν εἴη.

6. vulg. δυχεραινόντων. V. L. PP. *omn.* δυχερανάντων.

8. ποιεῖν. V. L. G. omittunt.

P. L.

55. 9. vulg. εἰσι· δι' ὃ καί. V. L. G. PP. 1741. 2040. εἰσι, καί.

13. τὲς τε λόγες τὲς. V. L. τὲτες τε λόγες καὶ τὲς. P. 2040. τὲτες τε τὲς λ. καὶ τὲς.

56. 1. ἐπεισοδιοῦν. V. L. P. 1741. ἐπεισοδίε. Deinde καὶ παρενείρειν. V. G. PP. 1741. 2040. καὶ περιτείνειν. L. καὶ περιτείρειν.

7. ἱερείας· διὰ τί;——V. L. PP. 1741. 2040. ἱερείας τόδε [in P. 2040. ſuperſcripto τῇδε et omiſſo ὅτι].

9. vulg. διὰ τί δὲ ἔξω. G. καὶ ἐφ' ὅτι δὲ ἔξω.

11. vulg. Πολυίδης. V. L. G. PP. *omn.* Πολύειδος.

57. 1. Μετὰ δὲ ταῦτα. V. L. G. Μετὰ ταῦτα δέ.

2. ἐπεισοδιᾶν. V. φέρειν τὸ ἐπισόδιον.

3. σκοπεῖν. In V. L. G. PP. 1741. 2040. deeſt.

6. δράμασι. V. ἄσμασι. L. P. 1741. ἅρμασι.

8. μικρός. G. μακρός. Mox, poſt ἐστὶν in G. nulla eſt diſtinctio, et poſt ἀποδημοῦντος deeſt τινος.

10. ἔτι δέ. V. L. P. 1741. Ἐπεὶ δέ. G. ἐπὶ δέ.

12. αὐτός. V. L. G. PP. 1741. 2040. αὐτὸς δέ.

13. αὐτοῖς ἐπιθέμενος, αὐτός. V. L. G. αὐτὸς ἐπιθέμενος, αὐτός. [vulgata in marg. L.] P. 2038. αὐτὸς ἐπιθέμενος αὐτοῖς, αὐτός.

58. 6. τᾷ ante μέρες in L. deeſt.

9. Λυγκεῖ. L. Λυκεῖ τῷ.

10. δέσις μέν. G. δέσις δέ. Mox πεπραγμ. V. L. G. PP. 1741. 2040. προπεπραγμ.

11. λύσις δὲ, ἡ ἀπὸ τ. αἰ. V. L. G. PP. *iidem.* καὶ πάλιν ἡ αὐτῶν δὴ ἀπὸ τ. αἰ.

59. 3. Φθιώτιδες. L. φθιώτινες. Mox, poſt τέταρτον ſequitur, in V. ὅης οἷον. L. ὁμοῖον. In G. eſt lacuna, et ſeq. οἷον. In P. 2040. etiam ſpatium relictum, quo indicatur aliquid excidiſſe quod reſponderet præcedentibus πεπλεγμένη, παθητικὴ, ἠθική.

5. vulg. ἐν ᾠδῇ. V. ἐναιδᾶ. L. G. ἐν αἰδῶ. PP. 1741. ἐν αἰδᾶ ſic. 2038. ἐν αἰδοῖ. Tum in G. poſt lacunam quandam ſequitur μάλιστα.

7. ἄλλως τε καί. V. ἀλλ' ὥς γε καί. G. ἄλλως γε καί.

9. vulg. ἑκάστε. V. L. G. PP. 1741. 2040. ἕκαστον.

P. L.

60. 1. vulg. κροτεῖσθαι, καί. V. P. 2040. κροτεῖσθαι. Χρὴ δὲ, ὅπερ εἴρηται πολλάκις, μεμνῆσθαι, καί.

4. ἐκεῖ μὲν γάρ. G. ἐκεῖ γάρ.

8. πέρσιν. V. πόρθησιν. P. 2038. πέρσιν [et in marg. ἴσως πόρθησιν].

9. vulg. Νιόβην, ἢ Μήδειαν. In V. L. G. PP. *omn.* desunt ἢ M.

11. ἐπεὶ καί. V. ἐπεὶ δὲ καί.

61. 1. πονηρίας δὲ, ἐξαπατ. L. G. P. 2038. πονηρίας ἐξαπατ. Mox Σίσυφος. V. Σεισυφος.

3. εἰκός. G. εἰκώς.

7. μὴ ὥσπερ παρ' Εὐριπίδῃ, ἀλλ' ὥσπερ παρὰ Σοφοκλεῖ. V. G. μ. ὥ. Εὐριπίδης, ἀ. ὥ. Σοφοκλεῖ. PP. 1741. 2040. præpositiones παρὰ omittunt.

12. ἢ ῥῆσιν. V. ἢ εἰρῆσιν. L. G. ἢ εἰ ῥῆσιν. Mox ἁρμότλειν. V. G. ἁρμότλοι.

14. ὅλον. V. ὁ λόγος.

62. 8. καὶ τὸ πάθη. L. καὶ τῷ πάθει.

10. σμικρότητα. V. P. 2040. μικρότητας. L. σμικρότητας.

11. εἰδῶν. V. P. 1741. εἰδεῶν. G. ἴδεων. P. 2040. ἰδεῶν.

13. εἰκότα δέῃ. V. εἰκ. δή. L. εἰκ. δ' ἤ. G. εἰκ. γ' ἦ.

63. 2. γίγνεσθαι. G. γίνεσθαι.

10. εἴ τι. V. ἔτι.

64. 2. ἢ μή. G. ἢ μὴ ποιεῖν.

4. ἐστὶ τὰ μέρη. In G. deest τά.

7. ἀδιαίρετος· οὐ πᾶσα. V. ἡ ἀδιαίρετος· οὐ πᾶσαι.

8. συνετή. G. P. 2040. συνθετή. Deinde γίνεσθαι. V. γίγνεσθαι.

12. οἷον, τὸ α καὶ ω. In V. L. P. 1741. desunt. G. οἷον, τὸ α καὶ τὸ ω.

65. 6. ἔτι δὲ καί. In V. L. G. deest καί.

10. τὸ γρ. G. P. 2040. τὸ γ καὶ ρ.
vulg. συλλαβὴ ἐκ ἔστι, ἀλλὰ μετά. G. σ. καὶ μετά. Mox, γρα. V. γ ρ α.

14. φωνῶν. In P. 2040. deest.

66. 3. ἤτοι, δή. G. PP. 1741. 2040. ἤτοι, δέ.

4. ἐκ πλ. L. ἢ ἐκ πλ. Mox σημαντικῶν δέ. G. PP. *iidem* σημαντικὸν δέ.

P. L.

66. 5. vulg. πεφυκυῖα μίαν φωνήν. V. L. G. PP. *iidem.* πέφυκεν μ. σημαντικὴν φ.

8. φημὶ, καὶ τὸ περί. V. L. P. 1741. φ μ ι καὶ τὸ π ε ρ ι. In G. eſt lacuna: deſunt verba φημὶ——ἄλλα. Mox ἤ. L. H. et in G. pro ἢ φωνὴ ἄσημος, ſequitur poſt lacunam, ἢ φωνῆεν ἄσημος.

9. ἤ. L. ἤ.

10. πεφυκυῖαν. V. πεφυκυῖα. Deinde συντίθεσθαι. V. L. τίθεσθαι.

13. σημαντικόν·——σημαίνει· P. 2040. σημαντικόν· ἐν γὰρ τοῖς διπλοῖς σημαῖνον.

14. καὶ αὐτὸ καθ' αὑτό. V. καὶ αὐτό. Deinde σημαίνει. L. G. P. 1741. σημαῖνον.

67. 6. προσσημαίνει. V. L. G. P. 2040. σημαίνει.

7. προσσημαίνει. L. προσημαίνει.

8. πλῶσις. V. L. πλώσεως.

10. σημαίνεσα. V. L. σημαῖνον.

11. ἡ δὲ τὸ κατά. In L. G. τὸ deeſt.
οἷον, ἄνθρωποι, ἢ ἄνθρωπος. G. οἷον, ἄνθρωπος, ἢ ἄνθρωποι.

12. vulg. ὑποκριτά. V. L. PP. 1741. 2040. ὑποκριτικά.

13. ἢ ἐπίτ. In L. G. ἢ deeſt.

14. ἢ βάδιζε. V. P. 1741. ἢ ἐβάδιζεν. L. G. P. 2040. ἢ ἐβάδιζε.

68. 7. βαδίζει. V. L. βαδίζειν.

10. σημαίνειν. L. σημαίνει.

13. σύγκειται· τὸ δὲ, δ. V. L. G. PP. 1741. 2040. σύγκειται, οἷον γῆ· τὸ δὲ, δ.

69. 1. ἀσήμως. V. ἀσήμως· πλὴν ὅτ ἐν τῶ ὀνόματος σημαίνοντος καὶ ἀσήμως. P. 1741. ἀσήμως· π. ὅτ ἐν τῷ ὁ. σ. κ. ἀ.

3. vulg. ὄνομα· οἷον——L. G. P. 2040. ὄνομα καὶ πολλαπλῶν· οἷον.

9. φανερὸν, ὅτι καί. In G. deeſt ὅτι.

10. Σίγυνον. L. P. 2038. σύγινον.

12. ἀπὸ γένεως ἐπὶ εἴδος, ἢ ἀπὸ εἴδεως ἐπὶ γένος, ἢ ἀπὸ εἴδεως. V. ἀ. τῶ εἴδεως ἐ. τὸ γένος, ἢ ἀπὸ τῶ εἴδεως. L. G. ἀ. τῶ γ. ἐ. εἶδος, ἢ ἀ. τῶ εἴ. ἐ. τὸ γ. ἢ ἀ. τῶ εἴ.

P. L.

70. 2. Νηῦς δέ μοι. G. νηῦς δὲ μέν μοι.

8. vulg. ἐρύσας· Τάμνεν ἀτηρεῖ. V. ἀερύσας μετ' ἐμῶν ἀτήρει. L. ἀρύσας μ. ἐ. ἀτηρεῖ. a prim. m. corr. ἀτειρεῖ. G. ἀερῦσασκεν τεμών. P. 2040. ἀερύσασκε τεμὼν ἀτειρεῖ.

11. vulg. ἐρύσαμ. V. L. G. P. *id.* ἀρύσαμ.
vulg. ἐ. V. P. *id.* ἀ. L. ἀρυσόν.

71. 4. φιάλη. V. φιάλην.

5. ἐρεῖ τοίνυν——Διονύσῳ. V. G. PP. 1741. 2040. Ἐρεῖ τοίνυν τὴν φιάλην, ἀσπίδα Διονύσῳ· καὶ τὴν ἀσπίδα φιάλην. V. Ἄρηος. G. ἄρεος. PP. *iid.* ἄρεως.

6. Ἔτι ὁμοίως ἔχει——βίον· V. ἢ ὁ. L. G. PP. *iid.* ἢ ὅ. V. L. G. PP. *iid.* γῆρας πρὸς βίον. V. PP. *iid.* καὶ ἑσπέρα. L. G. καὶ ἡ ἑσπέρα. V. L. G. PP. *iid.* πρὸς ἡμέραν.

8. pro καὶ τὸ γῆρας——δυσμὰς βίῳ, V. L. G. PP. *iid.* habent ἢ ὥσπερ Ἐμπεδοκλῆς, καὶ τὸ γῆρας ἑσπέραν βίῳ, ἢ δυσμὰς βίῳ.

11. vulg. τὸ ἀνάλογον. L. G. PP. *iid.* τῶν ἀνάλογον. P. 2038. τῶν ἀνὰ λόγον.

13. τῇ ἡλίᾳ. V. L. τῆς ἡ.

72. 6. Ἄρεως. G. ἄρεος.

7. ὅλως. V. ὅλᾳ.

10. Ἐρνύτας. V. L. G. PP. *omnes*, Ἐρνύγας.

12. vulg. ἢ τῷ οἰκείῳ. V. L. P. 1741. ἤ. G. P. 2040. ᾗ. V. L. G. PP. *ambo*, τᾷ οἰκείᾳ.

13. συλλαβῇ ἐμβεβλημένῃ. L. συλλαβὴ ἐμβεβλημένη. ἀφῃρημένον. P. 1741. ἀφήρη μέν. Deinde, vulg. ᾗ τι. V. τι. L. G. PP. 1741. 2040. ὄντι· ſed poſt ὄντι, P. 2040. habet ᾗ. Mox, poſt αὐτᾷ, vocc. in vulg. ᾗ ἐμβεβλημένῃ V. L. G. PP. *iid.* omittunt.

73. 1. πόλεως. L. πόλεος. Mox Πηλείδᾳ. V. G. PP. *iid.* Πηλέος. L. Πηλειδέος. P. 2038. Πηλείδᾳ.

3. Poſt ἀμφοτέρων eſt in V. P. 1741. οης, in L. οῦς, in G. P. 2038. lacuna, quam ſequitur ἐξηλλαγ.

8. Ἔτι τῶν ὀνομ. V. αὐτῶν δὲ ὀνομ. L. τῶν δὲ τῶν ὀνομ. G. αὐτῶν δὲ τῶν ὀνομ.

9. Ἠήλεα. V. Ἠήλαια ſemper.

P. L.

73. 10. ὅσα ἐκ τέτων ἀφώνων σύγκ. In V. L. G. PP. 1741. 2040. deeſt ἀφώνων. Pro τούτων L. G. PP. *iidem.* τούτϖ. P. 2038. τῷ τῶν.

11. τὸ ψ καὶ ξ. V. τ καὶ ξ.

13. η καὶ ω. G. ῆ καὶ ῶ μέγα.

74. 1. ϖλήθει. L. ϖλήθη.
τὸ γὰρ ψ. V. τὸ γὰρ τ.

2. vulg. αὐτά ἐ. V. L. P. 2038. ταυτά ἐ.

4. τρία μόνα. V. L. G. τρία μόνον. Mox κόμμι. L. κόμι.

5. τὸ ϖῶϋ——ἄϛυ. In V. L. G. PP. *omn.* deſunt.

14. τις ἅμα ἅπαντα τὰ τοιαῦτα. V. L. pro ἅμα habent ἄν, et omittunt τά. G. P. 2040. omittunt ἅμα et τά. P. 1741. omittit τά.

75. 1. ποιήϛη. L. ποιήσαϛ.

2. ἂν μὲν——βαρβαρισμός. In V. deſunt.

3. Αἰνίγματος γάρ. V. L. G. Αἰνίγματός τε γάρ.

4. ἰδέα αὕτη ἐϛὶ, τὸ, λέγοντα τά. V. pro λέγοντα habet λέγον τά. L. omittit τά. G. omittit αὕτη ἐϛί.

8. Ἄνδρ' εἶδον. G. ἄνδρ' ἴδον. Deinde ϖυρὶ χαλκέν. V. PP. 1741. 2038. ϖυρίχαλκον.

9. τοιαῦτα——τούτοις. V. τοιαῦτα ἐκ τῶν γλωτλῶν. Βαρβαρισμὸς δεῖ ἀνακεκρίϑαϛ ϖως τέτοις. L. τοιαῦτα. Ἐκ τ. γ. β. δεῖ ἀνακεκρίϑαϛ π. τ. G. τοιαῦτα ἐκ τ. γ. Poſt γλωτλῶν eſt lacuna, ſequitur βαρβαρισμὸς δεῖ ἄρα κεκρίϑαϛ π. τ. In P. 1741. pro δι' ὃ ἀνακέκραταϛ ϖως, legitur δεῖ ἄρα κεκρίϑαϛ ϖως. Et ſic P. 2040. in textu: in marg. vero emendatur.

10. τὸ μὲν ἂν. V. L. G. PP. 1741. 2040. τὸ μὲν γάρ.

11. vulg. ἐπὶ ἰδιωτικόν. PP. *iid.* μὴ ἰδ. P. 2038. μὴ ἐπὶ ἰδ.
ἡ γλ. V. L. G. PP. 1741. 2040. οἷον ἡ γλ.

13. τὸ δὲ κ. V. L. τὸ κ.

14. συμβάλλονταϛ. V. L. συμβάλλεταϛ.

76. 5. γιγνόμενον. L. G. P. 2040. λεγόμενον.

7. ἐπιτιμῶντες. L. ἐπιτιμῆντες.

12. vulg. οἷον, Ἤ τι τοι χάριν. V. L. G. P. 1741. omitt. οἷον. V. ἤτε χάριν. L. ἤ τι χ. G. ητί. ſequitur

P. L.

76. 12. lacuna et proxime verba χάριν ἴδον μεγαθ. P. 1741. ἤτει χάριν.

13. Μαραθῶνα. V. L. PP. 1741. 2040. Μαραθῶνα δέ. βαδίζοντα. G. P. 2040. καθίζοντα.

14. vulg. καὶ, οὐκ ἄν γ' ἐρώμενος κ. τ. ἐ. V. L. G. PP. 1741. 2040. καὶ, ἀκ ἂν γεράμενος τὸν ἐκείνε ἐλλέβορον· τὸ μέν.

77. 5. ἐπίτηδες ἐπὶ τά. L. ἐπίτ. ἔπειτα. G. ἐπίτηδες· ἐπὶ τά. P. 2040. ἐπίτ. ἐπεὶ τά.

7. ἁρμότιον. V. L. ἁρμότιοντος.
θεωρείθω, ἐντιθεμ. G. θεωρείθω· ἀντιθεμ.

9. γλώτης, π. L. G. γλώτης δὲ κ.

10. εἰδῶν. V. εἰδέων. G. ἰδεῶν.
vulg. μεταθέντες. V. L. PP. 1741. 2040. μετατιθέντος. G. μετατιθέντες.

78. 3. Φαγέδαινα. L. G. Φαγάδενα.

4. ἐθίειν. V. L. ἐθίειν. Deinde θοινᾶται μετέθηκε. P. 2038. θοίνατό με τέθεικε.

6. δέ μ' ἐών. G. δέ μ' αἰών.
ἄκικυς. V. L. G. PP. *omn.* ἀειδής.

7. εἴ τις—ἀειδής. In V. deſunt: et pro λέγει, G. λέγοι.

8. δέ μ' ἐών. G. δέ μ' αἰών. Deinde μικρός τε καὶ. L. μ. δὲ κ. G. μ. κ.

10. Δίφρον ἀεικ. G. PP. 1741. 2040. Δίφροντε ἀεικ. Mox, ὀλίγην—καταθεὶς, in V. deſunt.

11. Δίφρον μοχθηρόν. G. δίφροντε μικρόν. In margine vero legitur μοχθηρόν. In P. 2038. deeſt verſus Δίφρον μ. uſque ad τράπεζαν.

13. Ἠϊόνες βοόωσιν. V. L. Ἴωνες β'.

14. Ἠϊόνες. V. Ἴωνες. L. ἢ ἴωνες.

79. 1. vulg. Ἀρειφράδης. L. Ἀρειφράδης, ſic a man. ſec. G. Ἀριφράδης.

2. εἶποι. V. L. εἴπῃ.

9. δή. V. δέ.

10. τὸ δὲ μ. V. L. G. PP. 1741. 2040. πολὺ δὲ μ.

13. μεταφέρειν. V. L. μεταφέρει. Deinde τὸ ὅμ. V. G. PP. *omn.* τὸ τὸ ὅμ.

80. 2. ἰαμβείοις. P. 2038. ἰάμβοις.

P. L.

80. 5. ὅσοις καὶ ἐν λόγοις τις. V. G. ὅσ. κ. ἐν ὅσοις λ. τ. L. ὅσ. κ. ἐν ὅσ. λ. τι.

6. vulg. χρήσεται. L. G. PP. 1741. 2040. χρήσαιτο.

10. ἐν μέτρῳ. V. ἐμμέτρῳ.

13. ὅλ. καὶ τελ. G. ὅλ. τελ.

14. μέσον. L. μέσην. PP. 1741. 2040. μέσα.
ἓν ὅλον, ποιῇ. V. L. ἕνολον. V. ποιεῖ.

81. 1. vulg. μὴ ὁμοίας ἱστορίας τὰς συνήθεις. V. μηδεμίας ἱστορίας τὰ συνήθει.

6. ἤτ' ἐν Σ. V. εἴτ' ἐν Σ. L. εἴτ' ἐν Σ. Mox ναυμαχία. V. ναύμαχος.

8. συντείνασαι. G. P. 2040. τείνασαι.

10. θατέρᾳ. P. 2038. θάτερον. Mox, ἕν. V. ἄν.

14. τῷ μηδέ. V. L. τὸ μηδέ. G. τὸ μὴ δέ.

82. 2. ἂν μέγας. L. αὖ μέγα.

7. οἷς διαλ. V. L. G. PP. 2038. 2040. δὶς διαλ.

9. vulg. Κυπριακά. V. Κυπρικά.

10. μικράν. V. μικρήν.

12. μόναι· V. L. μόνας.

13. καὶ ἐκ τ. μ. V. L. G. καὶ τ. μ.

83. 1. Λάκαιναι. P. 2038. Λάκαινα. Mox Πέρσις. P. *id.* πέρσις superscripto πόρθησις.

3. Τρῳάδες. V. Πρωϊάδε. L. Τρωϊδες. P. 2038. τρωϊάδες.

4. ταὐτὰ δεῖ. In V. desunt. L. δή pro δεῖ.

6. δεῖ εἶναι. In V. L. G. PP. 1741. 2040. desunt.

8. ταὐτά. P. 2040. ταῦτα.

11. ἱκανῶς. V. L. ἱκανός.

12. ποιημ. V. πονυμ. L. πονημ.

14. vulg. διόλα. V. δι' ὅλα.
Πρὸς δὲ τ. V. G. πρὸς γὰρ τ.

84. 1. πάντας. V. L. πάντα. Deinde ὑπερβέβληκε. G. ὑπερβέβηκε.

3. vulg. καὶ κατά. L. κατά. Mox, vulg. συσάσεως. V. L. τῆς συσάσεως.

5. vulg. εἰρημένος. V. L. G. ὁ εἰρημένος.

8. πρός τε. V. L. πρόσθεν. P. 2040. πρὸς δέ.
πλ. τῶν τραγ. τῶν εἰς μ. G. πλ. τραγ. τῶν εἰρημένων εἰς μ.

P. L.

84. 10. ἐπεκτείνεσθαι. V. ἐπεκτείρεσθαι.
12. vulg. πολλὰ μιμ. V. L. G. P. 2040. πολλὰ μέρη μιμ.
85. 8. vulg. ἥρμοσεν. V. L. ἥρμοκεν.
9. διηγηματικήν. V. P. 1741. διηγητικήν.
13. μίμησις. V. L. PP. 1741. 2038. κίνησις.
14. ἰαμβικόν. G. ἴαμβεῖον.
86. 1. κινητικά. G. P. 2040. κινητικαί.
2. εἰ μιγνύοι. V. εἰ μὴ γνύοι. L. εἰ μιγνύῃ.
6. vulg. αὐτό. V. L. G. P. 2040. αὐτῇ.
7. Ὅμηρος—ἐπαινεῖσθαι. In G. desunt.
9. ὃ δεῖ. P. 2038. ὅτι δεῖ.
12. δι' ὅλου. V. διόλου.
87. 1. ἐδὲν ἀηθες. V. L. P. 1741. ἐδένα. V. ἤθει. L. P. 1741. ἤθη. P. 2040. ἐδὲν ἀήθη.
Mox, vulg. ἔχοντα ἦθος. V. L. G. PP. 1741. 2040. ἔχοντα ἤθη.
5. ἄλογον. G. ἀνάλογον.
7. vulg. Ἔπειτα τὰ π. G. P. 2040. Ἔπει τὰ π.
8. φανείη. V. L. φανοίη.
9. λανθάνει. V. λανθάνειν. L. λαμβάνειν.
11. προσιθέντες. G. P. 2038. προτιθέντες.
14. ψευδῆ. V. L. ψευδεῖ.
88. 2. vulg. τοδὶ ὄντος ἢ γινομένου τοδὶ γίνεται, εἰ τὸ ὕς. V. τοῦ διόντος τὸ δι' ἣν γινομένου γίνηται. ἢ τὸ ὕς. L. τοδὶ ὄντος τοδὲ ἢ γ. τοδὶ γίνηται, ἢ τὸ ὕς. G. P. 2040. τ. ὁ. τοδὶ ᾖ· ἢ γ. γίνηται· εἰ τὸ ὕς. Pro γίνεται etiam P. 2038. γίνηται.
4. vulg. Δι' ὅ. V. Διό.
5. ἄλλου δὲ τέτου. PP. 1741. 2040. ἀλλ' οὐ δὲ τέτου.
6. προσθεῖναι. V. προσθῆναι. Mox, τὸ εἰδέναι. V. τὸ τοῦτο εἰδ. L. G. τοῦτο εἰδ. Deinde τοῦτο. In V. L. G. deest. Deinde ἀληθὲς ὂν, παραλογ. ἡμ. ἡ ψυχὴ καὶ τὸ πρ. V. ἀληθὲς ὢν παραλλογίζεται ἡμῶν ἡ ψυχή· καὶ τὸ πρ. Deinde post πρῶτον, ὡς ὄν, in V. L. G. P. 2040. leguntur voces, παράδειγμα δὲ τοῦτο ἐκ τῶν νίπτρων.
9. Προαιρεῖσθαί τε ἀδύν. V. Π. τε δ' ἀδύν. PP. 1741. 2040. Π. τε δεῖ ἀδύν. Deinde καὶ V. L. PP. *iid.* omittunt.

P. L.

88. 10. δυνατὰ ἢ ἀπ. Hoc etiam καὶ V. L. G. PP. *iid.* omittunt.

11. συνίσασθαι. V. L. ἐπίσασθαι. L. συνίσασθαι in marg.

12. μηδὲν ἔχειν. L. tantum ἔχει. P. 2038. μὴ ἔχειν.

14. ὁ Λαΐος. V. L. G. P. 2040. Ἰόλαος. PP. 1741. 2038. ὁ Ἰόλαος.

89. 3. Τεγέας. G. Τεγαίας.
Ὥσε——ἀνήρητο. L. Ὅσε——ἀνήρειτο.

6. εὐλογώτερον. L. G. εὐλογοτέρως. PP. 1741. 2040. εὐλογωτέρως. Deinde ἐνδέχεσθαι. L. (in marg.) G. P. 2040. ἀποδέχεσθαι. Deinde καὶ ἄτ. P. 2038. τὸ ἄτ.

11. vulg. ἐμφανίζει ἡδύνων τό. V. ἀφανίζειν ἡδύναντο. PP. 1741. 2040. ἀφανίζει ἡδύνων τό.

90. 2. τὰ ἤθη. V. ταὐδε ἤθη. L. P. 1741. τὰ δὲ ἤθη. G. P. 2040. τά τε ἤθη.

4. ποίων ἂν εἰδῶν. G. P. 2040. omittunt ἄν. Deinde εἴη. V. L. G. P. *id.* ἐστιν. Deinde ὧδε θεωρ. V. G. ὧδ' ἂν θεωρ. L. ὧδε ἂν θ.

6. ὥσπερ ἂν ἤ. G. P. 2040. ὥσπερ ἂν εἰ. P. 1741. ὥσπεραν εἰ, sic.
ἢ τις ἄ. L. εἴ τις ἄ.

7. τὸν ἀριθμόν. V. L. τῶν ἀριθμῶν. G. τῷ ἀριθμῷ.

9. δόκει, ἤ. L. δοκεῖν, et deeſt ἤ.

10. καί. In L. deeſt.

91. 1. (ποιητικῆς) vulgo πολιτικῆς——ἁμαρτία. V. πολιτικῆς διτλὴ ἁμαρτία. In L. G. etiam deeſt ἡ ante ἁμ.

2. vulg. ἡ μέν. P. 2038. εἰ μέν.

3. vulg. κατ' ἀδυναμ. G. ἀδυναμ. Deinde vulg. αὐτῆς ἁμ. G. αὕτη ἡ ἁμ. Deinde vulg. ἡ δὲ τό. P. 2038. εἰ δὲ τῷ.

4. κατὰ συμβεβηκός. In V. L. G. PP. 1741. 2040. deſunt.

8. εἰ ἀδύν. V. L. G. ἢ ἀδύν.
ταῦτ' ἔν. In V. L. G. PP. 1741. 2040. deſunt. Deinde ὁποῖα ἂν ᾖ. V. G. ὁποῖαν ἔν. L. ὁποῖα οὖν. P. 1741. ὁποίαν ἐν, sic. P. 2040. ὁποιανἔν.

11. γὰρ, ἄν. In V. L. G. PP. 1741. 2040. deſunt. At

P. L.

91. 11. P. 1741. habet εἰ. P. 2038. γὰρ tantum; et mox, pro τέχνην ἀδ. habet τέχνην, εἰ ἀδ.

13. vulg. ἔχοι. G. ἔχει.
vulg. τυγχάνοι. PP. 1741. 2040. τυγχάνει.

92. 1. οἷον. In V. L. G. PP. 1741. 2040. deeſt.

3. vulg. Ἦ μέντοι. V. L. PP. *omn.* εἰ μέντοι.

4. ἢ ante ἧτλον in V. L. deeſt.

5. ἡμάρτηται. V. L. P. 2040. ἡμαρτῆθαι.

9. ᾔδει. V. L. εἴδει. G. ᾖδη.

10. εἰ κακομιμήτως. V. ἠκἀμιμήτως. L. G. P. 2040. εἰ ἀμιμήτως. Ita etiam emendatum in P. 1741. cum a p. m. ſit εἰ καμιμήτως ſic.

12. οἷα δ. V. L. G. PP. 1741. 2040. ἴσως δ. In P. vero 1741. emendatum οἷας δ.

13. οἷας δ. G. οἷας τε δ. Mox, δὲ οἷοι. V. καὶ οἷοι.

14. Δι' ὃ. In V. L. G. deſunt.

93. 2. ἅτω λ. L. G. ἅτε λ. In P. 2038. ἅτω deeſt.

3. Ξενοφάνης. V. L. Ξενοφάνη.

4. δέ. In V. L. G. deeſt.

9. ἐνόμιζον. V. νόμιζον. Mox, Ἰλλυριοί. L. οἰλλυριοί.

13. εἰ σπ. V. L. G. ἢ σπ.

94. 1. ἢ οὗ ἕνεκεν. L. ἢ ἕνεκεν. Deinde οἷον, ἤ. V. omittit ἤ.

7. vulg. Δόλωνα. V. L. Δόλωνα, ὡς ῥήτοι. G. P. 2040. Δ. ὅς ῥά τοι.

9. ἀλλὰ τὸ πρ. G. ἀλλὰ πρ.

12. κέραιρε. V. κέραις. L. G. κέραε.

95. 2. παννύχιοι. G. παννύχιον.

3. vulg. Καὶ τό. V. L. G. PP. 1741. 2040. ἅμα δέ φησιν.

4. ἀθρήσειεν. V. L. ἀθροίσειεν.

5. καί. In V. L. G. deeſt.

6. Α. σ. ὁ. G. Αὐλῶντε σϋρίγξωντε ὁ.

7. τε̃. In V. L. deeſt.

11. κατὰ μεταφοράν. In G. deeſt.

96. 1. τὸ μὲν οὖ. G. τὸ μὲν οὗ.

3. θνήτ'. G. θνητά.
ἀθάνατ' εἶναι, Ζωρά τε. V. L. G. PP. *omn.* ἀθάνατα Ζῶά τε.

5. κέκριτο. V. P. 1741. κέκρητο.

P. L.

96. 7. πλέων. L. πλέω. G. πλέον.
8. πλέων. L. πλείω. G. πλεῖον.
9. οἷον τ. κ. V. L. G. τῶν κεκραμένων. Deinde οἶνον in L. deeſt.

97. 1. πινόντων. V. πειρόντων. Mox, vulg. ἂν οὐ τοῦτο. L. G. PP. 1741. 2040. ἂν τᾶτο. Deinde καὶ in L. deeſt.
2. ὃ. τ. ὑ. τι. V. ὀνόματι ὑπερανλιώματι. δοκεῖ. G. δοκῇ.
4. σημήνειε. V. σημαίνοιεν. G. σημαίνειε. Mox, οἷον. V. G. οἷον τό.
6. τῷ ταύτῃ. L. G. τὸ ταύτῃ. Mox, Τὸ δὲ, in V. L. G. P. 2040. deſunt.
7. ὠδί πως. V. L. G. ὠδικῶς. P. 2038. ὠδίπως nulla diſtinctione ſequente.
8. vulg. ὅτι ἔνιοι. V. L. G. τί ἔνια.

98. 2. vulg. ἐλθόντα. Τὸ δὴ ἴσ. V. ἐλέοντα. Τὸ δ' ἴσ.
3. παρ' αὐτῶν. G. παρ' αὐτόν.
5. ἀλλ' ἐκ Ἰκ. G. ἀλλ' ἐχ Ἰκ.
6. Ὅλως. V. Ὅλος.
7. μὲν, ἢ πρός. V. L. G. P. 2040. μὲν πρός. P. 2038. ἢ πρός.
10. τοιᾶτες δ' εἶναι. L. G. P. 2040. τοιᾶτες εἶναι.
11. οἷες—βέλτιον. V. L. P. 2040. οἷον. V. Z. εἶραφεν. V. L. G. PP. 1741. 2040. ἀλλὰ βέλτιον.
13. φασί. V. φησί.

99. 5. κ. αὐτόν. G. κ. πρὸς αὐτόν.
6. φρόνιμος. V. L. G. P. 2040. φρόνιμον. P. 1741. φρόνημον.
vulg. δὲ ἐπιτίμησις. G. δὲ ἡ ἐπιτίμησις.
9. vulg. Αἰγειήτε. V. L. P. 1741. Αἰγειήτη. G. P. 2040. Αἰγινήτη. In P. 2038. deeſt, ſpatio relicto. Deinde πονηρία. V. πονηρίαι. G. πονηρία. P. 2038. πονηρίας.
10. Ταῦτα. V. G. P. 2040. τά. L. ταυτά.

100. 3. βελτίων. V. L. βέλτιον. Deinde ἡ ἐποποιητική. P. 1741. ἡ ἐποποιϊκή.
4. ἡ τραγῳδ. L. G. PP. 1741. 2040. ἡ τραγική. P. 2038. ἡ τραγῳδία.
5. ἡ ἧττον. V. ἢ ἧττον. Mox, δὲ ἡ. V. L. δή. G. δέ.

P. L.

100. 6. δῆλον. V. L. δειλίαν δῆλον.

14. vulg. πίθηκον ὁ Μηνίσκος. L. πίθικον ὁ Μιννίσκος.

101. 2. vulg. Πινδάρᾳ ἦν, ὥς ἅτοι ἔχασι. V. L. τὴν Δαρείᾳ ἦν· V. L. G. PP. 1741. 2040. ὡς δ' ἅτοι. V. δέχασι. L. P. 1741. δ' ἔχασι.

4. vulg. ωερὶ τὰς Θ. L. marg. πρὸς pro περί. G. PP. *omn.* πρὸς Θ.

δι' ὅ. In V. L. deſunt. G. καί.

6. Ἢ ἂν φορτ. G. εἰ ἂν φορτ.

χείρων. V. χεῖρον. Mox, ἄν. In L. G. deeſt.

9. ἐποίει. V. L. G. ἐσί.

10. διάδοντα. L. G. διαδόντα.

11. Ὀπάντιος. G. PP. 2038. 2040. ὁ ὀπάντιος.

13. Καλλιππίδη. V. Καλλιππίδης. G. καλλιπίδης. Deinde ἐπετιμᾶτο. G. ἐπιτιμᾶτο.

102. 2. vulg. ἐποιεῖτο. V. ποιεῖτο. PP. *omn.* ποιεῖ τό.

vulg. αὐτῆς. P. 2038. αὐτῆς. P. 2040. αὐτοῖς.

4. τἄλλα. V. G. τά γ' ἄλλα.

7. vulg. καὶ ὅτι. V. G. PP. 1741. 2040. καὶ ἔτι.

8. τὴν ὄψιν. V. L. G. PP. *iid.* τὰς ὄψεις. Deinde ἔχει. In V. L. G. PP. *iiſdem* deeſt. Mox, vulg. τὰς ἡδονάς. V. L. G. PP. *iid.* αἱ ἡδοναί. Deinde vulg. ἐπίσανται. V. G. PP. *iid.* συνίσανται.

11. τῷ. V. τῶν.

12. ἥδιον ἦ. V. L. PP. 1741. 2038. ἡδονή. G. P. 2040. ἡδονῇ.

14. Θείη. V. L. Θείη, Θείη.

ὅσοις ἡ Ἰλιάς. In P. 2038. deſunt.

103. 1. ἡ Ἰλιάς. L. ἢ ἴδιας. In G. poſt ὅσοις eſt lacuna, quam proxime ſequuntur, η ἴδιας. Mox, μία ὁποιαῦν. V. L. G. ἡ μία tantum.

2. ὁποιασῦν. G. ὁποίας ἂν. In PP. 1741. 2040. deeſt.

4. ἀνάγκη. In V. L. G. PP. *iiſd.* deeſt. Mox βραχέα. V. G. PP. *iid.* βραχέως.

5. μύθρον. P. 2038. μείθρον.

7. ἐὰν δὲ πλείας. In V. L. G. deſunt.

8. ᾖ. In G. deeſt. Mox οὐ μία in V. L. G. PP. 1741. 2040. deſunt.

10. ἄ. In V. L. G. P. 2040. deeſt. Mox καίτοι ταῦτα

P. L.

103. 10. τὰ ϖ. V. καίτοι αὖτ' ἄτλα ϖ. L. P. 2040. καὶ τοιαῦτ' ἄτλα ϖ. G. καίτοι αὖτα ἄτλα ϖ. Deinde συνές-ηκεν. V. L. συνές-ησεν.

13. ἐς-ίν. In V. L. G. PP. 1741. 2040. deeſt.

104. 2. κρείτλων. V. L. G. κρεῖτλον.

5. αὐτῶν. In L. G. PP. 1741. 2040. deeſt.

6. ἤ. V. L. εἰ. G. ἤ, ſed ſupraſcript. εἰ.

LGr
A717poT.2

3729

Aristotle. Poetica
De poetica liber, graece et latinè;
ed. by Tyrwhitt. Ed.3.

University of Toronto
Library

DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET

Acme Library Card Pocket
Under Pat. "Ref. Index File"
Made by LIBRARY BUREAU